

АЙРИС ЙОХАНСЕН НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО

Превод от английски: Силвия Вангелова, 2006

chitanka.info

ГЛАВА 1

Затворът „Белим“ в Белим, Колумбия

По ръката ѝ пълзеше хлебарка. Елена Кайлър потрепери и се отърси от нея. Господи, как мразеше хлебарките! Това мазе беше пълно с тях, но те поне не бяха толкова лоши, колкото плъховете...

Затвори се за реалността. Нека тя остане навън. Животът не е това мазе. Мисли за нещо красиво. Отец Доминик непрекъснато ѝ повтаряше, че това е единственият начин да се изтърпи непоносимото. Не и в тази ситуация обаче. Непоносимо би било да се предаде и да позволи на копелето да спечели. Затова нямаше да мисли за нищо красиво. Не искаше да внесе нищо, което цени, в това мръсно мазе.

Загърна се по-плътно. Беше ѝ толкова студено. Беше топло през деня, но веднага щом слънцето залезеше, настъпваше силен студ. Мазето беше по-влажно от колибите, в които я бяха държали по пътя за насам, а одеялото беше тънко и износено. Не беше спала през цялата нощ.

Престани да се самосъжбяваш.

Може би тук имаше по-добра възможност за бягство. Охраната изглеждаше по-самонадеяна и беше по-невнимателна, а и не я познаваха. Просто трябваше да е готова. Времето щеше да дойде.

Отхвърли одеялото встрани и започна да прави загряването, което предхождаше рутинните ѝ физически упражнения. Упражняваше се по четири часа на ден, откакто я бяха пленили, и сега беше дори по-силна. Без оръжия, трябваше да е по-силна. Изяждаше всяка хапка от оскъдната дажба, която ѝ даваха, за да запази силите си и да прекара останалата част от времето, в което бодърстваше, в планове за бягство. Щеше да е готова.

Сан Франциско

— Той тук ли е? — запита Бен Форбс, когато влезе в офиса на Джон Лоугън. — Свърза ли се с Гален?

— Той е тук. Или, по-скоро, ще е тук след няколко минути. — Лоугън се наведе напред в кожения стол на изпълнителния директор. — Но ми каза да те предупредя, че няма намерение да приеме работата. Дошло му до гуша от всичко онова, което се случва в Колумбия.

— Нима на всички не ни е дошло до гуша? — каза уморено Форбс. — Но събитията в Колумбия продължават и някой трябва да направи нещо по въпроса.

— Кажи го на Гален. Той загуби двама души по време на онази операция за извеждане на зложници. А не обича да губи хора. Също така не обича да работи с военните или полицията. Дори нямаше да дойде на срещата, ако вие двамата не бяхте отстъпили.

— А ти не можеш ли да използваш влиянието си? — възрази Форбс.

Лоугън поклати глава.

— Гален винаги прави това, което иска, и няма да му останеш приятел, ако се опитваш да промениш решението му.

Никой не знаеше по-добре от Форбс, че Шон Гален не слуша никого и е много различен от останалите хора. Беше се занимавал с всичко — от наеман войник до контрабандист, както и с много други „по-тъмни“ дейности. Но, различен или не, той беше несъмнено най-добрият в онова, с което се занимаваше.

— *Имам нужда от него, Лоугън.*

— Платиха му повече от милион долара за онази операция със замесения изпълнителен директор на „Фолгърс кофи“. Можеш ли да предложиш толкова?

— Не — каза Гален, появил се в този момент на прага. — Не и ако не е забогатял изведнъж. А това никак не е вероятно. — Той влезе в стаята. — Как се справяш, Бен?

— Бил съм и по-добре. — Той стисна ръката на Гален. — Но нещата може и да се подобрят за мен, ако ти ми сътрудничиш.

— Току-що приключих една доста трудна работа. Във ваканция съм. — Той седна на стола за посетители. — С Лоугън ще отидем на риболов навътре в морето.

— Ще се отегчиш — каза Форбс. — Имам нещо по-интересно за теб.

— Точно сега мога да понеса малко скука — усмихна се широко Гален. — А майка ми винаги е казвала, че не играя добре с останалите. Особено с по-охранените. Те винаги искат да ръководят шоуто.

— Да тръгвам ли? — запита Лоугън.

— Защо да те гоним от собствения ти офис? — запита Гален. — Разговорът няма да трае дълго.

Лоугън се облегна назад.

— Добре. Преструвайте се, че не съм тук.

Форбс си помисли, че това ще е много трудно. Джон Лоугън беше с мощно телосложение и ни най-малко не беше скромнен. Но пък скромност не беше необходима, за да се достигне неговото положение в света на бизнеса. Беше странно да се гледат Гален и Лоугън заедно. Бяха толкова различни, колкото са камъкът и живакът, а същевременно близостта между тях беше почти видима. Форбс беше чул слуховете за участието на Лоугън в някои от извънредно съмнителните занимания на Гален във времето, преди Лоугън да стане успял и богат. Тези преживявания очевидно бяха оформили връзка, която беше устояла на времето. Дали той би могъл да се възползва от нея?

— Чувствай се свободен да се намесиш, Джон. Знам, че даде щедро дарение за онзи рехабилитационен център за наркомани в Лос Анжелис.

Лоугън поклати глава.

— Ще трябва да се справиш сам.

Форбс въздъхна и се обърна към Гален.

— Не бива да се тревожиш, че ще имаш работа с американското правителство. Няма да има намеса и на военните или полицията.

Гален повдигна вежди.

— Ти не си ли свързан с тях?

— По този случай работя сам.

— Това няма да се хареса на чичо Сам.

— Така е. Това е част от сделката. За първи път през последните десет години имам възможност да стигна до Хавес.

Изражението на Гален не се промени, но Форбс долови нова нотка в гласа му.

— Хавес?

— Рико Хавес. Картелът „Хавес“. Мисля, че имаш известен опит с него.

— Преди две години.

— Тогава загуби двама души, нали? Опитваше се да освободиш Уйлям Кац, онзи изпълнителен директор, от бандата бунтовници, които го държаха за откуп, но Хавес пусна хората си, за да им помогнат. А ти не очакваше това от него.

— Обикновено бунтовниците подкрепят нарковите барони по онези места. Значи ти преследваш Хавес?

— Преследвам Хавес от години. На няколко пъти почти го хванах. Този път може и да имам шанс, ако ми помогнеш.

Гален присви очи.

— Искаш от мен да го убия?

— Не, искам го тук, в Щатите, където ще можем да заведем дело срещу него. И искам да знам кой работи за него в тази страна.

— Хавес няма да дойде в Щатите. Ще остане там, където е в безопасност.

— Освен ако няма добра причина да дойде тук.

Гален поклати глава.

— Няма да имаш този късмет.

— Може би не. Преди два месеца ми се обади жена на име Елена Кайлър. Каза, че е с банда бунтовници в Южна Колумбия и иска от мен да ѝ помогна да се измъкне, а после да я защитя, когато влезе в Щатите. Притежавала доказателства, които ще накарат Хавес да излезе от скривалището си в Колумбия.

— Какви доказателства?

— Не ми обясни. Помоли ме да се срещна с нея в къща в близост до малкото селце Томако и тогава ще обсъдим въпроса.

— Капан. Хавес иска да вземе скалпа ти, Бен.

— Не съм глупав. Говорих с моите информатори сред бунтовниците и се оказа, че там наистина има Елена Кайлър. Баща ѝ е Франк Кайлър, американски наемен войник, който отишъл в Богота преди повече от трийсет години. Оженил се за Мария Лопес, борец за свобода от лявото крило на националната група „Свобода“. Имали две деца, Елена и Луис. Мария била убита от войници на правителството четири години след раждането на Елена. Очевидно двете деца били отгледани от баща си, който бил убит преди седем години. И двамата, и Елена, и Луис били членове на бунтовническа група в планините. —

Той направи пауза. — Планините, които заграждат кокаиновите полета на Хавес. Така че връзката съществува.

— Готов си да се хванеш и за сламка.

— Ще разбере дали е така, когато я видя. Тя иска да се срещна с нея и да съм готов. Само за това помоли. Струва си да стреляме напосоки.

— Но не и да бъдем застреляни.

Той се усмихна горчиво.

— Може и да си струва. Ако успеем да накараме Хавес да се покаже, ще пресъхне един от най-големите източници на наркотици в Колумбия. А така ще спасим много деца. Не обичаш дилърите на наркотици повече от мен, нали, Гален?

— Но съм повече реалист от теб. Битката е загубена.

— Не и този път. — Той направи пауза. — Имам усещането...
Вярвам й.

— Добре. Тогава иди сам да се срещнеш с нея.

— Може да не е толкова лесно. Един от моите информатори ми каза, че е избягала от Хавес, че е изчезнала. — Той се поколеба. — Говори се, че е заловена и я държат в затвора в Белим.

— Затвор?

— Правителствен затвор, но Хавес подкупва охраната, за да държат там специалните му затворници.

— Тогава тя е безполезна за теб. Ако притежава някакви доказателства, Хавес ще я подлага на мъчения, докато не се предаде.

— Хавес има важна среща със семейство Делгадо в Мексико сити. Тя има временна почивка. Чух, че той обича сам да върши мръсната си работа.

Той въздъхна.

— Не ми казвай. Работата не е чак толкова проста. Ти искаш да ти я измъкна и да ти я доставя?

— Това може да е необходимо.

— Забрави. Ще се стигне до нахлуване на военни сили.

— Да припишем убийствата на правителството, за да не можем никога вече да бъдем гости в тази страна? — Той се поколеба, преди неохотно да добави: — Освен това, в агенцията може да има информатори.

— От това боли, нали? — каза Гален. — По дяволите, да, има информатори. Когато наоколо има толкова много пари, корупцията е просто факт от живота. Ти си единственият военен, на когото вярвам, без да задавам въпроси. — Той се усмихна. — Ти си изкопаемо от някой друг век. Недостижим и недокоснат от времето. Чудовището Нес в света на наркотиците.

— Не се чувствам недостижим. — Форбс направи гримаса. — Чувствам се мръсен. Прекалено дълго съм в тази игра. Искам поне веднъж да се случи нещо хубаво. Направи това за мен, Гален.

— Затвор? — Гален поклати глава. — Рискът е прекалено голям. Не искам да загубя още един човек заради този кучи син. Ще отида на риболов.

— Помисли си. Това ще бъде едно интересно предизвикателство и възможност да натриеш носа на Хавес. — Форбс се обърна с намерението да тръгне. — Ще ти се обадя след няколко часа. Може да нямаме много време. Не знам колко ще трае срещата на Хавес.

Той се спря на прага и погледна към Гален. Не разбра нищо от изражението на лицето му. Е, направи всичко, каквото може. Използва всякакви възможни доводи — от спасяването на много деца от пристрастяване към наркотици до отмъщение. Дали беше достатъчно? Гален беше едно от най-трудните копелета и избухлив като експлозив. Трябваше просто да чака, за да види.

— Какво мислиш? — запита Лоугън, когато вратата се затвори зад Форбс.

— Какво мисля? — повтори грубо Гален. — Мисля, че някой го обработва. Вероятно Хавес се е уморил да бъде преследван от честен човек като Форбс и се готви да му устрои засада.

— Форбс не е глупак.

— Но е отчаян. Иска го прекалено много. Бори се с наркотиците повече от двайсет и пет години, а това е най-неблагодарната работа на планетата. След всичките тези години Форбс има нужда да знае, че е някой в тази област. — Той отиде до прозореца и се загледа над залива. — Лудо копеле.

— Ти го харесваш — усмихна се Лоугън. — Мисля дори, че му се възхищаваш. Вътрешно винаги си бил съпричастен към Дон Кихот.

— Това не означава, че ще му помогна в борбата с неговите вятърни мелници.

— Каква е ситуацията в Колумбия сега?

— Не по-добра от онази през последните четирийсет години. Най-левите бунтовници се борят с правителството, полувоенните се бият с бунтовниците и защитават селата, а понякога и наркотрафикантите. Нарколордовете седят на тронове си и плащат на всички и вероятно контролират цялото това представление със стрелбата.

— И Хавес е главното действащо лице?

— Един от водачите. След разпадането на наркокартела „Кали“ вече няма ясно изразен крал. Търговията с наркотици се децентрализира и се разпредели между няколко групи, което беше също толкова печелившо, както и безопасно. В наши дни вече се използва и Интернет. Всичко се разиграва под масата. Единственият ясен факт е, че едва ли има някой в цялата страна, на когото можеш да се довериш. Защото почти всички са замесени.

— Звучи малко подозрително, че тази Елена Кайлър ще избере Форбс, за да се обърне към него за помощ.

— Само тази част от цялата история има смисъл за мен. Форбс отказва всяко повишение, защото не иска работа на бюро, която ще му попречи лично да преследва трафикантите на наркотици. Военните го уважават и го оставят да действа както намери за добре, а честността му е станала легендарна сред бунтовниците в онези планини. — Той се усмихна накриво. — Повярвай ми, те знаят кого могат да подкупят и кого не могат. Той, естествено, ще е изборът на Елена Кайлър, ако тя наистина съществува.

— Кое то, разбира се, не е така. — Лоугън се изправи и последва Гален до прозореца. — Водата изглежда малко развълнувана. Може би седмицата няма да е добра за риболов.

— На мен ми изглежда прекрасна. За Бога, знаеш ли колко операции съм извършил в Колумбия? В това проклето място стават повече отвличания откъдето и да е другаде по света. Това не е моя работа, Лоугън. По дяволите, Форбс дори не може да ми плати.

— Ти имаш достатъчно пари.

— Такива думи от устата на милиардер като теб звучат направо смешно.

Лоугън се засмя.

— Нали? Е, аз имам нужда от пари повече от теб. Имам семейство, което трябва да издържам. — Усмивката му изчезна. — Работата е там, че ти искаш да отидеш.

— По дяволите, ако е така. — Той смръщи вежди. — Не е моя работа. Всичко това са просто куп лъжи. Прекалено удобно е, че Хавес е в Мексико. Така наречените доказателства вероятно въобще не съществуват. Жената е подкупена, за да примами Форбс.

— Значи, според теб, Елена Кайлър не е в мазето на затвора „Белим“?

— Нима думите ти имат за цел да извикат в съзнанието ми сърцераздирателна картина и да възбудят чувствата ми на защитник? Глупости. — Той втренчи поглед в Лоугън. — Тя най-вероятно се къпе във ваната на луксозен апартамент, платен от Хавес. Няма начин Елена Кайлър да е в онова мазе в Белим.

Белим

„Това е само тялото ми, повтаряше си непрекъснато Елена. А аз не съм само тяло. Аз съм още ум, сърце и душа“.

— Добре. — Мъжът от охраната проникна дълбоко в нея и я притисна с тялото си към твърдия бетонен под. — Добра малка курва. Харесва ти, нали?

— Да.

„Аз не съм тялото. Мога да понеса това“.

Не беше толкова зле, колкото когато беше изнасилена, защото този път го беше избрала.

— Харесва ми. Ти си истински бик, Хуан.

Изхвърли го от съзнанието си. Отиди с духа си на друго място, както направи и при изнасилването. Не, не можеше да го направи. Трябваше да е готова.

„Аз не съм тялото си.“

— Исусе! — Той изви тяло и нададе гърлен стон, когато се изпразни в нея.

Моментът на най-голяма слабост.

Сега.

Тя се повдигна с вик и обви врата му с ръце.

— Хуан!

Той се задъхваше.

— Доставих ти удоволствие. Накарах те да изпиташ оргазъм, нали?

Ръцете ѝ се стегнаха около врата му.

— Какъв мъж си само... — Тя го дръпна обратно към себе си. — Ела тук...

— Държиш ме прекалено здраво. — Но в гласа му се долавяше задоволство. — Дай ми малко време и ще съм готов от...

Тя изви и счупи врата му.

Мъжът падна безжизнен върху нея. Исусе, колко беше тежък. Тя го избута встрани и скочи на крака, издърпа го в тъмния ъгъл на килията и хвърли одеялото върху него. Нямаше смисъл да го облича в дрехи. Скоро щеше да дойде другият. Бяха хвърлили монета, за да видят кой ще е първи с нея, и онзи беше доста разочарован.

Елена се сви до стената на килията и се опита да спре треперенето си. Чувстваше се наранена, насинена и насилена. И мръсна. Господи, колко мръсна!

Преглътна сълзите.

„Аз не съм тялото си.“

„Аз не съм тялото си.“

— Ще се срещнем на летището след двацет минути — каза натъртено Гален, когато Форбс вдигна телефонната слушалка.

— Ще го направиш ли? — запита Форбс.

— Ще вземем частния реактивен самолет с пилот на Лоугън. Казах му, че и той може да допринесе с нещо. Ще кацнем на летището извън Меделин, а там ще ни чака джип, който ще ни закара до Томако. Няма да докладваш нищо на шефовете си. Няма да говориш с никого, докато не одобря. Аз ще ръководя шоуто. Минутата, когато уведомиш някого, ще е минутата, в която ще изляза от операцията. Разбра ли?

— Ще говорим за това по-късно.

Гален се опита да сдържи несъгласието си.

— Чуй ме, Форбс. Писна ми. Мисля, че може да пострадам, само защото съм достатъчно идиот да отида там с теб. Следователно сега не е моментът да разговаряш с мен. Знам, че обичаш да ръководиш шоуто

и че можеш да свършиш добра работа. Но не и тази. Тая е изцяло моя или няма да се кача на самолета.

Форбс мълча минута.

— Аз ѝ обещах, Гален.

— Ще стане по моя начин.

— Окей — въздъхна Форбс. — Шоуто е твое. — И затвори.

Гален прибра телефона в джоба си и тръгна към вратата. Победата не беше малка. Форбс беше упорит и твърдоглав човек и притежаваше увереността на годините и на опита си. Гален подозираше, че също така притежава и особено чувство към старомодната галантност, поради което Хавес е избрал жена за примамка.

Защото това беше капан. След като беше преценил всички за и против, беше решил, че историята на Елена Кайлър не е истинска, но в живота на Гален се бяха случвали и по-странни неща от сценария, който Форбс беше описал.

Гален трябваше да мисли за това като за капан — само така можеше да запази живота на Форбс.

И своята собствена кожа.

— Повтори това много бавно, Гомес. — Рико Хавес стисна още по-силно телефонната слушалка. — Тя е избягала?

— Снощи. Убила е двама от охраната на затвора и е избягала преоблечена в една от униформите.

— Ах, вие, глупаци! Разчитали сте на охраната на затвора, вместо на нашите собствени хора?

— Хуарес, надзирателят, не хареса идеята нашите хора да поемат каквото и да е управление над затвора. Каза, че няма да изглежда добре отстрани.

— На него му се плаща достатъчно, така че няма защо да се тревожим какво му харесва и какво — не. Защо сте я тикнали в затвора, вместо да я заведете в лагера?

— Бяхме близо до „Белим“ и аз помислих, че няколко дни в онова мазе може да я накарат да омекне.

— Намерете я.

— Вече сме по следите ѝ. Жена, отговаряща на нейното описание, е видяна да се отправя към хълмовете южно от Белим. Няма да стигне далеч. Все пак тя е само жена.

— Чудя се дали това са помислили и двамата от охраната, преди тя да ги убие — каза Хавес с коприненомек глас.

Гомес разбра, че го правят на глупак.

— Аз няма да приема нищо за дадено. Ще докладвам веднага, щом открием местонахождението ѝ.

Идиот.

Когато остави слушалката, кокалчетата на Хавес бяха побелели. Беше предупредил Гомес да внимава, но той нямаше и най-малка представа, какво може Елена Кайлър. Само той беше равен на нея. Ако не беше решил, че е съществено важно да дойде на тази среща със семейство Делгадо, катастрофата никога нямаше да се случи.

Нямаше значение. Още два дни и преговорите щяха да бъдат завършени, а той — свободен да си тръгне. Отиде до огледалото и оправи реверите на смокинга си. Намираще любовта на семейство Делгадо към официалното облекло почти уморителна, каквато беше и липсата им на амбиция. Това щеше да е още една нощ на пиене и комар, а от него щеше да се очаква да чука блондинката, която му бяха осигурили да го забавлява. Винаги беше блондинка, обикновено висока и с прекрасни извивки. И мека.

Точно тази мекота той намираще отвратителна. Мъжът беше ловец, завоевател, а не можеше да се наслади на силата и властта си, ако партньорката му е слаба. Жената би трябвало да е силна и умна и да притежава достатъчно власт, за да му осигури истинско забавление.

Като Елена Кайлър.

Нямаше търпение да си тръгне оттук и да се включи в лова.

— Говориш по телефона, откакто сме във въздуха — каза Форбс.
— Позволяваш ли да запитам на кого се обаждаш?

— Хосе Манеро.

— Манеро?

— Той е един от най-добрите информатори. Снабдявал ме е с информация за голям брой дела в Съединените щати и Южна Америка.

Има най-добрите контакти в света на бизнеса и „къртици“ практически във всяка операция с наркотици в Колумбия.

Форбс смръщи вежди.

— Никога не съм чувал за него.

— На него му харесва така. Ти си от военните. А аз ти имам доверие, че ще запазиш името му за себе си. В момента, също така, съставям екипа. — Гален задраска и последното име в списъка си. — Ще са необходими двайсет и четири часа, за да могат всички членове на екипа да пристигнат в Колумбия. Това може да е добре, все пак. Обадох се на връзките си в Мексико сити и научих, че Хавес е все още там. Моят човек ще ми каже, когато той тръгне оттам. — Сведе поглед към бързо надрасканите си бележки. — Затворът „Белим“ не би трябвало да представлява трудност. Едва ли е по-голям от градски затвор, а пазачите не ги бива, както и надзирателя им. По-скоро бих използвал правилно силата на подкупа, отколкото тази на експлозивите. Но пък с експлозивите става по-бързо, а подкупът понякога изисква време и финес. Ще трябва да видим дали...

— Не мисля, че се налага да се тревожиш за Белим.

Гален вдигна поглед към него.

— Мисля, че май ставаше въпрос точно за това.

— Току-що се обадох на собствената си връзка в Белим.

Гален стисна устни.

— Казах ти да не телефонираш на никого, без да си говорил с мен.

— Не беше официално, а ти беше зает. — Форбс заговори бързо. — Преди две нощи в затвора имало голямо раздвижване. Двама души от охраната били убити. Елена Кайлър избягала.

— Разбирам.

— Ентусиазмът ти е заразителен — каза Форбс. — Така ще е много по-лесно за нас. Сега просто ще трябва да я вземем отнякъде. Ще отидем в Томако и ще чакаме тя да дойде при нас.

— Да дойде при теб, искаш да кажеш. Аз съм вън от играта. Предупредих те, Форбс.

Той застина.

— Не съм направил нищо, което... Окей, не последвах инструкциите ти. Няма да го направя отново. Никакви изключения. Така добре ли е?

Гален не отговори.

— Моля те.

Гален го гледа втренчено минута и после сви рамене.

— Сега може да нямаш нужда от мен.

Неочаквано, Форбс се усмихна.

— Разочарован си. Изрови всичката тази информация и направи всичките тези планове, а сега няма да се наложи да ги използваш. Прекалено лошо, Гален.

— Ще се приспособя. — Той остави химикала си. — А може да не е толкова просто, колкото си мислиш ти. Тя може да бъде заловена отново, преди да стигне до Томако. Защото от Белим дотам има цели седемдесет мили. А може това да е просто промяна в плановете на Хавес. А може и тя да се уплаши дотолкова, че просто да избяга и ти никога повече да не чуеш за нея.

— Няма да избяга. — Той премести поглед към мрака отвъд прозореца на самолета. — Ти не си говорил с нея. Не съм чувал потвърдо решен човек от нея. Тя е на път, Гален. *Чувствам го.*

Калта беше в устата ѝ. Елена я изплю и продължи да пълзи. Дъждът, който беше паднал снощи, беше и добър, и лош. По мократа земя оставаха следи, но пък кучетата нямаше да усетят миризмата. Ако имаше късмет, щеше да успее да се измъкне от преследвачите.

Нямаше да се провали. Беше успяла да им избягва в продължение на два дни и щеше да продължава да ги заблуждава. Не бързаше, слушваше се и се движеше така, както я беше учил баща ѝ. Близо до земята. Няма как да те видят, ако се слееш със земята. Реката беше само на няколко мили отвъд хълмовете, а така щеше да удави съвсем миризмата си.

Спря, за да се послуша. Трябваше да изчака още миг, преди да може да чуе нещо друго, освен биенето на сърцето си и тежкото си дишане.

Излая куче — доста далеч. Добре.

Но Гомес може би беше изпратил мъже напред да охраняват брода на реката. Всички знаеха, че това е единственото достатъчно плитко място да се прекоси реката в район от четирийсет мили. Трябваше да е готова да заобиколи. Не, тя беше толкова уморена, че не

можеше да мисли трезво и правилно. Да бъдеш подготвен, е само защита. Трябваше да атакува. Баща ѝ непрекъснато повтаряше, че когато те преследват като диво животно, единственото, което можеш да направиш, е ти да се превърнеш в ловец и да елиминираш напълно заплахата.

Тя затвори очи. Още смърт. Още кръв по ръцете ѝ.

Престани да хленчиш. Хавес би се съгласил напълно с философията на баща ѝ. И нямаше да се замисли дали да я убие, след като получи онова, което иска. Дали Хавес се беше върнал и присъединил към глутницата зад нея? Как би се радвало копелето на този лов! При тази мисъл я завладя силен гняв, който прогони всяко разкаяние. *Щом трябваше да се направи, тогава, направи го. Започни да мислиш на кое място биха ти устроили засада.*

Тя отвори очи и извади оръжието, което беше задигнала от охраната. Отново запълзя напред, лактите ѝ се забиваха в калта. Погледът ѝ претърсваше гората в близост до реката. *Там ли сте? Чакате ли ме?*

Превърни се в ловец. Елиминирай заплахата.

Томако

Къщата беше рухнала хасиенда с три спални на пет мили от Томако. След предварително претърсване, Гален позволи на Форбс да влезе.

— Не съм впечатлен. Не е от онези великолепни хотели, в които обикновено отсядам — каза Гален и прокара пръсти по покритата с прах маса. — Разочарован съм от теб, Форбс. За такъв важен човек като мен, трябваше да осигуриш поне камериерки. Тук ли каза тя, че ще се срещнете?

Форбс кимна.

— Не искаше да допусне никаква възможност някой от жителите на селото да научи за нашето пристигане. Каза, че никой не е живял тук през последните шест години.

— А тя откъде знае? Мястото е доста далеч от хълмовете, където обикновено скитат бунтовниците.

— Не я попитах. Коя спалня искаш?

— Нито една. И ти няма да спиш в нито една от тях. — Той се обърна и тръгна към вратата. — Казах на моите хора да се погрижат да сложат спални чували в джипа. Ще лагеруваме в гората и ще наблюдаваме къщата оттам. Майка ми винаги ми е казвала, че чистият въздух е полезен за мен.

— Значи нямаш доверие на Елена Кайлър и мислиш, че ме е примамила тук в капан.

— Нима казах това? — Той излезе навън и се качи в джипа. — Скачай вътре и ще скрием това чудесно возило в храстите, преди да разтоварим багажа и да направим лагера. Като компенсация, че те лиших от покрив над главата, ще ти приготвя най-вкусната вечеря, която някога си ял. Аз съм необикновен готвач.

Форбс седна на седалката до шофьора.

— Предполагам, че и това го е казвала майка ти.

Гален запали двигателя.

— Как позна?

Беше след полунощ, когато Форбс неочаквано и рязко се събуди.

Нещо не беше наред.

Звук?

Спалният чувал на Гален беше празен.

По дяволите!

Той хвърли одеялата встрани и скочи на крака.

Къщата.

Затича през гората. Един клон го удари през лицето.

Виждаше алеята на къщата точно пред себе си. Двама мъже се бореха. Гален беше отгоре. До него на земята лежеше пушка.

Гален изсумтя и главата му се отметна рязко назад, когато юмрукът на мъжа уцели болезнено брадичката му.

Противникът му се възползва от временната му слабост и се изправи, като повлече със себе си и Гален. После се освободи от него и заопипва наоколо за пушката.

Форбс пристъпи напред и ритна пушката встрани.

Гален се възползва от моментното разсейване на своя враг и го удари силно отстрани по врата.

Мъжът се отпусна безжизнен на земята. Гален въздъхна на облекчено и се изправи на крака.

— Бърза е. — Взе пушката. — И силна. Почти ми счупи челюстта.

— Тя? — Форбс застина на място. — Това е жена? Сигурен ли си?

— Повярвай ми, дори при извънредни обстоятелства мога да усетя разликата.

Форбс подсвирна тихо.

— Елена Кайлър?

— Вероятно.

Форбс направи крачка, за да види по-добре. Жената беше облечена в черни дънки, мръсна бяла риза и кожено яке и представляваше просто неясна фигура на лунната светлина. Беше средна на ръст, с тъмна къса коса.

— Почувствах нещо топло... Тя кърви.

Гален коленичи и разтвори коженото яке. Бялата риза беше изцапана с кръв.

— За Бога, Гален. Трябваше ли да правиш това?

— Не съм го направил аз. Това е рана от нож. Била е защита, но се е разтворила. Ако не направим нищо, ще изгуби толкова кръв, че ще умре. — Той погледна Форбс. — Трябва да внимаваш повече.

— Какво?

— Добра е. Много е възможно Хавес да я е изпратил да те отвлече. Не позволявай никой никога да ти казва, че жените не са по-малко опасни от мъжете.

— Ти си луд. Вероятно Хавес ѝ е причинил тази рана.

— Някой я е зашил. Като се появи тук с прободна рана, ще направи всяка история, която ти разкаже, много по-правдоподобна. По дяволите, та ти вече си готов да ѝ повярваш! Лош късмет за нея, че налетя на мен, преди да е открила теб. Така че, ти ми кажи да спрем ли кръвта?

— Разбира се, че ще я спрем.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Надявам се, че няма да съжالياваш. — Той разкопча ризата и натисна раната. — Върни се в лагера. Имам комплект за първа помощ в чантата, донеси го, както и

две фенерчета. Ще се опитам да спра кървенето. Не мисля, че са засегнати някакви важни органи. Кръвта като че ли намаля.

— Точно така. — Форбс забърза обратно към гората.

— Вече си в съзнание. Отвори очи — каза Гален. — Говори ми. Никакъв отговор.

— Говори ми, иначе ще разтворя раната с още два инча, преди Форбс да се е върнал, и така няма да можем да те спасим. Какъв срам!

Тя отвори очи. Огромни тъмни очи, които го гледаха внимателно.

— Добре. И това е напредък — каза Гален. — Елена Кайлър?

— Да.

— Къде е Рико Хавес?

— Не знам.

Той вдигна компреса.

— О, Господи, сигурно се е изплъзнал! Погледни всичката тази кръв!

— Казах ти, не знам. — Тя го погледна гневно. — Бях в затвора в Белим. Той може да е някъде там наблизо. А може да е още в Мексико сити.

— В историята със затвора всичко е наред. Заслужаваш награда. — Той постави обратно компреса. — Помисли си за това! Давам ти две минути. Сигурен съм, че ще можеш правилно да си спомниш неговото местонахождение.

— Този, който току-що тръгна отгук, Бен Форбс ли беше?

— Можеше и да видиш кой е, ако не беше избрала да се правиш на изпаднала в безсъзнание.

— Тук не трябваше да има никого другото, освен него. Можеше да е капан.

— Изрази много точно моята мисъл.

— Кой си ти?

— Шон Гален.

— Военните?

— Не и в най-лошите ми кошмари.

— Аз не бих мислила така. Виждала съм хора от твоя тип и преди. Била съм се рамо до рамо с наемни войници от целия свят. Баща ми също беше такъв. У теб се долавя същата нотка.

— Не обобщавай. Аз съм уникален. И също така се предполага, че съм твой спасител. Вълпцението на Супермен. По-бърз от светлината...

— Ето комплекта за първа помощ. Ако може да се нарече така. — Форбс остави огромния комплект, на земята до Гален. — Мили Боже, в него сигурно има всичко необходимо. А в джипа имаш достатъчно оборудване да издържиш и на обсада! И говориш за това, че трябва да сме подготвени. Какво си... О, тя е в съзнание.

Гален кимна.

— В пълно съзнание. Това е Елена Кайлър.

Елена погледна Форбс.

— Ти си Бен Форбс? Предполагаше се, че ще дойдеш сам.

— Имах нужда от малко помощ. Защото ситуацията можеше да се окаже трудна. Спазих обещанието си. Той не е предател. Донесе ли доказателствата?

— Не, ще трябва заедно да отидем да ги вземем. Наблизо е.

— Защо не отидеш сама и да ни ги донесеш? — за пита Гален.

Тя не му обърна внимание.

— Не знам колко време имаме. Хавес ще разбере, че съм прекосила реката на десет мили оттук. Може да реши да изпрати още хора и да ги пръсне из околността.

— И как Хавес ще разбере това? — запита Гален.

— Трябваше да убия двама от хората му, за да прекося реката.

— Боже, боже, килията в мазето май е била много добре оборудвана!

Тя игнорира Гален и се обърна към Форбс.

— Откраднах малко провизии от един магазин и малко дрехи от едно село край реката. Нямам време за подобни мъчения. Просто ме превържете и да тръгваме на път.

— За нещастие, ако направим това, може да изгубиш толкова кръв, че да умреш — каза Гален. — Мога да зашия раната както трябва, Форбс. А вие можете хубаво да си побъбрите, докато правя това. Така тя ще се разсейва. Разбира се, може и да боли малко.

Тя прехапа долната си устна.

— Заший я. — Погледна Форбс и бавно му подаде ръка. — Ще останеш ли с мен, докато свърши? Не искам той да извлече много удоволствие от тази работа.

Той се усмихна и дланта му се склочи около нейната.

— Ще остана.

Елена изпусна въздишка на облекчение.

— Благодаря ти. — Погледът ѝ се премести върху Гален. —
Хайде, заеми се.

ГЛАВА 2

Елена издържа на болката, без да отрони стон, но когато Гален свърши с шевовете, припадна.

— Издръжлива е — измърмори Гален и започна да превързва раната. — Много издръжлива.

— Тя ще бъде ли добре? — запита Форбс.

Гален сви рамене.

— Ако не развие инфекция. Ако това е някаква утеха за теб, мисля, че тя сама е зашила раната. Шевовете не бяха нито последователни, нито равни. По-добре да я занесем в лагера, преди да е дошла в съзнание. — Той я вдигна и тръгна към гората. — Погрижи се за комплекта първа помощ.

— Ти си много добър в това. И този комплект... Винаги ли го носиш със себе си?

— Разбира се. Когато имам нужда от първа помощ, то обикновено не е нещо дребно. Като момчетата скаути, аз съм винаги подготвен.

— Ти си от Ливърпул, нали? Там има ли момчета скаути?

— Нещо подобно. Майка ми обаче не харесваше моето общуване с тези винаги готови на всичко хора. — Сведе поглед към Елена. — Като тази тук. Майка ми щеше да се обърне в гроба, ако знаеше, че сътруднича на такава пираня.

— Не мисля, че има за какво да се тревожиш — каза сухо Форбс. — Акулата лесно поглъща пиранята.

— Така ли? Сигурно боли. — Бяха стигнали лагера и Гален внимателно остави Елена върху одеялата. — Знаеш ли, изглежда крехка, но е много силна. Виждаш ли раменете й...?

— Мисля, че ти все още разсъждаваш върху онзи удар, който получи.

— Възможно е. На колко години е, как мислиш?

— Може би в средата на двайсетте.

Гален си помисли, че в този момент изглежда дори по-млада. Заспала, тя притежаваше уязвимостта на дете. Когато беше будна, изражението ѝ беше толкова напрегнато, че можеше да се долови силният характер, който се крие зад него. Сега Гален виждаше, че маслинената ѝ кожа е съвършена, че скулите ѝ са високи, а устата — широка и добре оформена. Миглите ѝ бяха дълги, тъмни като косата.

— Сигурно е научила много през всичките тези години. Някои от движенията ѝ можеха да ме убият, ако не бях ги блокирал. Била е тренирана много добре. — Той погледна Форбс. — Може да те повали за секунди.

— Сигурно бих могъл да се задържа на крака. Не съм аматьор.

— Ти си полицаи. Но насилието не е начин на живот за теб. Каза ми, че тя е с бунтовниците още от дете. Професионалистка.

Той сви рамене.

— Такъв си и ти. Това е въпрос на избор.

— Но тя нямаше да е тук, ако не беше направила избора преди това.

— Ти също.

— Защо непрекъснато ни сравняваш?

— Защото ме караш да се чувствам като външен човек. Като че ли вие двамата принадлежите към един и същ скъп частен клуб.

Гален се усмихна.

— Никога не бих проявил такава грубост да те изключа.

— Ами, как не! — Той направи пауза. — Дай ѝ възможност, Гален. Може и да е напълно искрена.

— А може и да те вкара в капан. Тя е умна. Само веднъж те погледна и извика всичките закрилнически инстинкти у теб. Аз изведнъж станах враг, защото проявих грубост към безпомощна жена.

— Наистина ли щеше да я нараниш?

— Можеше да проявя известна несръчност. Имам нужда да знам повече. Не можем да си позволим да я приемаме на доверие.

— Мисля, че ти ѝ даде ясно да разбере това.

— Добре. Тогава ние може би...

— Трябва да я оставим. — И двамата сведоха поглед към Елена и видяха, че очите ѝ са отворени.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Десет, петнайсет минути.

— Не е много зле. — Тя с усилие се изправи до седнало положение. — Надявам се. Да вървим.

— Къде?

— Не е далеч. Ще ви покажа.

— Къде? — повтори Гален.

Тя го изгледа втренчено, гневно.

— Ще узнаете, когато стигнем там. Нима мислите, че ще ви се доверя?

— Доверяваш се на Форбс.

— Нямам избор, трябва да му се доверя. — Тя се обърна към Форбс. — Сключихме сделка. Ще ти дам онова, което искаш. И ти трябва да спазиш своята част от уговорката.

— Гален знае какво прави.

— Той може и да е купен. Хавес купува всички.

— Той ще те измъкне оттук, Елена.

Тя стисна длани в юмруци.

— Как? — запита и се обърна към Гален. — В нито едно село оттук до Богота няма да сме в безопасност. Онези, които Хавес не може да купи, ще се страхуват от него. Не можеш да се довериш на правителството, на военните, нито на бунтовниците.

— Нито дори на своята група?

— Особено на моята група — каза тя с горчивина. — Те разчитат на Хавес от години.

— Тогава, идеята да ги избягваме ми се струва добра — съгласи се Гален.

— Как? — запита тя отново.

— Имам екип, който ни чака, пръснат из околността. Когато им се обадя, те ще дойдат с хеликоптер и ще ни вземат. А на летището в близост до Меделин ще ни чака реактивен самолет.

Тя мълча един кратък миг.

— Звучи много просто.

— Но вероятно няма да е.

— Правил го е и преди, Елена — каза Форбс. — Той изведе Кац от разцепилата се на две бунтовническа група.

— Кац... — Тя смръщи вежди. — Чух за това. Тогава направи грешка. Хавес те хвана неподготвен.

— Този път няма да стане така.

— И по-добре. — Тя понечи да се изправи на крака, но падна. Обърна се към Форбс. — Ще ми помогнеш ли?

Форбс се наведе и ѝ помогна да се изправи. Тя се олюля и се хвана здраво за ръката му, за да не падне.

— Изгуби много кръв — каза Форбс. — Можем да изчакаме малко.

— Не, не можем. Не съм дошла толкова далеч, за да бъда спряна сега. — Пое си дълбоко дъх. — Да вървим.

— Ако ми кажеш къде отиваме, ще мога да те занеса дотам, ако припаднеш — каза Гален.

— Няма да припадна. — Тя тръгна неуверено, със залитане, към джипа. — Имала съм и по-лоши рани от тази. Ще успея.

— Както кажеш. Да седне на седалката до шофьора, Форбс. — Гален бързо нави спалните чували и ги хвърли на задната седалка на джипа, след което зае мястото зад волана. — Пътищата тук далеч не са страхотни. Пътуването няма да е приятно за теб.

— Да, нищо дотук не беше приятно. Но е на път да приключи... — Тя се облегна назад. — Направо. Завий вдясно на следващото разклонение.

Кръв.

Хавес клекна и докосна тъмночервеното петно на пода на аптеката. Кръвта на Елена.

Ранена е и се е опитала да се лекува сама. Като подгонено животно, тя търсеше място, където да се скрие.

Не, ако случаят беше такъв, щеше да се скрие сред хълмовете близо до Белим. Сигурно имаше причина да тръгне в тази посока и да върви напред. Тя имаше цел.

И той знаеше каква е целта ѝ. Изправи се и се обърна към Гомес.

— Разпръснете се. Покрийте всяко село и град в района. Все някой трябва да я е видял. Тя е ранена и се движи прекалено бързо, за да е проявила предпазливост. Може би се опитва да стигне до Доминик. Ако не можете да установите нейното местонахождение, опитайте се да намерите него. — Усмихна се, когато отново сведе поглед към кръвта ѝ, изцапала пръстите му. — Никакви извинения. Искам да я намерите в рамките на следващите двайсет и четири часа.

Светлината на фаровете, пронизваща мрака отпред, беше колеблива и неясна, сякаш чернотата щеше да я победи всеки миг.

„*Не припадай*, каза си Елена. *Дръж се. Още малко. След всичките тези години, само още няколко мили. Огромната палма...*“

— Завий наляво тук.

— Мислех, че вече не си в съзнание — каза Гален, след като изпълни нареждането. — Сигурна ли си, че не искаш...

— Не говори.

Точно в този момент не можеше да се справи с него. От мига, в който беше отворила очи и беше погледнала Гален, беше разбрала, че е човек, с когото трябва да се съобразява. Господи, как искаше Форбс да не беше го довел. Можеше само да се надява, че той не е подкупен. Форбс му вярваше, но това не означаваше, че и тя може да си го позволи. Когато беше разбрала, че трябва да тръгне, беше чакала месеци наред, преди да избере Форбс. Беше разпитвала и изслушала всеки, който можеше да ѝ каже нещо за него.

Сега знаеше, че той е стабилен и честен човек и подозираше, че има свой собствен свят на отчаянието. А тя знаеше много за отчаянието. Беше живяла с него години наред.

Гален не беше отчаян човек. Той беше твърд и издръжлив, непроницаем като огледална повърхност, която отразява всичко. Би било трудно да бъде разгадан и още по-трудно би било да се справи с него.

А може би не биваше да прави нито едно от тези две неща, помисли си уморено тя. Можеше да го остави да я изведе от страната и това да е край на познанството ѝ с него.

— При следващото разклонение, надясно.

— Това място е достатъчно скрито — каза Форбс. — Но пътят се вие като змия около билото на тази планина. Ще може ли хеликоптер да кацне тук, Гален?

— Аз ще се погрижа за това.

Къщата.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите, когато светлината на фаровете се отрази от прозорците.

— Тук. Спри тук.

Гален спря джипа на стотина ярда от малката къща, прилична на убежище.

— Чакайте тук. — Тя понечи да слезе от джипа. — Аз ще се справя...

— Не мисля така. — Дулото на 45-милиметровия пистолет на Гален внезапно се опря в слепоочието ѝ. — Да почакаме и да видим дали няма да се случи нещо неприятно.

— Нищо няма да се случи. — Гласът ѝ трепереше. — Ще ти се наложи да ме застреляш, за да ми попречиш да вляза в къщата. Чаках прекалено дълго...

— Елена? — Един мъж беше застанал на прага, заслонил очи с длан, за да ги предпази от светлината на фаровете. — Тревожих се. Очаквах те още преди дни.

— Имах малко проблеми. — Тя изгледа студено Гален, слезе от джипа и тръгна към мъжа. — И все още не са приключили.

— Но си тук. Ще се погрижим за останалото. — Той я прегърна и едва след това погледна зад нея, към джипа. — Те сигурни хора ли са?

Тя кимна.

— Ще ни измъкнат оттук. — Обърна се към Форбс. — Можеш да слезеш от джипа. Никой нищо няма да ти причини. Това е отец Доминик.

— Свещеник? — Гален също слезе.

— Да.

— Не — каза Доминик в същото време.

— Сред другите неща, с които се занимава — каза Елена. — Той е също така учител. Грижи се добре за хората, които живеят сред тези хълмове.

— Здравейте, как сте? — обърна се Доминик към Гален и Форбс. — Казвам се Доминик Сандърс.

— Всичко наред ли е? — запита го Елена.

Той се усмихна.

— Чудесно. — Обърна се и тръгна към кухнята. — Запознанствата по-късно. Всички изглеждате така, сякаш малко кафе ще ви се отрази добре.

Тя кимна.

— Обади се на хеликоптера си, Гален. Да бъде тук с първите лъчи на слънцето.

— Мисля, че първо имаме малко работа. Ти си сключила сделка с Форбс.

— О, да, не се тревожи, доказателствата са тук.

— Покажи ми ги.

Тя го погледна за миг и после, преднамерено, се обърна към Форбс.

— Ще ти покажа. Ела с мен.

— Върви, Форбс. — Гален ги последва в къщата. — Имаш ли нещо против просто да вървя след вас?

— Имам. — Тя отвори рязко една от вратите в късия коридор. — Но ти не се интересуваш от това, нали? — Запали лампата до вратата. — Не повишавайте глас или ще ви изтръгна сърцата. — Тръгна към леглото, което се намираше точно срещу вратата. — Всичко е наред, Бари. Не се плаши.

— Мамо? — Малкото момче се хвърли в прегръдките ѝ. — Доминик не ми каза, че ще дойдеш.

Тя го стисна здраво. Господи, чувстваше се толкова добре. На топло, отпусната, в безопасност, чудесно.

— Той не знаеше. Как си?

— Прекрасно. Уча се да свиря на йониката на отец Доминик. Той каза, че вече съм достатъчно голям. Знам една песен. Ще ти я изсвирия... — Детето я отблъсна и сбърчи нос. — Не миришеш хубаво.

— Знам. — Тя нежно отметна тъмните къдрици от челото му. — Затова ти казах, че трябва да се къпеш всяка вечер. Аз нямах такава възможност напоследък. Но наистина не трябва да бъдеш толкова груб и да ми казваш такива неща, както преди малко.

— Не исках... — Той сбърчи чело. — Не те натъжих, нали?

— Не. Никога не си ме натъжавал. — Тя пак го прегърна. — Хайде, трябва отново да заспиш, любов моя.

— Ти ще бъдеш ли тук и сутринта?

— Да, а може да има и изненада за теб.

— Подарък?

— Приключение. — Тя го целуна по челото. — Чудесно, прекрасно приключение, за каквото дори не си мечтал.

— Кои са тези мъже? — Бари гледаше зад нея, към Форбс и Гален.

— Приятели. — Тя го зави и се изправи. — Ще се срещнеш с тях утре. Лека нощ.

— Лека нощ. — Очите му вече се затваряха. — Лека нощ, мамо.

— Твое дете? — запита Форбс, когато тя затвори вратата на спалнята и ги изведе от къщата. — На колко е години?

— На пет.

— Много е сладък.

— Да, така е. — Усмивката ѝ беше лъчезарна. — Красив е и много мил.

— Сигурно си повредила шевовете на раната, докато го прегръщаше толкова здраво — каза Гален.

— Нищо не съм почувствала.

— О, мисля, че изпита най-различни чувства — каза Гален. — Предполагам, искаш от мен да го вземем с нас?

— Неговото идване с нас въобще не подлежи на въпрос. — Тя направи пауза. — Той е наградата. Магнитът, който ти искаш, Форбс.

Той смръщи вежди.

— Не разбирам.

— Бари е син на Рико Хавес.

— Какво?

— Чу ме. Всяко ДНК изследване ще го докаже.

— Чакай малко. Откраднала си сина на Хавес?

— Нищо не съм откраднала. Той е *мой* син. Хавес дори не знаеше, че той е жив, допреди два месеца. — Тя стисна устни. — Но това няма да спре опитите му да го открадне от мен. — Срещна погледа на Форбс. — Нито да го преследва.

— Чух, че той има съпруга и деца — каза Гален.

— Има. Три красиви малки момиченца. Любовницата му, която живее в Богота, също има момиченце. След нейното раждане той си направи тест и му казали, че нещо не е наред. Че вероятно никога няма да има син. Той беше бесен. Това нараняваше самочувствието му. Виждаше се като завоевател, а какъв завоевател си, когато нямаш син? — Тя направи пауза. — А после откри, че има син.

— Как?

— Няма значение. Това, което ви засяга, е, че той ще ни последва в Съединените щати. Имам нещо, което не може да получи никъде другаде.

— Ние разполагаме само с твоята дума — каза Гален.

— И какво бихте могли да загубите? Нямахте да си тук, ако не възнамеряваше да склучиш сделка с мен, Форбс. Заведи ни в Щатите, дай ни закрила, после чакай и ще видиш. Хавес ще дойде.

— Може би.

— Чакай. — Форбс смръщи замислено вежди. — Има смисъл в това, че Хавес би искал син и наследник, защото той има репутацията на необикновен мачо. Може и да има нещо в това, което тя казва. Ако е истина.

— Той ще дойде — повтори Елена.

— И какво искаш ти да получиш от всичко това?

— Закрила. Американско гражданство и достатъчно пари, с които да се издържаме, докато изуча някаква професия.

— Винаги можеш да се присъединиш към военните — предложи Гален. — Или да преподаваш в училище по карате.

Тя не му обърна внимание.

— Не искам много. Ако направите всичко, както трябва, внимателно, ще го хванете. А вие това искате, нали?

Форбс кимна.

— Да, това искам аз.

— Тогава ни вземи със себе си.

— Ще трябва да си помисля — отговори Форбс.

— Мисли бързо. Хавес няма да ти даде много време.

— Елена. — На прага стоеше Доминик. — Ела да изядеш един сандвич и да изпиеш чаша кафе.

— Идвам. — Тя се обърна, после се върна. — Преди да ям каквото и да е, трябва да се измия и преоблека. Както каза Бари, мириша. А вие не ядосвайте Доминик. Той е много чувствителен към вибрациите и много загрижен за мен.

— Заблудена душа — измърмори Гален и я последва в къщата. — И доста объркан по отношение на призванието си. Той свещеник ли е или не?

— Казва, че не е. Не иска да му викам „отче“, но така ми го представиха, когато за първи път се запознах с него. И аз не мога да започна да мисля за него по друг начин. — Тя изглежда студено Гален. — Той е най-милият и най-нежният човек на земята и няма да го наранявате по никакъв начин. Разбрахте ли?

Гален се усмихна.

— Отлично. Ще се опитам да държа под контрол вродената си бруталност. Сигурен съм, че ще ми кажеш, ако не успявам.

— Можеш да се обзаложиш.

Доминик беше човек в края на четирийсетте с вече посивяваща коса и най-ярките сини очи, които Гален беше виждал. Той също така не беше виждал други очи, които да са толкова нащрек. Доминик беше облечен в работни дрехи и военни ботуши, а разговорът, който водеше, беше богат на теми и думи, както и доста остроумен. Очевидно беше добре образован и Гален вярваше, че може би е учител. Както и да е, той не беше като нито един свещеник, който Гален беше срещал, и той реши, че е така, само след четирийсет и пет минути, прекарани в компанията му.

— Ти си объркан — усмихна се Доминик. — Изучаваш ме като насекомо под микроскоп и не си доволен, че не можеш да определиш вида му.

— Аз съм любопитен. Това е есенцията на моето съществуване. Но ми казаха, че не трябва да те обиждам или заплашвам, или Бог знае какво.

Той въздъхна.

— Елена. Тя малко прекалява с грижите си за другите.

— Наистина ли си свещеник? — запита Форбс.

— Бях, като по-млад. Църквата може би още ме смята за свещеник. Доколкото знам, не съм разпопен. — Той поклати глава. — Но преди години бях обвинен, че не мога сяпо да следвам всичко, което се проповядва. Волята ми е прекалено силна. Трябва да върша онова, което намирам за правилно, а то понякога включва греха и суетата. Така че в сърцето си вече не съм свещеник. А само сърцето и душата имат значение.

— Но си бил свещеник, когато Елена те е срещнала за първи път?

— Да, работех с бунтовниците в хълмовете. Бях пристигнал от Маями, пълен с жар и ентузиазъм, с намерението да превзема целия свят. А там имаше много неща, с които трябваше да се справя. Бедност, смърт, наркотици, война. През годините изгубих голяма част от ентузиазма си. — Той се усмихна. — Но успях да се запазя. Защото там винаги бяха децата като Елена.

— Познавал си я като дете?

— Познавах всички бунтовници. Тя беше на десет, когато пристигнах в Колумбия. Брат ѝ, Луис, беше на тринайсет, а баща им, Франк Кайлър, беше още жив. Франк и аз станавме приятели. Не бяхме много често в съгласие един с друг, но го харесвах. Беше много трудно да не го харесва човек. — Той направи гримаса. — Като мен, той вярваше, че върши онова, което е правилно, че от него има нужда. Уважавах го дори когато усещах, че греши. Човек трябва да е там, където имат нужда от него.

— А сега си необходим тук, за да се грижиш за сина на Елена?

— Елена се грижеше сама за него през първите три години. Ходеше на лов, отглеждахме сами зеленчуците си и така успявахме да оцелеем. После реши, че този живот не е добър за детето, затова отиде в Меделин да печели прехраната и го остави на мен. Не ѝ беше лесно, като се има предвид как беше пораснала. Нямахме кой да ѝ помага и дори не искаше да говори за онези първи месеци в града. Вършеше всичко — от сервиране по масите до телефонни продажби — за да ни издържа и за да може да ни изведе от страната. Идваше си у дома винаги, когато можеше. — Доминик наля още кафе в чашите им. — А за мен не беше трудно да се грижа за Бари. Той е много специално дете. Има деца, които излъчват жизненост и лъчезарност. Бари е едно от тях. — Той седна. — Единственото ми оплакване е, че той е прекалено сериозен за годините си. Предполагам обаче, че е естествено, защото рядко има възможност да играе с други деца. Елена се страхуваше, че това не е безопасно.

— Тук сте на стотици мили от територията на Хавес.

— Това не пречи на Елена да се тревожи. Момчето е целият ѝ живот. Тя няма да приеме никакъв риск.

— Защо не е напуснала страната по-рано?

— Не можеше да рискува да спечели парите в единствената професия, за която е обучена, а за всеки друг труд се заплаща мизерно. Тя няма пари, нито документи и по никакъв начин не може да защити Бари от баща му, ако той го открие. Спестяваше всяко песо, за да се измъкнат и двамата оттук, когато Хавес разбра за момчето. И когато това се случи, тя нямаше избор, освен да побърза.

— Щом се е разделила със своята група бунтовници, как е успяла да издири Форбс?

— Слуша за него непрекъснато, от години. Той е нещо като легенда. Аз запазих връзките си с групата и направих някои дискретни запитвания.

Гален сведе поглед към кафето в чашата си.

— Мислиш ли, че е син на Хавес?

— Знам, че е. Знам какви са всички обстоятелства около раждането на детето. — Той се усмихна. — Ти си много подозрителен. Не й вярваш.

— Вярвам, че момчето е неин син. Всеки може да види колко много го обича. Но може да лъже, за да осигури добри условия в Съединените щати за момчето. Тук животът е доста труден. — Погледът му се премести върху лицето на Доминик. — Все пак, това може и да е капан. Въпреки че сценарият става все по-заплетен. Ако си лъжец, значи си много добър.

Доминик се засмя.

— Мисля, че преувеличаваш, Гален? Нима за един свещеник ще е добре да се забърка в такава история? Освен това, всеки може да види, че ще бъде ужасен като лъжесвидетел. Не съм достатъчно умен.

— Но си достатъчно умен да бъдеш учител — каза Гален.

— Там всичко е ясно, не се изискват лъжи. Обещавам да не слагам свещници по прозорците, за да не издавам на Хавес, че сте тук.

Гален се усмихна.

— Свещници по прозорците? Ти наистина си извън подозрение. Може би наистина си свещеник.

Очите на Доминик проблеснаха.

— А може би казах това, за да мислиш, че съм такъв. Още кафе?

— Не. — Гален се изправи. — Мисля, че е по-добре да проверя как е нашата Елена. Няма я прекалено отдавна. Къде е банята?

Доминик повдигна вежди.

— Уверявам те, че не е избягала през задната врата.

— Но може да е припаднала и да е ударила главата си. Загуби доста кръв заради онази рана.

— Рана? — Усмивката на Доминик се стопи. — Не ми е казала, че е ранена.

— Аз заших раната. Тя е добре. Къде е банята?

— Зад стаята на Бари. Ще ти покажа...

— Остани тук. Аз ще се погрижа. — Гален вече беше прекосил половината коридор.

Елена не отговори на първото почукване, а той не изчака дори секунда, преди да отвори вратата.

Тя седеше на тоалетната чиния, облечена само в дънките си, втренчила поглед в сутиена, който държеше в ръка. Изглежда го гневно. — Изчезвай!

— След минутка. — Той взе сутиена от ръцете ѝ и го нагласи на раменете ѝ. — Помислих, че може би имаш проблем.

Тя се смръзна.

— Нямам нужда от твоята помощ. Мога да се справя с това.

— Но може да разкъсаш шевовете на раната. — Той закопча сутиена на гърба ѝ. — Не обичам, когато трудът ми отива напразно. — Той взе синята риза, преметната на закачалката за хавлии, облече я и започна да я закопчава. — Защо не извика Доминик да ти помогне? Защото това е прекалено интимно?

— Не бъди такъв задник! Не исках да го тревожа. Предполагам, казал си му, че съм ранена?

— Виновен. — Закопча и последното копче. — Мил човек е. Надявам се, че не го водиш към падение.

— Не знаеш за какво говориш. Аз не бих го наранила.

— Нарочно. Той ще дойде ли с нас?

— Да. Предполагам, че и на това ще възразиш?

— Не съм го казал.

Тя извърна поглед.

— Говориш така, сякаш Форбс вече е решил. Ще ни вземе ли?

— Не е казал. Вероятно ще го направи. Той е добро момче, скромно, благоприличен семеен мъж и ти го уцели право в слабото място. Нима не го избра заради това?

— Избрах го, защото се надявах, че мога да му имам доверие. Не трябва да се тревожиш за него. Няма да го измамя. Той ще получи това, което иска.

— Не се страхувам за него. Той може сам да се грижи за себе си. Моята работа свършва, когато прекосим границата на Щатите. — Той се изправи. — По-добре да ти донеса малко болкоуспокояващи. Раната ти вероятно пулсира.

— Когато сме в безопасност в самолета. Не мога да си позволя риска да не мисля трезво и правилно.

Той отвори вратата на банята.

— Както искаш.

Елена го погледна право в очите.

— О, да, ще бъде, както искам.

Той се усмихваше, когато се размина с Доминик в коридора.

— Тя е добре. Имаше малко проблем с обличането. Виж дали ще можеш да я уговориш да вземе болкоуспокояващи.

Доминик направи гримаса.

— Не е от жените, които лесно можеш да убедиш.

— Нима? Никога не бих предположил.

Форбс не беше в кухнята. Гален го намери застанал на входната врата, загледан във върховете на дърветата.

— Може да имаме проблем. Ще излезе силен вятър.

— Ще успеем въпреки него.

— Не знам. Говорих с Доминик и той каза, че в район от двайсет мили няма равно парче земя.

— Тогава ще трябва да изминем двайсет мили. — И той вдигна поглед към върховете на дърветата. Форбс беше прав, вятърът определено набираше сила. — Може би. Обикновено се намира начин. Ще се обадя по радиото на моите хора да се приближат. — Той направи пауза. — Ако си сигурен, че искаш да го направиш. Мисля, че решението ти вече е ясно.

Форбс кимна.

— Вярвам й. Всяка информация, която съм получил, потвърждава, че Хавес я преследва.

— Но не можеш да си сигурен, че тя преценява правилно начина, по който той ще реагира.

— Какво имам да губя? Тя е права — този шанс е по-добър от всички възможности, които съм имал досега. Трябва да го приема.

Гален сви рамене.

— Добре, тогава ще ги изведем от страната.

— Моля се на Бога този вятър да е най-големият ни проблем. — Форбс се взря в мрака. — Досега имахме късмет.

— Чукай на дърво.

— Хавес и неговите горили не могат да печелят всяка игра. Нека аз спечеля тази.

В думите на Форбс имаше толкова много жар, че Гален се обърна да го погледне.

— Няма да стигнеш до пенсията си, Форбс. Защото започваш прекалено много да се вживяваш. Това може да бъде опасно.

— Човек не може да се вживява прекалено много в такова нещо. — Гласът на Форбс не беше спокоен. — Мъже като Хавес прегазват живота ни, унищожават семействата ни, убиват децата ни... — Той спря, после добави: — Съжалявам. За мен това наистина означава много.

— Няма защо да се извиняваш. — Той направи пауза. — Нима долових лична нотка?

Форбс не отговори веднага.

— Моят син, Джоел. Той умря от свръхдоза в стаята си в пансиона преди шест месеца. Бях толкова зает да спасявам света от наркотиците, че дори не знаех, че той експериментира. А трябваше да знам. Трябваше да съм достатъчно близък с него, да му обясня какво съм научил, какво съм видял през тези двайсет и пет години. Вместо това аз преследвах Хавес, спасявах децата на другите родители. — Гласът му стана по-груб. — Трябва да го заловя, Гален.

Дон Кихот, изправен срещу целия свят. Дон Кихот, готов да приеме болката на всички страдащи.

— Хей, няма проблем. — Гален се обърна. — Аз също не харесвам копелето. Ще изведа и нея, и детето от тук, а ти можеш да й намериш безопасно място.

— Ще приема това като обещание.

Гален му се усмихна.

— Както казах, няма проблем.

Елена затвори тихо вратата на стаята на Бари и остана така, загледана в него. В света нямаше нищо по-красиво от заспалия Бари. Тя събираше сили само като го погледаше за миг.

Не, трябваше да побърза. Имаше неща, които трябваше да свърши, а нямаше много време. Отиде до бюрото и извади албума със снимките от горното чекмедже. Не ги гледай. Има толкова много. Просто вземи някои от снимките и ги напъхай в плика. Имаше много малко скъпоценни за нея неща, които можеше да вземе със себе си, но не можеше да остави снимките. Те бяха прекалено специални. Бари на две години, застанал до тортата си за рождения ден, оплескал цялото си лице с шоколадов крем. Бари на три, засмян, плискащ се в малкия пластмасов басейн. Бари тази година с новия лък и стрелите, които му беше купила. Колко много обичаше той този подарък!

Отиде до кутията с играчки. Лъкът беше най-отгоре. Тя с разочарование осъзна, че е прекалено голям. Момчето щеше да иска да вземе плюшеното си мече, любимите си книжки и музикалния глобус, който му беше подарил Доминик. Просто нямаше достатъчно място за всичко.

— Мамо?

Тя се обърна и видя Бари да лежи на една страна и да я гледа.

— Не исках отново да те събудя. Заспивай, бейби.

— Ти какво правиш?

— Просто разглеждам играчките ти. Всеки ден ли играеш с лъка?

— През повечето дни. Аз съм Робин Худ, а Доминик е Фрайър Так.

— Ще заминем на кратко пътешествие. Имаш ли не що против да не го вземем?

— Пътешествие? Това ли е приключението?

Тя кимна.

— Ще пътуваме със самолет. Не е позволено да носим много неща със себе си. Мислех да вземем мечето и глобуса. Нещо друго?

— Не мога ли да взема и лъка?

— Не мисля, че ще има място за него.

Той мълча един миг.

— Предполагам, че всъщност нямам нужда от лъка. Мога да се преструвам, че стрелям, и без него. Както ти ми показва, мамо. Помниш ли? Каза, че ако нямаш всичко, което искаш, можеш да се преструваш, а понякога да се преструваш е дори по-добре.

Тя почувства как се разтопява. Заповяда си да не плаче. Той не бива да мисли, че греша. Това трябваше да е приключение за него. Прочисти гърлото си:

— Коя песен те учи да свириш Доминик?

— „Янки Дудъл.“ Да ти я изсвирия ли?

— Но сега е посред нощ!

— Не ми се спи. — Тъмните му очи блестяха въодушевено. — И на теб не ти се спи. Виждам.

— Е, и за двама ни ще е по-добре, ако се опитаме да си починем. Иначе ще сме прекалено уморени, за да се радваме на приключението.

— Ще дойдеш ли да легнеш до мен?

— За малко. — Тя прекоси стаята, коленичи до леглото и постави ръка на възглавницата му. — Ако обещаеш да заспиш.

— Добре. — Той протегна ръчичка и я погали по косата. — Сега миришеш по-добре.

Тя се засмя приглушено.

— Предполагам, трябва да се радвам, че ти прие риска да ме прегърнеш.

— Нямам нищо против как миришеш. — Той затвори очи. — Само да си тук. Липсваше ми, мамо.

— И ти ми липсваше.

— И много се радвам, че ще тръгнем заедно на приключение. Макар ти непрекъснато да имаш приключения, нали? Винаги, когато те няма при нас, Доминик казва, че си на приключение...

— Не като това. Това е специално. Шшш, не говори.

Той въздъхна.

— Добре.

Дишането му стана по-дълбоко и след петнайсет минути беше заспал отново, но тя не се помръдна. Беше ѝ прекалено хубаво да е до него.

Господи, каква късметлийка беше само.

— Томако — каза Гомес. — Ще изпратя там четирима.

— Видели ли са я? — запита Хавес.

— Не, но попаднах на хора, които чули за мъж, учител, който живеел там. — Той направи пауза. — Доминик Сандърс. Помниш ли го?

— Помня го много добре.

— Той, изглежда, е станал нещо като мисионер. Учи хората от хълмовете близо до Томако и се грижи за нуждите им.

— А детето?

Гомес поклати глава.

— Нито дума.

Но там, където беше Доминик Сандърс, той щеше да открие и момчето. Елена гледаше на Доминик почти като на втори баща.

— Да ти кажа ли, когато чуя нещо?

Той чуваше кръвта, която препускаше във вените му. Всички инстинкти му подсказваха, че е все по-близо и по-близо.

— Не. — Тръгна към „Ленд роувъра“, паркиран отстрани на пътя. — Ще отида до Томако.

Гален чуваше слабия шум от ротори в далечината.

— Идват. — Заслони очи от яркостта на изгряващото слънце. — Отиди да наблюдаваш пътя, Форбс. Всички на мили наоколо ще чуят тези проклети ротори. А ти по-добре да отидеш да доведеш детето, Доминик.

— Той е с мен. — Елена държеше детето за ръка. Застана зад тях, втренчила поглед към хоризонта. — Сигурен ли си, че са те?

— Да, това е Кармайкъл. — Гален се обърна към Доминик. — Ако успеят да се приземят в този вятър, ще трябва само за броени минути да се издигнем във въздуха. Донесете багажа си и по-бързо.

— Аз няма да дойда с вас.

— Какво? — каза Гален.

Елена се обърна към Доминик.

— Трябва да дойдеш. Казах ти, че не е безопасно да останеш тук.

— А аз ти отговорих, че тук животът ми има смисъл, какъвто не можах да откроя никъде другаде. — Доминик погали детето по

главата. — Той вече няма да има нужда от мен. А тук има хора, на които ще съм необходим.

— Не това е причината да останеш: ще се опиташ да покриеш следите ни. Ти се самообвиняваш.

— А кого другото бих могъл да обвинявам?

— Няма причина да се чувстваш виновен, по дяволите. Вината не беше твоя.

Той поклати глава.

— Няма да те оставя тук.

— Да, ще ме оставиш. — Доминик се усмихна. — Бари трябва да се махне оттук, а ти трябва да отидеш с Бари.

— Въпрос на време е кога Хавес ще открие това място. Някой ще му каже, че си се грижил за Бари. Знаеш какво означава това.

— Означава, че ще трябва да намеря друга къща, не друга държава.

Той се обърна към момчето.

— Бари, ще отидеш ли да ми донесеш малкия пластмасов куфар, който оставих в банята?

Изражението на Бари беше измъчено.

— Доминик ще дойде, нали, мамо?

— Разбира се, че ще дойде. — Тя го побутна нежно към къщата. — Донеси куфара. — Веднага щом той влезе в къщата, тя се обърна към Доминик. — Ти си единствената сигурност, която той някога е познал. Има нужда от теб. Аз имам нужда от теб.

— Беше ти трудно да го кажеш, нали?

— Казах го, защото наистина го мисля. Трябва да дойдеш. Прекалено е опасно да...

— Прекалено много спорите.

Гален пристъпи зад Доминик и му нанесе бърз удар от карате зад врата. Доминик изсумтя неясно, показа се бялото на очите му. Гален го хвана и го положи внимателно на земята.

— Защо, по дяволите, направи това? — Елена буквално скочи върху него. — Ако го нараниш, ще...

— Не съм го наранил. Не много. — Той срещна погледа ѝ. — Така ти спестих усилието да го направиш ти. Предположих, че ще му дадеш още минута или там някъде, преди сама да го подкосиш. А сега, когато дойде в съзнание, ти ще кажеш, че си невинна. — Той напра ви

мелодраматична физиономия. — Гален, на когото въобще не може да се разчита, направи това. Защото има зла душа.

— Не можеш да бъдеш сигурен, че аз...

— О, значи нямаше намерение да го направиш?

Тя мълча един миг, после недоволно кимна с глава.

— Но това е различно.

— Напълно те разбирам. Той е твой приятел, не мой. Ти имаш право да го отвлечеш.

— За него не е безопасно да...

— Кармайкъл е по-близо. — Гален вдигна поглед към небето. — По-добре да отидеш да доведеш детето, а аз ще дам на Доминик нещо, което ще го държи упоен, докато стигнем Меделин. Измисли някакво обяснение за Бари защо Доминик ще спи известно време.

Тя погледна Доминик още веднъж и после забърза към къщата.

— Хеликоптер — измърмори Хавес. — Лети ниско. Интересно.

И сериозна пречка за лова. Мислеше, че Елена е сама и отчаяна и се опитва да намери пещера, където да се скрие. Ако беше намерила помощ, която можеше да ѝ осигури хеликоптер като средство за бягство, може би равновесието на силите беше силно нарушено.

Гомес изтича от колибата.

— Имам посоките. Къщата на Доминик е на планинския път. На около двайсет минути оттук.

— Да тръгваме тогава. — Той вдигна бинокъла към очите си. — Нека един от хората ни вземе номера на хеликоптера и да се опита да го проследи.

Летателното средство срещаше затруднения, блъскано жестоко от силния вятър. Щеше да му е трудно да се приземи.

Лош късмет, Елена.

ГЛАВА 3

— Няма да успее. — Гален гледаше как Кармайкъл обръща хеликоптера за трети път и се насочва далеч от дърветата, очертаващи планината. Той повдигна Доминик и го остави на задната седалка на джипа. — Дай ми посоките, които водят до онази просека.

— Трябваше първо да опитаме това. — Елена повдигна Бари и го остави на седалката до шофьора.

— От задната седалка винаги се вижда по-добре, нали? Не исках да ви развеждам из околността, ако не се налага.

Той повиши глас и извика на Форбс, който вече тичаше към него.

— Две коли идват по пътя. Едната е последен модел „Седан“, другата — „Ленд роувър“.

Гален изруга и се обърна към Елена.

— Какви са шансовете ни?

— В този район? Тук хората са много бедни и повечето нямат коли. Сигурно е Хавес.

— Има ли начин да се изкачим нагоре и да обиколим планината, без да минем край тях?

— Не, пътят свършва, преди да стигне до върха. На около пет мили отгук.

— По дяволите. И все пак, само натам можем да тръгнем. Качи се и потегли. Форбс, ти ще седнеш отзад до Доминик. — Протегна ръка към радиото. — Трябва да говоря с Кармайкъл.

Хавес повдигна капака на кутията с играчките и извади лъка, който беше най-отгоре на купа. Тя беше дала на сина си тези евтини играчки. Беше го скрила в тази къща и му позволяваше да знае само онова, което тя избираше да му каже.

Неговият син.

Разтвори почти празния албум и видя снимка на Елена, усмихната, свела поглед към детето. Да върви по дяволите! Той скъса

снимката на две и пъхна онази половина, на която беше момчето, в джоба си.

— Нито край къщата, нито в гората има признаци на човешко присъствие — каза Гомес, застанал зад него. — Но хеликоптерът все още кръжи наблизно.

— А никой не мина покрай нас, докато бяхме на шосето. Те са още тук. Просто трябва да ги намерим.

Погледът му се върна на лъка играчка, който държеше в ръце. Хавес се наслаждаваше на лова толкова много, че още не усещаше с пълна сила онова, което тази кучка му беше причинила. Счупи крехкия лък на две и го захвърли настрани.

— Запалете къщата. Изравнете я със земята.

Елена спря джипа.

— Пътят свършва тук.

— Горے поне няма дървета. — Гален скочи от джипа и изтича обратно по пътя. — Помогни ми да смъкна багажа, Форбс.

— Вятърът е все още прекалено силен, за да може той да кацне — каза Форбс. — Ако се опита, ще се разбие в планината.

— Тогава, на планината ще се наложи да отиде при Мохамед. — Той извади багажа, който се намираше в задната част на джипа. — Или нещо такова. Нямаме избор.

— Какво ще направите? — Елена беше зад тях.

— Сложи този хамут. — Той й хвърли два хамута, изработени от платно. — Сложи един и на Доминик. Кармайкъл ще спусне въже и ще ни издърпа към хеликоптера. Хамутите се закачат на пръстена във формата „О“ на въжетото. След това ще трябва само да използват крика, за да ни издърпат.

— Ще ни вдигне във въздуха?

— Имаш ли по-добра идея? — Гален хвърли хамут и на Форбс. — Не очаквах толкова много хора, затова казах на Кармайкъл да спусне още един хамут с въжетото. Това е добро и издръжливо оборудване. Същото използват и Специалните сили, когато им е трудно да измъкнат някого.

Елена беше привършила с омотаването на хамута около свещеника и сега слагаше своя собствен.

— Използвал ли си такива и преди?

— По дяволите, да. Никога не съм разчитал, че всичко ще се развие, както трябва. Защото обикновено не става така. — Той провери как са завързани всички хамути, преди да махне с ръка на Кармайкъл. — Трябва да решим как ще стане изкачването. Ти и Доминик ще сте първи. Аз и Форбс ще се закачим на втория пръстен. Аз ще взема детето.

— Кармайкъл ще спусне ли хамут и за Бари?

— Нямаме хамут, който да отговаря на неговите размери, затова ще го завържа за себе си и ще го държа здраво.

— Не, аз ще го взема.

— Вятърът се усилва все повече и може да се превърне в истинска буря, а ще е по-зле, когато хеликоптерът е над главите ни. Ти си силна, но аз съм по-силен. Факт е, че мишците на мъжете са по-силни, а ти си и ранена. Детето ще е в по-голяма безопасност с мен. — Той се усмихна. — А и знам какво ще ми се случи, ако случайно го изтърва. Просто ще трябва да го кача на хеликоптера.

Тя не искаше да признае, че е прав. Не искаше сигурността на Бари да зависи от никого, освен от нея. Но той беше по-силен. Беше го открила, докато се бореха. А и с тази рана не можеше да рискува.

— Ти си абсолютно прав. Ако с него се случи нещо, ти също няма да оцелееш.

— Успокояваща мисъл. — Той заобиколи джипа до онази страна, от която все още седеше Бари. Гален клекна до него. — Наистина много вълнуващо, ха? — Той се усмихна на малкото момче. — Страхуваш ли се?

— Не. — Бари погледна Елена. — Но мама се тревожи.

— Това е така, защото не разбира. Тя мислеше, че просто ще се разходим със самолета. Но ще е дори по-добре. — Сниши глас. — Ще летим.

Очите на Бари се разшириха.

— Като Питър Пан?

— Ти знаеш за него? Разбира се, че знаеш. А за Ламаринения звънец?

Бари кимна.

— Но ние не можем да летим точно като тях. Трябва да имаме въже, на което да се люлеем. Хеликоптерът ще ни дърпа известно

време, а после ще се качим на него. Майка ти ще бъде първа, а после ти и аз ще летим заедно.

Погледът на Бари се отправи към върха на планината.

— Разстоянието до долу е голямо. Сигурен ли си, че няма да паднем?

— Погледни ме. — Гален задържа погледа на момчето с хипнотизираща сила. — Няма да паднем. Обещавам ти. Както каза майка ти, това ще е страхотно приключение. Ще дойдеш ли с мен?

Бари го гледаше втренчено, сериозно.

— Мама ще бъде ли в безопасност? Тя също ли няма да падне?

— Майка ти ще е в безопасност, да.

Внезапна, ослепителна усмивка озари детското лице.

— Кога можем да тръгнем?

Гален се засмя, изправи се и го вдигна от седалката на джипа.

— Веднага. — Той посочи хеликоптера, чиято странична врата беше отворена. — Ти ще останеш тук, докато аз завържа майка ти и Доминик.

— Аз мога ли да помогна? — запита нетърпеливо Бари.

— Не, ти просто дръж хеликоптера под око вместо мен.

Гален практически беше хипнотизирал Бари, както с учудване си помисли Елена. А говореше за Питър Пан. Той улови хамута, който Кармайкъл спусна, завърза ги, а после измери двайсет фута дължина от позицията на Елена, преди да закрепил своя и този на Форбс за въжето.

— По дяволите. — Погледът на Форбс беше насочен към пътя. — Автомобили. Само на няколко минути са.

— Това време може да ни е достатъчно. — Гален махна на Кармайкъл, после сграбчи Бари и го завърза здраво за тялото си. — Готово ли си, момче?

Бари кимна и прегърна Гален през врата.

— Аз трябва просто да се държа за теб ли?

Той вдигна палец, за да сигнализира на Кармайкъл.

— Да, ти просто се дръж. Ето, виждаш ли, там е майка ти, качва се...

Елена се опитваше да държи Бари под око, но вятърът беше прекалено силен. Той започна да я върти като перушинка, когато хеликоптерът се издигна над планината.

Фигурите приличаха на кукли на конци, които танцуват, задвижвани от човешки ръце зад кадър. Гомес вдигна пушката.

— Ще опитам да уцеля резервоара на хеликоптера.

— Не! — Хавес хвана ръката му. — Ако хеликоптерът падне на земята, синът ми ще загине. — Гневът го изпълваше, разкъсваше, задушаваше. — Виж дали няма да можеш да застреляш жената. Да ѝ отнесеш главата.

Гомес се прицели внимателно, после спусна пушката.

— Прекалено са далеч. А и тя е почти до вратата на хеликоптера. Не мога да рискувам, щом не искаш да го свалим.

Бегълците почти се бяха скрили от погледите им. Кучката беше откраднала сина му втори път. Беше спечелила.

Не, той не можеше да приеме това.

— Открийте кой ѝ е помогнал. Разпозна ли някого от мъжете?

— Не, но ще питам хората ни, които са в другата кола. Някой от тях може да е успял да ги разгледа по-добре.

Той извърна поглед от скалите.

— Направи го. Открий кой ѝ е помогнал. Ще платят за това, което сториха.

Бари се смееше, когато го издърпаха в хеликоптера.

— Аз летях, мамо. — Той се хвърли в прегръдките на Елена веднага щом Гален го развърза. — Не беше ли забавно? Можем ли да го направим отново?

— Може би някой ден. Но няма да е точно така. — Тя го прегърна. — Радвам се, че ти хареса.

— Да, беше ми много забавно. — Той се обърна към Гален. — Много ти благодаря.

Гален сериозно кимна.

— Винаги си добре дошъл. За мен беше удоволствие. — Той стисна ръцете на двамата мъже, които се бяха справили с прибирането им. — Добра работа. — Обърна се към Елена. — Тад Пулман и Дейв Джеб, Елена.

Тя кимна.

— Благодаря ви.

Гален каза на Бари:

— Искаш ли да се запознаеш с пилота, който ни повози така хубаво?

— Моля те — каза нетърпеливо Бари. — Кармайкъл?

— Да, така се казва.

Бари погледна Елена.

— Може ли?

Тя бавно и подчертано кимна. Доминик започваше да се движи, а тя не искаше Бари да разбере какво се беше случило. Форбс гледаше през прозореца към земята под тях.

— Ела за малко тук, Елена.

Тя се приближи до прозореца.

— Какво има? Да не би...?

Черен дим. Пламъци се издигаха към небето.

— Къщата на Доминик?

— Да — прошепна тя. Всичките спомени за детството на Бари си бяха отишли, унищожени от жестокото дело. Тя затвори очи за миг, докато болката притихна. — Няма да кажем на Бари.

— Съжалявам.

— И аз. Трябва да го съобщя на Доминик. Той живя шест години в тази къща. Тя беше негов дом.

Седна до Доминик и се облегна на фюзелажа. С мускулите на гърба си чувстваше как хеликоптерът вибрира, и промени положението на тялото си, за да облекчи натиска. Раната ѝ отново пулсираше и тя се чувстваше леко замаяна.

„Дръж се. Скоро ще можеш да се отпуснеш. Но още не е безопасно.“

Затвори очи и зачака Доминик да се събуди.

— Не трябваше да позволяваш на Гален да го направи — каза Доминик.

— Всичко беше свършило, преди да разбере какво се е случило. — Елена замълча за миг. — Но няма да те лъжа. Аз самата щях да го направя. Мислех по въпроса.

Той поклати глава.

— Не можеш да лишаваш хората от право на избор, Елена.

— Мога, ако това означава да запазя живота им. В света няма чак толкова много хора, за които да съм загрижена. Няма да позволя нито един от вас да ми бъде отнет.

Той се усмихна накриво.

— Дори това да означава да ни вземаш един по един.

— Хавес изгори къщата ти. Щеше да те убие.

— Не съм нов в играта на криеница. Помниш ли всичките онези години, които прекарах в отрядите на бунтовниците? Просто малко съм загубил практика.

— Хавес нямаше да ти даде възможност да възстановиш загубените си умения. Щеше да те проследи и буквално да те заколи. Сега ще направи всичко, за да ме нарани. По какъвто и да е начин.

— Сега? — Той я докосна нежно по бузата. — Вече доста сериозно се опита да съсипе живота ти.

— Преди не беше чак толкова озверен. Това не означаваше нищо за него. Аз бях просто развлечение. — Тя добави със силна горчивина: — Гарантирам, че сега не му е забавно. — Хвана ръката му, а гласът ѝ вибрираше от силните чувства: — Зная, че не мислиш да се качиш на самолета в Меделин. Моля те, ела с нас. Какво ще стане с Бари, ако не успеем? Имаме нужда от теб.

— Имаш Форбс и Гален.

— Непознати, които не дават и пукната пара за него. За тях той е просто залог. — Тя го стисна по-здраво. — Ела с нас за няколко седмици или месец. Ти ми даде шест години от живота си. Дай ми още малко време.

— Елена...

— Моля те — настоя тя с колеблив глас. — Само докато хванат Хавес.

Той въздъхна, после бавно кимна.

— Няколко месеца. После трябва да се върна.

— Слава Богу! — Тя въздъхна дълбоко, с нескрито облекчение. — И ти благодаря, Доминик.

— Откога си разменяме благодарности? Сега, къде е Бари? Трябва да му покажа, че съм жив и мърдам.

Тя кимна към предната част на хеликоптера.

— При Гален е.

Той трепна, когато започна да разтрива тила си.

— Гален, изглежда, по различни начини, започва да се грижи за всичко.

— Само докато стигнем до Съединените щати. Там ще приключим с него. Форбс ми каза, че той ще е с нас само докато ни изведе от страната.

— Това може да не е чак толкова добре. Той е човек, който умее много неща и може би ще е добре да е около теб. Ти ще си в непозната земя и ще имаш нужда от помощ.

— Форбс ще се погрижи за нещата. Сключихме сделка и той ще я спази. — Тя погледна през прозореца. — Мисля, че се спускаме за кацане в Меделин.

— Значи тя го убеди да дойде с нас. — Погледът на Форбс беше фокусиран върху Доминик и Бари, които се придвижваха към предната част на самолета. — Не бях сигурен дали ще успее да го направи.

— Би преместила и небето, и земята, но няма да го остави тук. — Погледът на Гален се премести върху Елена, която седеше сама от другата страна на пътеката. Гърбът ѝ беше абсолютно изправен, главата — също, погледът — право напред, всичките ѝ мускули в правилно положение. — Има много силна воля. Не знам как успява да седи така. — Той се изправи. — Мисля, че е време за почивка.

Когато той застана до нея, Елена тревожно застина.

— Да?

— Време е за лягане. — Гален погледна часовника на китката си. — Ще минат най-малко още седем часа, докато стигнем до крайбрежието. Зад онези завеси има баня и спално помещение. Иди да подремнеш, ние ще останем тук.

— Благодаря, добре съм и така.

— Глупости. Просто се страхуваш да не се разпаднеш, ако се отпуснеш. Иди да полегнеш. Ще ти донеса болкоуспокояващи.

— Не искам Бари да се тревожи.

— Няма да се тревожи. Аз ще се погрижа за него. Ще се разтревожи повече, ако припаднеш. Той отива в напълно непозната за него обстановка. И ти ще трябва да си в състояние да му помогнеш да се адаптира.

— Ще бъда в състояние.

— Точно така. — Той ѝ помогна да се изправи на крака. — Ако си починеш поне малко. Не изглеждаш толкова добре. — Побутна я леко по посока на завесите. — Измий си лицето и се опитай да се настаниш удобно. Ще ти дам няколко минути.

— Загрижеността ти е трогателна.

— Не съм загрижен. Това е проява на професионална отговорност. — Той тръгна по пътеката към Доминик и Бари. — Поверена си в момента на моите грижи и искам да съм сигурен, че ще си жива, когато приключа със задачата.

Елена премести глава в опит да намери по-хладно място върху възглавницата. Нямаше хладина. Беше толкова горещо...

— Аз идвам. Независимо дали си готова или не.

Гален беше дръпнал завесите и влязъл в тясното помещение. Елена бързо седна в леглото.

— Какво искаш?

— Нищо, за което да се тревожиш. Не помниш ли? Канех се да ти донеса нещо, което да облекчи болката. Няма нужда да заемаш отбранителна поза.

Замаяна от съня, тя си помисли, че той не може да очаква от нея нещо друго, освен да бъде предпазлива. Всяка минута, през която той беше в стаята, ясно усещаше кой е, какво е той. Не, не кой беше той. Съмняваше се, че някой знае какво се крие под повърхността, но тя чувстваше, че е опасен и може да бъде безмилостен и жесток. Макар да не изглеждаше такъв. Беше строен, в съвършена физическа форма, а в блестящите му черни очи се долавяше чувството за хумор и интелигентността му. Някои жени биха го нарекли привлекателен и дори красив. Едва когато започнеш да го изучаваш и вникнеш поне малко в него, долавяш заплахата.

Той отново дръпна завесите зад себе си.

— Бузите ти са зачервени. Вероятно имаш треска. Разкопчей ризата си, за да видя раната.

Елена не помръдна. Той се приближи.

— Трябва да сменя превръзката ти и да се уверя, че няма разкъсване. — Извади от джоба си две шишенца с хапчета. — Тогава,

ако си добро момиче, ще ти дам две хапчета пеницилин, за да се пребориш с инфекцията.

Тя застина, вцепени се пред очите му.

— Нямам нужда да бъда добро момиче. Нито Форбс, нито Доминик ще ти разрешат да държиш лекарството далеч от мен.

— Това беше просто фраза. — Той присви очи, втренчил поглед в лицето ѝ. — Какво си помисли, че искам да кажа?

Тя не отговори.

— Ти си помисли, че говоря за секс. — Той сви устни. — Сигурно си изгубила ума си. Не съм толкова загрубял.

— Мъжете нямат нужда да харесват жената, нито дори да я намират привлекателна, за да я изчукат. Те ни виждат като... Използват ни. Знаеш го.

— Не, не го знам. И не съм съгласен да ме бъркат с останалата част от човечеството. Това наранява егото ми. Не обобщавай.

— Защо не? Ти също обобщавааш по отношение на мен, нали? Винаги, когато говориш с Форбс за мен, мислиш: *Жена като нея*. — Тя добави гневно, язвително: — Е, не съм като никоя друга, аз съм себе си и се ценя такава, каквата съм. Можеш да ми причиниш болка, можеш да ме изчукаш, но пак ще бъда Елена Кайлър. Не някоя курва или безполезно...

— Шшш — каза Гален. — Хей, ти трепериш толкова силно!

Беше прав. По цялото ѝ тяло преминаваха тръпки. „*Престани. Не показвай слабост. Не и пред Гален.*“

— Не треперя.

— Със сигурност трепериш. И е напълно разбираемо. Не си добре.

— Нямам нужда от твоето разбиране и съчувствие.

— Това не променя факта, че съм изпълнен с него. Това е едно от най-хубавите ми качества. Сега, след като се разбрахме, че няма да те изнася, разкопчей ризата си. Няма да ми покажеш нищо, което да не съм видял в къщата на Доминик, а като се има предвид произходът ти, не можеш да си толкова срамежлива.

— Като се има предвид каква жена съм?

— Това като че ли наистина те безпокои.

— Имам *стойност*.

— Кой е казал, че нямаш? — Той започна да изучава лицето ѝ. — Или — кой се е държал така, сякаш нямаш? Какво ти се е случило в онзи затвор?

— Нищо, което не съм избрала да ми се случи. Те искаха да ме пречупят. Не го направиха. Не успяха.

— Казваш ми прекалено много. То е говорене, предизвикано от треската. Ще съжаляваш, когато се почувстваш по-добре. — Той седна до нея и разкопча ризата ѝ. — Само да хвърля поглед и излизам.

Елена стоеше напълно изправена и гледаше втренчено над рамото му, в стената.

— Няма много кръв на превръзката, като се има предвид колко движения си извършила, а и шевовете са здрави. Не че съм очаквал нещо друго. — Той отново я закопча. — Каза, че и преди си била ранявана. Колко пъти?

— Лошо? — Тя се опита да мисли, въпреки че главата ѝ беше замаяна от горещината и болката, която започваше да я обгръща. — Една рана от куршум в крака, когато бях на дванайсет. Баща ми каза, че никога нямало да се случи, ако съм внимавала. Друга в лявата ръка, когато бях на шестнайсет. Вече се бях научила да внимавам и вината не беше моя. Един щик се вряза в лявата ми страна, когато бях на дваайсет. Тази е четвъртата.

Той стисна устни.

— Не е ли удобно, че можеш да обозначиш преминаването си от детството до зрялата възраст с рани от война? Сигурен съм, че не много жени могат да го направят.

— А ти как обозначавааш преходите в твоя живот, Гален?

— Не би искала да знаеш. Ще ти донеса вода, за да глътнеш хапчетата.

— И сама мога да си донеса.

— Така ще ме лишиш от удоволствието да знам, че разчиташ на мен. — Той изчезна в банята и се върна с чаша вода. Отвори шишенцето и ѝ подаде хапчетата. — Хайде, глътни ги.

Тя го гледаше предизвикателно, но глътна хапчетата и остави чашата на масата. Гален се спря, преди да мине през завесите.

— Имаш седем часа да дремнеш и така да успокоиш треската. Няма да искаш да те сваля на ръце от самолета в Сан Франциско. Помисли колко ще е унизително.

— Няма да е унижително. Ще взема от теб това, което трябва. Той я гледа замислено в продължение на няколко секунди.

— Би направила всичко за момчето, нали?

— Всичко.

— Почти съжалявам Форбс. — Той не изчака да чуе отговора ѝ.

Елена лежеше по гръб и дишаше дълбоко. Чувстваше се изтощена и не знаеше дали това се дължи на треската или на разговора с Гален. Мислеше, че той е като наемните войници, които беше познавала в миналото, но беше много по-сложен. Беше странно това, че я спря от опасността да разкрие прекалено много за себе си, защото знаеше, че по-късно тя ще се срамува от слабостта си. И Елена се срамуваше. Не биваше да бърбори така. Треската, изтощението, страхът от предстоящото, ужасът от миналото... Но все още би могла да си върне контрола.

Ще е по-силна, след като си почине. Трябваше да изпразни съзнанието си от всички мисли за Гален, за да може да поспи и да бъде силна заради Бари, когато се събуди. Затвори очи и се опита да се отпусне. Исусе, как само се надяваше, че няма да сънува Хавес!

— Добре ли е Елена? — запита Доминик, когато Гален седна до него.

— Не е в състояние да се бие. — Гален погледна Бари, дълбоко заспал под одеялото на една седалка от другата страна на пътеката. — Но няма да го признае. Мисля, че е преживяла повече, отколкото би могла да понесе в момента.

— Грещиш. Тя може да се справи — каза Доминик. — Никога не съм видял нещо, което може да я спре, а я познавам от времето, когато беше на десет години. — Той се замисли за миг. — Е, веднъж беше много близо до затруднението, но намери начин да се измъкне.

— Какво се случи?

Той се усмихна.

— Ще трябва да попиташ нея.

— Не е никак вероятно. Тя е била в армията на бунтовниците, когато е била на десет?

— Разнасяше съобщения от едното село в другото, когато беше дори по-малка. Баща ѝ започна да я обучава едва след година — две.

— Прекрасно.

— Той не беше най-добрият баща на света, но, както ти казах, имаше харизматично излъчване, беше отличен войник, а също и добър учител. Елена беше забележително умела в бойните изкуства, когато беше едва на дванайсет. Тъжно...

— Ти не можа ли да го предотвратиш?

Той поклати глава.

— Бях гост в лагера им. Ако се намесех, бунтовниците щяха да ме изхвърлят. Беше трудно за мен, но се научих да правя компромиси. Нямах пълна свобода да правя всичко, което поискам, но все пак имаше неща, които ми бяха позволени. Можех да преподавам, да давам утеха и разбиране и, понякога, по-конкретна помощ.

— Като, например, с Бари?

Усмивка озари лицето му, когато погледна спящо то дете.

— Това беше моя радост и моя привилегия. Не можах да дам на Елена всичко, от което тя имаше нужда като дете, но имах втори шанс с Бари. Вярвам, че Бог винаги ни помага да намерим вярната пътека. Когато Елена имаше нужда от помощ с Бари, аз разбрах, че това е моят начин да бъда полезен. — Той повдигна вежди. — Задаваш много въпроси. Защо?

— Любопитството ми е вродено.

— А Елена е интригуваща жена.

— Понеже се опита да ме убие минута, след като се срещнахме за първи път, ми е трудно да мисля за нея като за жена.

— Тогава защо си толкова ядосан на мисълта за това, как баща ѝ я е отгледал?

— Просто не ми харесва, когато децата са принудени да пораснат преждевременно.

— Както се е случило и с теб?

Гален мълча минута — две.

— Ходиш ли на риболов?

— Това ми е в природата. Призвание ми е. — Доминик наклони глава и започна да изучава Гален. — Ти си интересен човек и вероятно си по-добър, отколкото признаваш.

Той се засмя тихо.

— Бих могъл да бъда. Освен ако на света няма не що по-добро от съвършенството. — Усмивката му изчезна. — Доминик, аз съм циник,

егоист и съм извършил повече грехове, отколкото ти би могъл да преброиш за цял човешки живот. Но това не означава, че съм изцяло лош. Сравнен с мъже като Хавес, може дори да мина за добър.

— Сравнени с него, повечето хора са добри.

— Не искаш ли да спасиш неговата душа? Каква възможност само!

Доминик поклати глава.

— Ще ми е трудно да помоля Бога да му прости след онова, което е сторил на хората, които обичам. Предполагам, че затова вече не съм свещеник.

— Но сега си повече човек отпреди. — Той сви рамене. — Какво ще кажеш да изиграем една игра на дама, преди Бари да се е събудил и да има нужда от теб? Полетът ще е дълъг, а аз лесно се отегчавам.

— Забелязал съм у теб определено неспокойствие. — Той го погледна замислено. — Какво правиш, за да го подчиняваш на волята си?

Гален се усмихна широко.

— Не искам да разваля илюзиите ти като ти кажа. — Той разгъна картоната за игра на дама. — Ще взема черните кръгчета. Те ми подхождат повече, както би казала майка ми.

— Време за ставане.

Елена отвори очи и видя, че Гален стои от вътрешната страна на завесите.

— Всичко е наред. Има час до приземяването ни. Имаш ли нужда от помощ?

Тя поклати глава и с мъка се изправи до седнало положение.

— Добре съм.

— Все още не си се възстановила, но вероятно си по-добре отпреди. Спа като мъртва. Всъщност откога не си се напивала?

— Не помня. Няма значение. Как е Бари?

— И той поспа два часа. — Гален се обърна с намерението да я остави сама. — Ако имаш нужда от помощ в банята, извикай. Между другото, Форбс иска да говори с теб.

Елена отметна чаршафите.

— И аз искам да говоря с него.

След петнайсет минути тя се настани до Форбс.

— Къде ни водиш?

— Точно по този въпрос исках да говоря с теб — каза Форбс. — Има едно място северно от Сан Франциско, сред лозята, което и преди сме използвали като убежище. Някога лозята даваха грозде, но сега са изоставени. Обадих се и уредих да бъдем посрещнати на летището от екип, който да ни закара право там.

Тя застина, тялото ѝ видимо се скова.

— Какъв екип?

— От полицаи. — Той продължи да говори бързо: — Зная, че не искаш намесата на каквито и да било правителствени институции, но не мога да те защитавам сам. Уведомих шефовете си за ситуацията и те се съгласиха да работят с мен. Изведохме те от страната, без да замесваме правителството, но сам не мога да ти осигуря достатъчно защита.

Тя знаеше, че вероятно случаят е точно такъв. Това не ѝ харесваше, но в момента едва ли можеше да направи нещо по въпроса.

— Познаваш ли мъжете, които ще бъдат включени в екипа?

— Познавам онзи, който ще е главен, а накарах да проверят старателно останалите трима. Изключително чисти са. Можеш да им имаш доверие.

Тя поклати глава.

— Ти им имай доверие. Аз не мога да си позволя да имам доверие на никого. Нямам това право. Отговорна съм за Бари и за Доминик.

— А аз отговарям за теб.

— Не е същото. — Тя направи пауза. — Ти ще ме заведеш до лозята. Няма да отида с никого другиго.

— Имам такова намерение.

— Не, ти ще шофираш. Ти ще провериш лозята. Екипът може да ни следва.

— Винаги проверяваме убежището, преди да заведем в него обекта. Хавес не е имал време да разбере нищо. Няма за какво да се тревожиш.

Форбс беше толкова сигурен, осъзна Елена с огромно учудване. Нима не разбираше, че тя няма да е в безопасност, докато Хавес не бъде мъртъв?

— Ти самият ще провериш убежището.

Той сви рамене.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Нима не знаеш, че сигурността ти е почти толкова важна за мен, колкото е и за теб?

— Не, не е така. Ти искаш да заловиш царя на наркотиците. А аз трябва да запазя сина си жив и далеч от него. Не може и да става дума за сравнение.

Той се поколеба, после бавно кимна.

— Права си. Синът ти е важен. Но също толкова важни са и останалите деца, които този кучи син превръща в жертви чрез зависимостта от наркотиците.

— В момента не мога да мисля за тях. Не мога да спася целия свят. Опитвам се да осигуря безопасност на Бари. — Погледът ѝ се премести върху Гален, който говореше с Доминик. Двата седяха няколко седалки пред тях. — Ще помолиш ли Гален да дойде с нас?

— Неговата работа е приключена. Той не обича да работи с федералните органи, а и услугите му са ужасно скъпи. Имах късмет, че го убедих да те изведе от страната.

— Ще го помолиш ли да дойде и да провери мерките за сигурност? Той те харесва. Може да се съгласи.

— Изненадан съм, че го искаш. Отношенията ви не бяха много топли.

— Не искам него. Но той знае какво прави. Това е достатъчно за мен. Бих използвала услугите и на самия дявол, ако това означаваше пълна сигурност за Бари.

— Аз ще му осигуря безопасност, Елена.

— Помоли Гален.

Той направи гримаса.

— Отново се чувствам като в скъп частен клуб, където членство се разрешава само на определени лица. — Той се изправи. — Ще го помоля, но се съмнявам, че от това ще има полза. — Върна се след няколко минути, като клатеше глава. — Отговорът му е, че неговите задължения са приключили, оттук нататък работата е изцяло моя. Казах ти, че няма да се съгласи.

— Струваше си да опитам.

Гален се беше обърнал и я гледаше. Тя предизвикателно срещна погледа му. Не биваше той да мисли, че тя моли за помощ. „Аз всъщност нямам нужда от теб, Гален. Ти беше просто нещо като застрахователна полица. Ако имах нужда от теб, щях да намеря начин да получа помощта ти.“

Внезапно, той се усмихна и тя имаше странното чувство, че е прочел мислите ѝ. Извърна поглед. „Забрави за Гален. Мисли за убежището сред лозята. Мисли за това, че трябва да намериш начин да се увериш, че Хавес не се е добрал до някои от ужасно чистите агенти на Форбс.“

Гален стоеше и гледаше как Форбс шофира черния „Седан“ към изхода на летището, следван отблизо от другия черен автомобил, в който беше екипът полицаи.

Заминаха. Работата свърши. Време беше да се премести, да се захване с нещо друго.

Форбс беше достатъчно умен и тази операция означаваше прекалено много за него, за да си позволи дори секунда невнимание. Елена Кайлър беше издръжлива и той беше готов да заложи на нея срещу почти всекиго. Нека те двамата проведат своята битка с Хавес. Той беше свършил своята част от работата, като я беше извел от страната.

Беше време да отиде на риболов.

Идеята го остави със странно чувство за празнота. Но пък за него не беше нещо необичайно да се чувства разочарован след работа, свързана с много напрежение. А да бъде край Елена, беше нещо като инжекция чист адреналин.

Прекалено лошо беше това, че Хавес все пак можеше да я убие.

Видя, че Елена наклони глава, за да чуе нещо, което детето ѝ казваше.

Не беше негова работа. Черният „Седан“ почти беше изчезнал от погледа му. О, какво, по дяволите. Нямах да му струва кой знае какво да се обади няколко пъти на Манеро в Богота...

ГЛАВА 4

Бари въздъхна облекчено, когато видя хълмовете на местността, засадена с лози.

— Това е по-добре. Градът беше... странен. Тук ли ще живеем?

Елена разбираше защо той приема Сан Франциско за нещо чуждо и странно. Никога не се беше отдалечавал от малката къща на Доминик, а първото вълнение от срещата с града се беше изпарило бързо. Бедното дете, през последните двайсет и четири часа беше преживяло толкова много.

— Не. Това място е собственост на компанията на мистър Форбс. Няма да останем дълго тук.

— Ще летим ли отново със самолет?

— Може би. — Погледът ѝ беше фокусиран върху сградата, която приближаваха. Хасиенда на два етажа с покрив от червени керемиди. Два балкона с железни, вече ръждясали, перила „висяха“ над лозята. Сградата изглеждаше толкова стара и занемарена, колкото и самите лозя. — Ти каза, че вече са проверили мястото, Форбс?

— Вчера. — Той спря пред входната врата. — Останете тук. Аз ще вляза и ще огледам още веднъж.

— Ще почакаме. — Елена попречи на Бари да изскочи от колата. — Не още. Трябва да се уверим, че вътре няма насекоми или змии.

— Много подходящо описание — измърмори Доминик.

Форбс излезе от къщата след пет минути.

— Всичко е наред.

— Хайде, Бари. — Елена му отвори вратата. — Ще спим в една от онези стаи, които имат балкон. Защо не откриеш някоя вместо мен?

Бари слезе от колата и изтича вътре.

— Аз ще отида с него — каза Доминик. — Толкова е развълнуван, че може да падне от балкона.

— Той има доста повече разум, отколкото предполагаш. Никога не би направил нещо такова. Аз ще съм с него само след миг. — Елена

слезе от колата. — Покажи ми задната страна на къщата, Форбс. Каква е онази сграда?

— Заслонът, където е ферментирало виното. Там са държали буретата.

— Провери ли го?

— Разбира се. Излязох през задната врата. — Той направи знак на мъжете в другия черен автомобил и те започнаха да слизат. — Не съм некомпетентен, Елена.

— Знам. Но искам да видя заслона.

Той поклати раздражено глава, но започна да заобикаля къщата.

— Хайде, увери се сама. И не е добра идеята вие да се настаните в стая с балкон. Такава стая е леснодостъпна.

— Не съм я избрала, защото смятам, че така е по-романтично. Ако някой може да се покатери и да влезе, аз мога да изляза по същия път, ако се наложи. Винаги е по-добре да имаш път за бягство. Не се тревожи, ще разбере, ако някой се опитва да влезе. Спя много леко.

— Не се съмнявам в това. — Той отвори вратата на заслона. — Ето. Както виждаш, празно е. Доволна ли си?

Сладко-киселата миризма на вино и дърво я лъхна, когато влезе.

— Още не.

Помещението беше просторно. Дървените каци бяха високи поне двајсет фута и широки — десет. Бяха наредени до всичките четири стени. Над тях имаше греди. Оттам не можеше да мине човек.

— Ще накараш ли двама от хората си да донесат стълба и да проверят вътрешността на всяка каца?

— Аз самият щях да направя това.

— И после да се отървеш от стълбата.

— Точно така.

— Благодаря. — Тя провери зад всяка от каците. — Сега съм доволна. — Тръгна към него. — Разкажи ми за полицаите, които са с нас.

— Бил Карбонари е агент от десет години. Има две похвали. Джим Строукс работи с мен от три години по различни назначения. Майк Уайлдър е служил на мексиканската граница в продължение на пет години и е работил в емиграционните служби, преди да стане агент. Ранди Донахю работи в агенцията само от две години, но е много умен. Изключително умен.

— Искам да ме запознаеш с тях. Искам да познавам лицата им и начина, по който се движат, толкова добре, че да мога да кажа кого виждам в тъмното.

— Защо?

Тя го погледна изненадано.

— Защо, мислиш? За да не застрелям този, когото не трябва.

— Нашата работа е да те защитаваме. Няма да ти се наложи да застреляш, когото и да било.

— Искам оръжие. Гален не ми върна моето.

— Сигурна ли си, че...

— Искам оръжие.

Той кимна.

— Добре, ще ти дам. До довечера.

— Благодаря. — Тя тръгна към къщата. — Хайде сега да се срещнем с твоите приятели полицаи.

— Това е телевизор, мамо. — Очите на Бари блестяха от радостна възбуда. — Има и програми с анимационни филми, Бъгс Бъни, огромни жълти птици и...

— Чакай малко. — Тя вдигна ръка. — Открил си всичко това само за трийсетте минути, в които си тук?

— Доминик ми даде дистанционното управление. — Той гордо й показа. — То е истинско чудо. — Той прекоси стаята тичешком и седна с кръстосани крака пред телевизора. — Само като натиснеш бутона, и можеш да откриеш всичко.

— О, Боже. — Тя се усмихна на Доминик. — Създал си чудовище. Никога вече няма да вземе книга в ръце.

— Така е само защото това е нещо ново за него. Кога за първи път ти видя телевизор, Елена?

— Когато бях на девет. Татко отиде до Богота да събере пари за оръжие и останахме там шест месеца. Беше интересно. Имаше толкова много неща, които никога не бях правила. Никога не бях ходила на кино, нито на цирк, нито в зоологическата градина. — Тя смръщи вежди, сякаш спомените я измъчваха. — А убедих Бари да не прави нито едно от тези неща, измамих го.

— Той ще навакса.

— Трябваше да намеря начин да тръгнем преди това.

— Той е умен и щастлив и се учи да използва въображението си. Не са много децата, които имат такава дарба в този век на технологиите. Така че, престани да мислиш, че си лоша майка. Правиш каквото е необходимо, за да расте в безопасност.

— Предполага се, че човек трябва да работи, за да осигури на децата си по-добър живот от този, който сам е водил. А досега аз не съм успяла да свърша кой знае какво. — Тя изправи рамене. — Но това ще се промени. Сега имам шанс. — Тя се обърна и тръгна към вратата. — Отивам в кухнята да видя какво бих могла да сготвя за вечеря. Мислиш ли, че ще открия нещо?

— Може би. Искаш ли да ти помогна?

— Не, искам един от нас да остане с Бари. Отсега нататък искам при него винаги да има човек.

— Нямах доверие на Форбс.

— Имам му доверие. Той просто няма опита, който имам аз. Виждала съм как Хавес подкупва и променя хората. Хора, от които никога не би очаквал предателство. — Тя усещаше горчивината, която винаги я завладяваше при тази мисъл. „*Не мисли за това. То е в миналото.*“ Всичко, което човек би могъл да направи, е да се поучи от опита си. — Бари ще спи в стаята ми, а през деня ще се редуваме кой да остане с него. Окей?

Доминик кимна.

— Ако не ме кара да гледам тези отвратителни телевизионни същества. В противен случай, ще се грижиш за него сама.

Тя не се усмихваше, когато излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Ама че израз — телевизионни същества. Накъде върви светът?

Осем мили.

Хавес чуваше ромона на поточето, докато тичаше по пътеката, а после — по стръмния хълм към огромната къща, която селяните наричаха палат. Това беше най-хубавата част от маршрута, най-трудната, най-предизвикателната. Едва през тези последни няколко ярда той усещаше триумфа, разбираше, че е победил слабостта.

Виждаше Гомес, който го чакаше в края на алеята. Не можеше да спре и принуди Гомес да влезе в крачка с него.

— Онова определено беше Форбс. Мисия, която е изпълнил сам. Никой в агенцията не знаел нищо за това, докато жената не пристигнала в Съединените щати.

— Къде, по-точно, в Съединените щати?

— Още не съм открил. — На Гомес вече не му достигаше въздух. — Някъде по западното крайбрежие.

— Щом си открил толкова много, значи можеш да откриеш и останалото. Той не беше сам. Какво научи за хеликоптера?

— Бил нает от наеман войник, Иън Кармайкъл.

— А кой е наел него? Форбс?

— Не е вероятно. Услугите му са скъпи.

— Тогава го открий и разбери.

— Той като че ли е изчезнал от лицето на земята.

— Намери го. Искам да знам кой друг е бил замесен. — Беше стигнал до външната сграда, в която се помещаваше гимнастическият салон. Спря и си позволи да си поеме дълбоко дъх. — Мина цяла седмица, Гомес. Не си свършил много работа. — Усмихна се. — Мисля, че започваш да омекваш. Виж как се задъхваш. Защо не се присъедини към мен тази сутрин?

Очите на Гомес се разшириха и той направи крачка назад.

— Трябва да се върна в Богота. Познавам един от шефовете на полицейското управление, отговарящо за Западното крайбрежие. Той може би знае нещо.

— Тогава, на всяка цена побързай да се върнеш в града. — Той отвори вратата на гимнастическия салон. — Ще трябва да тренирам с онзи младеж, който намерих сред групата на полувоенните. — Той посочи с ръка към тъмнокожия, здрав и широкоплещест мъж, който седеше на пейка до машината за вдигане на тежести. — Той е много силен и се говори, че е добър с оръжията. Ти какво мислиш, Гомес? Дали ще може да издържи на наложеното от мен натоварване?

— Не.

— Аз също не вярвам, че ще може. — Чувстваше вълнението, което го обземаше, докато вървеше към мъжа, който, от своя страна, го гледаше с нетърпение. Харесваше му това отношение. Говореше добре

за предстоящата борба. — Да, той може би ще направи сутринта ми интересна...

— Хавес се е върнал в планината — каза Хосе Манеро. — При него, както винаги, бизнесът е на първо място.

— Не е дошъл в Щатите? — запита Гален. — Сигурен ли си?

— Гомес е единственият, който тича насам-натам. Ходил е до Богота вече четири пъти през последните три седмици. Задавал е много въпроси.

— Но дали е получил отговори?

— Може би. Не успях да го проследя през последните дни.

Гален замръзна.

— Дали е могъл да напусне страната?

— Възможно е. Направил е всичко много тихо.

— Разкажи ми за Гомес. Той ли е човекът номер едно на Хавес?

— Ако Хавес въобще има такъв човек. Той обича изцяло да контролира всичко. Гомес беше човекът, който извършваше убийствата в Каракас в продължение на четири години, преди Хавес да го вземе при себе си. Не е гений, но е много умен и уважава Хавес. Това се харесва на Хавес, защото не обича някой да му съперничи.

— Кажи ми, ако Гомес се появи някъде.

Гален остави обратно телефонната слушалка. Не му харесваше това. Форбс се беше надявал, че Хавес ще преследва Елена и сина ѝ, но това, че е изпратил компетентен човек, се струваше далеч по-разумно на Гален.

Не беше негова работа. Трябваше обаче да се обади на Форбс и да го предупреди, после да забрави.

Почти беше набрал номера, когато се отказа. Какво би могъл да му каже? Че в капана, заложен от него, ще се хване не този, който трябва? Той дори не знаеше дали Гомес е в страната. Манеро не беше успял да го проследи.

Доколкото знаеше, Гомес си седеше някъде на сянка в Колумбия. Не беше тръгнал към онези лозя, в които се криеха Елена и синът ѝ.

Над хълмовете беше изгряла пълна луна. Елена се облегна на стената, ограждаща двора, и пое с пълни гърди ароматния нощен въздух. Той миришеше различно от въздуха в Колумбия. Не беше влажен и тропически, нито нещо подобно на онова, с което тя беше свикнала.

— Заспа ли момчето? — запита Форбс, който беше застанал до нея.

— Вероятно. Доминик е при него.

— Да мисля ли, че си излязла, за да подишаш свеж въздух и да се порадваш на пейзажа?

— Всъщност наистина е така. Мислех колко различно е всичко тук.

— Но досега не си излизала всяка вечер, за да се наслаждаваш на разликата с Колумбия. Обикаляше наоколо като стража.

— Навиците умират трудно. Аз съм войник още от дванайсетгодишна възраст. Не познавам друг живот.

— Странен живот.

— Гален не би помислил това. — Защо в главата ѝ се беше породила мисъл за Гален? — Искаш да кажеш, защото съм жена? В армията на бунтовниците има доста жени. И тук, в Щатите, имате жени в армията.

— Но ние, бедните мъже, все още се борим да ги държим далеч от огневата линия. — Той направи пауза. — Не изпращаме на война и децата.

Тя сви рамене.

— Само защото така сте свикнали. — Погледна назад към къщата. — Разочарован си, нали? Мислиш, че Хавес би трябвало да е вече тук.

— Надявах се да е.

— Може би е на път.

— Не, информаторите ми казаха, че е още в Колумбия.

— Тогава, може би мислиш, че те излъгах.

— Не. — Той направи пауза. — Но може да не си преценила правилно реакцията на Хавес.

— Не, той ще дойде за Бари. Това е само въпрос на време. — Тя стисна длани в юмруци. — Мисля, че няма да чакаме дълго.

— Толкова ли си сигурна, че ще те намери?

— Разбира се. Той си има много начини да измъква информация от хората. Наркотици, пари... Ще ме намери.

— Тогава, предполагам, трябва да съм поласкан от твоето доверие в моите способности да ти осигуря безопасност — каза той с нескрита ирония.

— Нуждаех се от помощ, от всяка помощ, до която можех да се добера. По-добре е да имам теб и екипа полицаи, отколкото да съм сама. Шансовете са против мен. А трябва да разоблича Хавес. Не искам да живея така, да крия Бари като жертвен агнец.

— Бих казал, че ти си жертвата. Ти си откраднала детето. — Той вдигна ръка. — Искам да кажа, така изглеждат нещата в очите на Хавес.

— Да, Хавес ще види нещата точно така. И затова ще дойде.

Той се поколеба.

— Не знам колко дълго ще мога да ти осигурявам защита, без да е доказано, че има нужда.

Тялото ѝ се смръзна.

— Ще ме оставиш сама?

— Не и ако мога да убедя шефовете си, че имаме сигурен шанс да хванем Хавес.

— Но се съмняваш, че някой ще те чуе?

— Ще направя всичко, на което съм способен.

Тя знаеше, че това може да се случи, но не беше и помислила, че ще е толкова скоро. Трябваше да преодолее шока. Да измисли начин да оцелее.

— Ще осигуриш ли фалшиви лични карти на мен, Бари и Доминик?

Отново колебание.

— Аз съм федерален служител, а ти си нелегално в страната.

— Значи сделката е невалидна, ако Хавес не се появи скоро. — Тя вирна брадичка. — Разбирам.

Той я гледа втренчено един миг, после изруга тихо.

— Ти ще получиш лична карта. Само не ми казвай къде се каниш да отидеш. — Обърна се. — Но нека още не се тревожим за това. Ще видя дали не мога да спечеля още време. Ще се прибереш ли вътре?

— Още не. Трябва да помисля.

— Предполагам. Съжалявам.

— Форбс.

Той отново я погледна.

— Благодаря ти. Ти си чудесен човек. Няма да забравя, че си ми помогнал.

Той сви рамене.

— Детето ми харесва. Не искам Хавес да се добере до него.

— Няма.

Той се усмихна и тръгна с широки крачки обратно към къщата. Беше добър човек и вероятно залагаше много заради нея. Ако бюрокрацията тук, в Съединените щати, работеше като тази в Колумбия, правителството щеше да е буквално с вързани ръце и би наказало всякаква инициатива. Полицейското управление нямаше да ѝ помогне. Но, по дяволите, нямаше към кого друго да се обърне. Хавес контролиреше огромни операции, хората нямаше да се наредят на опашка, за да помогнат на жена, която Хавес искаше мъртва.

Е, все пак, сега тя беше в по-добро положение, отколкото преди няколко седмици. Беше в Съединените щати и скоро щеше да има фалшива лична карта. Не можеше да разчита на тях за залавянето на Хавес, трябваше да се справи сама. Беше свикнала с това.

Ами Доминик? Беше го довела тук, защото мислеше, че ще е в по-голяма безопасност. А сега той беше толкова уязвим, колкото и тя. За него щеше да е по-добре да се разделят.

Но ако това станеше, тя никога нямаше да е сигурна дали Хавес не го преследва. Друг проблем.

Да върви по дяволите този Хавес! Успяваше да заплашва хората, без дори да вдигне ръка.

— Хавес е все още в комплекса. Семейство Делгадо му връщат гостуването. Организирай парти за братя Грим и техните съпруги преди три дни — каза Манеро. — Гомес не е присъствал.

— Тогава, къде, по дяволите, е той? — запита Гален.

— Нито дума.

Нито дума. Отговорът остана в главата на Гален, след като постави слушалката на мястото ѝ.

Манеро беше добър, източниците му бяха отлични. Ако той не можеше да изрови информация за Гомес, това означаваше, че Гомес

планира нещо и иска да е сигурен, че никой нищо няма да чуе.
Какво ли замисляше? Къде беше?

Всичко наоколо беше спокойно, сигурно. Оставаше да се провери само заслонът.

Бил Карбонари стоеше до задната врата на къщата, когато Елена зави зад ъгъла.

— Всичко е наред, мис Кайлър. Аз проверих. — Той се усмихна.
— Какви ги приказвам? Вие и без това ще го направите.

— Не се обиждай.

— Не се обиждам.

Тя чувстваше погледа му върху гърба си, докато вървеше по пътеката към заслона. Карбонари беше приятен човек и беше винаги нащрек. В останалите трима агенти тя долавяше слабо раздразнение. Предполагаше, че е нанесла удар на самоуважението им с това, че им нямаше доверие.

Завъртя фенерчето и освети помещението от едната до другата страна, докато вървеше по пътеката, която се образуваше между огромните дървени каци.

Нищо.

Нищо, освен дървените цилиндри и звука на нейните собствени стъпки.

Спря рязко, втренчила поглед в мрака зад последната каца. Беше зърнала нещо с крайчеца на окото си.

Нещо проблясващо, метално.

По дяволите.

Алуминиева стълба.

В това помещение нямаше стълба от онази първа нощ, когато беше помолила Форбс да провери каците.

А сега имаше, беше подпряна на последната каца. Затича напред, ритна стълбата и тя падна шумно на пода. Елена затича бързо към вратата.

Шум зад нея, вътре в кацата.

Елена беше вече навън и тичаше към къщата.

— Карбонари! Извикай Форбс...

Карбонари лежеше на земята, а над него се беше навел един мъж. Той се обърна и блокира удара, който беше насочен в главата му.

— По дяволите, престани да се опитваш да ме убиеш. Тук съм, за да ти помогна.

Гален.

— Като убиеш Карбонари?

— Знам само, че когато аз се появих на сцената, го видях да измъква пушката си и да тръгва към заслона веднага след теб. Като че ли не търсеше вино.

— Има някой в кацата. Свалих стълбата на земята, но те ще...

— Побързай. Доведи детето. — Той я сграбчи за ръката и я дръпна към къщата. — Обзалагам се, че Гомес ще дойде с подкрепление всяка минута.

— Гомес?

— Той лагерува от известно време сред хълмовете. — Гален вземаше стъпалата по две наведнъж. — Проверих всички близки хотели, а после, през последните няколко дни, проверих околностите. И открих изненади, изненади. Къде е Форбс?

— Втората врата вдясно.

— А Доминик?

— С Бари.

— Изведи ги от къщата и ги заведи в лозята. Избягвай, който и да е от хората на Форбс. Не знам кой друг, освен Карбонари, е подкупен. Крийте се след първото възвишение, докато дойда.

— А ти какво ще правиш?

Но него вече го нямаше, беше изчезнал в стаята на Форбс. Тя нямаше намерение да го последва. Трябваше да изведе Доминик и Бари от къщата.

— Обещах й, че ще са в безопасност, Гален — каза мрачно Форбс.

— Тя ще е в безопасност, ако тръгнем оттук, преди да е дошъл Гомес.

— Проверих Карбонари. Мислех, че той е най-добрият в екипа. Какво, по дяволите, правиш?

Гален подпалваше кадифените завеси.

— Когато Гомес се появи, трябва да му отвлечем вниманието. Ти направи същото в кухнята. Искам цялото това място в пламъци.

— Защо?

— Би ли искал да се изправиш лице в лице с Хавес, ако си отговорен за смъртта на детето, изгоряло в пламъците? Гомес ще трябва да влезе вътре и да се увери, че Бари не е тук. — Той погледна през прозореца. — Ето ги, идват... На около три мили са. Бързо, Форбс.

— Гори, мамо — прошепна Бари с поглед, прикован в хащиендата. — Къщата гори.

— Шш, ще ти обясня по-късно, бейби. Трябва да бъдеш много тих. Окей?

Къде беше Гален? Щеше да му даде още няколко минути, а после трябваше да изведе Доминик и Бари от това поле и да се насочат към пътя.

Не, не към пътя. Виждаше фаровете на кола, която приближаваше към къщата.

Гомес.

— Хайде, Форбс. — Гален се обърна към вратата. — Време е да се измъкнем оттук.

— Няма да оставя хората си. Може да ги ранят и да не успеят да окажат съпротива. — Той пхна телефона в джоба си. — Уведомих отдела в Сан Франциско да изпрати подкрепление, но няма начин да стигнат тук навреме. Трябва да проверя как са хората ми.

— Слушай, защо те не дотичаха тук, когато видяха пожара?

— Минали са само няколко минути. Не може всички да са били подкупени от Хавес. Няма да го повярвам.

— Не казвам това. Но може да е имало друг подкупен агент, а е много лесно да изненадаш някого, ако работиш с него всеки ден.

— Знам.

— Тогава, да се измъкнем бързо оттук. Или искаш този кучи син да залови Елена?

Форбс се поколеба, после тръгна към задната врата.

— Да вървим.

— Добре. Ще минем по дългата страна на къщата, после ще влезем в лозята.

Гъстият дим излизаше на кълба от къщата. Очите на Гален пареха, докато оглеждаше внимателно района, а после и шосето. Светлините на автомобила бяха по-близо, но те все още имаха време.

— Ако не дойда след няколко минути, изведи Елена оттук — каза Форбс.

Гален се обърна и видя, че той се е спрял до ъгъла на къщата. По дяволите.

— Не ставай идиот.

— Димът ще ме прикрива, а аз знам точно къде са разположени. Трябва да съм сигурен. Няма да ги оставя на Гомес. Те са моя отговорност.

— Твоя отговорност е да останеш жив — отговори грубо Гален. — Не ставай глупак. Не поемай този риск.

— Ще внимавам.

— За Бога, това дори не е Хавес.

— Изведи Елена.

Форбс се затича зад ъгъла на къщата. Гален понечи да се втурне след него, после се спря и тихо изруга. Нямаше време.

Светлините на колата бяха вече много близо. Прекалено близо. Гален се затича към лозята.

Изстрели. Зад него. Гален сви длани в юмруци. Исусе!

Главата на Форбс беше почти отнесена от куршумите.

Мили Боже. Елена бързо накара Бари да скрие глава в рамото ѝ и погледна Доминик.

— Той видя ли? — запита тя неспокойно. Гласът ѝ трепереше.

— Не мисля. — Доминик стисна силно устни. — Искане ми се и аз да не бях поглеждал.

Тя също искаше нищо да не е видяла. Прилоша ѝ.

— Хайде, да се измъкваме оттук. — Гален изведнъж се озова до тях. — Всеки момент Гомес ще стигне до къщата и няма да мине много време, преди да започнат да претърсват околностите. Колата ми е паркирана зад онзи хълм, сред дърветата.

— Форбс...

— Движи се.

Тя вече притичваше, ниско приведена, и буташе Бари пред себе си.

И се опитваше да забрави гледката на размазаната глава на Форбс.

Не проговориха, докато не влязоха в колата. Вече бяха потеглили по пътя, който водеше към магистралата, когато Гален каза:

— Как е Бари?

— Уплашен. — Тя прегърна по-здраво момчето, което тихо седеше в скута ѝ. — Той беше много добър, нали, мъничкият ми. И ще се справи, всичко ще е наред.

Бари не отговори, само се притисна по-плътно в нея. Господи, надяваше се да е казала истината. Още от раждането му го защитаваше от насилието, с което беше живяла през целия си живот, а ето, само за една нощ, на какъв ужас беше подложен.

— Къде отиваме?

— Ще ви заведе в апартамента на приятел тази нощ. Той ми го дава под наем, когато дойда в града. Ще вземем решение, когато имаме време да помислим.

— Форбс... — прошепна тя.

— Не можах да го спра. Искаше да се увери, че хората му са добре.

Тя сведе поглед към Бари. Той имаше вид на изпаднал в шок, който не разбира какво става около него, но тя все пак сниши гласа си до шепот.

— Беше един от неговите собствени агенти. Беше Уайлдър. Не видях нито един от останалите, но видях Уайлдър да вдига пушката си.

— Сигурен съм, че ще му платят добре.

— Аз... харесвах Форбс.

Гален стисна устни.

— И аз.

— Още не ни преследват — каза Доминик от задната седалка, след като погледна в огледалото за обратно виждане.

— Само след минута ще сме на магистралата — увери го Гален.
— Мисля, че сме добре. Засега.

Тя не се чувстваше добре. Страхуваше се за Бари и за Доминик и, да, за себе си. Това беше един ужасяващ свят, в който добър и благороден човек като Форбс можеше да бъде заклан от хора, на които имаше доверие. „*Защо въобще се изненадвам?*“, запита се уморено тя. Този свят не беше по-различен от света, който беше познавала през целия си живот.

Едно нещо обаче беше различно. През последните няколко кратки седмици беше започнала да се надява, че могат да имат и подобър живот. Може би това все още беше възможно.

Беше трудно да се устои на надежда, която е толкова примамлива.

Апартаментът беше в надстройката на сградата и гледаше към залива. Беше най-люксовото място, което Елена беше виждала някога. Дневната стая беше изключителна — дивани в бежово кадифе, килими в богати нюанси на тъмночервения цвят, една цяла стена прозорци.

— Има и няколко спални с бани. — Гален посочи южното крило. — Защо не намерите място, където ще ви е уютно, докато аз приготвя кафето?

Уютно? Елена уморено си помисли, че тази е последната дума, която би използвала. Бари стискаше здраво ръката ѝ, очите му бяха ококорени от учудване. Беше преживял прекалено много тази вечер. Те всички бяха преживели много.

— Ще се върна да говоря с теб, след като сложа Бари да си легне.

— Така си и помислих. Това място е доста просторно. Ще оставя следа от трохи, която да води до кухнята.

— Ще те намеря. — Тя тръгна по коридора. — Хайде, Бари. Време е за лягане.

— Това е странно място. — Очите на Бари бяха все така широко отворени, докато гледаше през рамо към стъклената стена. — Може ли да се види целият свят оттук?

— Не, само градът и заливът.

— Този град на Гален ли е?

— Този град не принадлежи на никого. Или може би принадлежи на всички.

— О!

Той не проговори отново, докато тя не го съблече и не го зави добре в голямото легло в стаята за гости. „Прекалено е смълчан“, помисли си тя с тревога. Седна до него на леглото.

— Добре ли си?

Детето кимна и затвори очи. Това не беше добре.

— Бари, тази вечер се случиха лоши неща, но вече всички сме в безопасност. Нищо не може да те нарани.

Той отвори очи.

— Кой го направи, мамо?

— Лоши хора.

— Защо?

— Трудно е да се обясни. Лошите хора правят лоши неща.

— Къщата гореше...

— Знам. — Какво би могла да му каже, след като той беше почти в шок? — Но вече сме в безопасност.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. — Тя го целуна топло по челото. — Никога няма да позволя да ти се случи нещо. Не го ли знаеш?

Той не отговори веднага.

— Това беше приключение, нали?

— Предполагам, някои хора биха го нарекли така.

— Това приключение не ми хареса, мамо.

— И на мен. Понякога приключенията не са много забавни.

— Не го знаех.

Елена чувстваше сълзите, които напиреха в очите ѝ. Синът ѝ вече научаваше уроци, за които тя не искаше дори да знае.

— Има обаче и прекрасни приключения.

— Предполагам. — Той се обърна на другата страна и затвори очи. — Мистър Форбс не беше в онзи пожар, нали?

— Не.

— Добре. Тревожех се. Той е добър човек.

— Да. Заспивай, любов моя.

— Така ще направя. Точно сега не ми се иска да съм буден.

Защото състоянието на бодърстване беше по-страшно от забравата на съня.

— А на сутринта всичко ще е ярко и красиво и всички приключения ще са от щастливите.

— Надявам се...

Той заспа след пет минути и Елена го зави внимателно с одеялото.

Доминик я чакаше в коридора.

— Аз ще поседя малко при него. Може и да не спи много. Нощта ще е трудна за него.

— Както и за теб.

— Е, признавам, че не ми е приятно да съм причината да изгорят две къщи за един месец. — Той се усмихна. — Иди да говориш с Гален. Аз ще се грижа добре за Бари.

— Ти винаги се грижиш добре за него. По-добре от мен. Може би аз трябва...

— Върви. — Той я побутна леко надолу по коридора. — Не е добре, когато човек се замисли какво би трябвало и какво не би трябвало да прави.

Тя си пое дълбоко дъх. Той беше прав. Нямах време да се оглежда назад, когато трябваше да намери начин как да оцелеят.

— Наблюдавай го. Може да има кошмари. Ще се върна веднага, щом мога.

ГЛАВА 5

— Как е момчето? — запита Гален, когато Елена влезе в кухнята.

— Не е добре. — Тя седна до масата, чиято повърхност беше от гранит. — Но не е видял Форбс мъртъв.

— Той видя достатъчно. И половината от това би обезпокоило повечето деца. — Гален ѝ наля чашка кафе и седна срещу нея. — Не се опитвай да загладиш нещата. Няма да успееш.

— Той е на пет години.

— И ти искаш да го защитаваш. Но може да не успееш да го направиш. По-добре е да знае, че винаги ще му казваш истината. Истината е важна за децата.

— И ти си експерт в тази област? — запита тя саркастично.

— В повечето области. Изпий си кафето.

Елена вдигна чашата към устните си.

— Защо дойде в лозята тази вечер? Мислех, че ще ходиш на риболов.

— Така и направих. Но винаги съм имал проблеми с абстрахирането от работата. Отначало исках само да държа Хавес под око, да видя дали ще предприеме нещо.

— И защо би направил това?

Той сведе поглед към чашката с кафе.

— Бен Форбс и аз се познаваме много отдавна. Аз го харесвах. Мислех, че няма да навреди, ако наблюдавам развитието на нещата. После, когато Гомес се появи изневиделица, реших да отида до долината.

— Защо?

— Нещо ме накара. Вярвам в предчувствията.

Елена също вярваше в тях.

— А после дойде до къщата, за да ни предупредиш.

— Но стигнах там, когато нещата вече започваха да се случват. Карбонари очевидно беше намерил начин да пусне няколко от хората

на Гомес в навеса с каците и не му харесваше това, че ти се каниш да го провериш.

— Нямахте да заподозра нищо, ако не бяха оставили стълбата, подпряна на кацата. Карбонари е проявил глупост, че не я е отстранил, а после да я постави отново.

— Чудя се дали заслонът се е подпалил от пожара. — Гален наклони глава. — Приятно ми е да мисля за хората на Гомес в онази каца, печаци се бавно на огъня.

— Би искал да ги убиеш?

— О, да. — Той присви очи и я погледна. — Ти ме изучаваш, анализираш отговорите ми, търсиш разни несъответствия или крайности. Това е удивително, като се има предвид какво преживя тази вечер.

— Това е така точно заради преживяното тази вечер. — Ръката ѝ стисна по-здраво чашката. — Трябва да се погрижа за безопасността на Бари и Доминик. Не могат да останат тук дълго време.

— Не бъди толкова подозрителна към жилището на Лоугън. Тук е сигурно. Милиардерите са главна цел на похитителите и терористите, а той много внимава по отношение на семейството си. — Добави: — Но съм съгласен с това, че мансардните апартаменти не са най-добри по отношение на сигурността. Има само един начин да се излезе и той е надолу по стълбите.

— Винаги можеш да ни уредиш друго летене с хеликоптер.

— Тогава ти беше готова да се смееш на глас.

— Така ли?

— Да, но сега усмивката ти отново е изчезнала. — Той се наведе напред. — Хайде, давай. Задай ми въпроса.

— Какъв въпрос?

— Няма да направя нещата лесни за теб. Ти вече ми създаде доста трудности. Искам да чуя думите.

Тя мълча само един кратък миг.

— Тук съм съвсем сама. Имам нужда от помощ.

— Винаги можеш да се обадиш в полицейското управление.

— Форбс опита това. Няма да направя тази грешка отново. — Направи пауза. — Имам нужда от твоята помощ. Ти имаш връзки и опит. Можеш да помогнеш на Бари... ако искаш да го направиш.

— И какво ще спечеля?

Тя срещна погледа му.

— Всичко, което пожелаеш. Само ми кажи какво е и аз ще намеря начин да го получиш.

Той не проговори известно време. После каза:

— Как бих могъл да устоя на такова предложение?

Гален беше много ядосан. Изражението му не се промени, а тонът му беше присмехулен, както винаги. Тя долавяше гнева му.

— Не се предполага, че ще устоиш. Ти искаш да ти плащат добре, ще ти платя. Трябва да бъдеш разумен.

— А не съм, така ли? Радвам се, че привлече вниманието ми върху това.

— И така, какво искаш?

— Ще реша по-късно. Може да попаднем на някой мой стар враг, когото ти да убиеш. Няма да имаш нищо против, нали?

— Бих имала нещо против.

— Но ще го направиш.

— Няма да се стигне до това. Ти ще искаш сам да го убиеш. — Тя стисна здраво устни. — Какво искаш да знаеш? Дали мога да го направя? Разбира се, че мога. Баща ми обикновено ме изпращаше да разчиствам пътя пред групата бунтовници.

— Да разчистваш пътя?

— Да откривам и убивам снайперистите, които може би ни причакваха. Обучи ме добре. Бях наистина много добра.

— Браво на него. — Той се изправи. — Знаеш ли, не мисля, че бих харесвал баща ти.

— Аз го обичах.

— Това прави нещата още по-лоши. Отивай да си лягаш. Аз трябва да се обадя на някои хора.

— Ще ни помогнеш ли?

— Мисля, че вече говорихме за това и го решихме. Да, ще ти помогна. Имам ранчо в Южен Орегон, където ще сте в безопасност. Скрил съм документите и много трудно ще бъде за някой да разбере, че го притежавам.

— Но не невъзможно.

— Нищо не е невъзможно. Но това ще ни даде малко време да направим плановете си. Имам свръзка, която вероятно може да ми каже, когато Хавес излезе на сцената и се приближи до нас. — Той

прикова погледа ѝ. — И още — ще трябва да правиш всичко, което ти кажа. Само така бих се съгласил да играя играта.

— Ако мисля, че това, което правиш, е добро за нас.

Той поклати глава. Тя прехапа долната си устна.

— Добре. Ако не правиш нищо глупаво.

— Ще бъде трудно, но ще се опитам да се въздържа. — Той добави: — И ще ти дам награда, ако ми сътрудничиш.

— Награда?

— Хавес. Ще ти поднеса главата на Хавес на тепсия.

— Защо?

— Много съм му ядосан. Преди няколко години той уби двама от хората ми и това никак не ми хареса. Това обаче беше работа като всяка друга и те знаеха какъв е рискът, който поемаха. С Форбс беше различно. При Форбс беше повече... лично отношение. Мисля, че е време Хавес да си плати.

— Може и да се разочароваш. Хавес не тръгна след Бари, както мислех, че ще направи.

— Не съм изненадан. Бари може и да е важен за него, но Хавес е умен и не би рискувал главата си, ако може да рискува нечия друга. Гомес обаче се провали. Не е вероятно Хавес да се довери на някой друг. Мисля, че този път ще дойде лично. — Той се усмихна мрачно. — И Форбс ще бъде разочарован — Хавес няма да оцелее, за да могат полицаите да събират червата му. — Направи пауза. — Не че в противен случай това щеше да е по-вероятно.

Тялото ѝ се скова.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябвало е да го убиеш. Не е трябвало да го оставяш да подкупва хората и да излезе от затвора. Не е трябвало въобще да рискуваш Бари да бъде принуден да посети залите на съда. Отговорът? Трябвало е да убиеш кучия син.

— Не каза това на Форбс.

— Защо би трябвало да се намесвам? Не искам Хавес да има възможността да си живее удобно в някой уютен затвор. — Той тръгна към вратата. — Лека нощ. Не се страхувай да заспиш. Тук си в безопасност. Алармената инсталация на Лоугън е сигурна, а и аз ще съм буден през по-голямата част от нощта.

Тя гледа след него известно време, преди да се изправи, да отиде до мивката и да измие чашката си. Беше ѝ странно да мисли, че след всичките тези години, през които се беше грижила сама за себе си, сега поверява живота си в чужди ръце. Странно и малко страшно. Гален беше прекалено чувствителен, а волята му беше силна колкото нейната.

Той обаче нямаше нейната мотивация. Нямаше Бари. Тя би направила всичко за безопасността на Бари, а това я правеше по-силна от Гален.

Щеше да има сили да се справи с него.

— Форбс е мъртъв — каза Гомес.

— И синът ми е при теб — каза Хавес. — Разбира се.

Гомес се поколеба.

— Скоро ще бъде при нас. Имаше малък проблем сред хълмовете с лозята.

Хавес потисна гнева си.

— Проблем?

— Трябва да са я предупредили. Те подпалиха мястото. Тръгнаха са, преди ние да стигнем там.

— Как биха могли да я предупредят? Освен ако не сте били толкова непохватни, че да са ви видели.

— Внимавахме. Бях подкупил двама от екипа полицаи. Всичко трябваше да мине гладко.

— Не ми казвай как е трябвало да бъде. Къде е синът ми? Все още ли е под попечителството на полицаите?

— Не мислим така. Във връзка съм с Карю, нашата свръзка в агенцията. Той каза, че нито едно полицейско управление не знае къде са.

— Както и ти.

— Аз мисля, че знам кой ги изведе от лозята — побърза да каже Гомес. — Хванахме Кармайкъл в Рио. Необходимо ни беше малко време, но той проговори. Шон Гален ги е извел от Колумбия и ги е оставил в Сан Франциско. Щом полицаите не са я извели от лозята, значи това е направил Гален.

— Защо? Струва ми се, че дори орангутан би имал достатъчно ум, за да отдалечи сина ми от теб.

Тишина.

— Той е единственият човек, когото тя познава в тази страна. И е най-силният ни враг. Но същевременно е добре известен и бихме могли да го проследим.

— Тогава проследи го. Копай, докато откриеш всичката възможна информация за Гален. Открий къде ги е завел. — Той сниши глас до копринен шепот. — И не ми се обаждай отново, за да ми кажеш, че си се провалил, Гомес. Искам да знам в минутата, когато установиш местонахождението им.

— Може да отнеме известно време. Гален работи сам. Ще бъде трудно да...

Хавес затвори, преди той да е довършил изречението. Тъпо копеле. Не искаше да слуша извинения. Искаше сина си.

И възможността да измъчва Елена Кайлър, дока то тя не го помоли да я убие.

Той си пое дълбоко дъх и се опита да се освободи от гнева. Още два дни и семейство Делгадо и тяхната мрежа ще са в джоба му. Тогава ще е свободен сам да довърши работата с Елена. Не трябваше да се доверява на Гомес. Само той самият беше достатъчно силен да се справи с тази кучка. Беше го направил веднъж и нямаше да има проблем да го направи отново.

Елена, легнала на килима, очите ѝ блеснали гневно.

Споменът го дари с кратък миг на удоволствие, което беше отчасти сексуално и отчасти нещо, подобно на триумф. Почти се радваше, че Гомес се е провалил. Беше забравил какво доволство изпитваше, когато я подчиняваше на себе си. Никога не се беше чувствал по-силен или по завоевател, отколкото в онези последни дни, когато беше с нея. Щеше да е добре да прекара известно време с Елена, преди да ѝ изтръгне сърцето.

— Красиво е. — Елена погледна планините, които синееха в далечината. — Никога не съм виждала нещо подобно. Толкова е... диво.

— А в Колумбия няма ли такива гледки? — Гален се наведе през прозореца и набра номера, който отваряше електронните врати. — Знам какво искаш да кажеш. Пустошта си има своя собствена сила.

— Всъщност това не е истинска пустош — каза Доминик. — Само дете растителността е малко. Ранчото твое ли е?

— Да. — Гален мина през портите. — От време на време идвам тук да си почина, да се отпусна.

— Жива стока?

Гален поклати глава.

— Прекалено много ангажименти. Човек трябва да се грижи за живата стока. Или да наеме някой друг, който да прави това, а така ще има хора, които ще се налага да ми докладват за работата. Истинска кутия на Пандора. И въобще няма да мога да се отпусна, когато и да дойда.

— И кога за последен път си идвал тук? — запита Елена.

Той се замисли.

— Преди около три месеца...

— Значи нямаш много често нужда да се отпуснеш.

Той сви рамене.

— Отегчавам се.

Тя го изгледа преценяващо.

— Обзалагам се, че е така.

— Какво би трябвало да означава това?

— Нищо. — Погледът ѝ се премести върху къщата. — Това място наистина е огромно.

— Никога не съм обичал да живея в лишения, при сурови условия. Като дете живях непрекъснато така и ми омръзна.

— Къде беше това?

— В Ливърпул. И на други места. — Той паркира пред верандата, която обграждаше цялата къща. — Мама винаги вярваше, че ако едно място е добро, то следващото ще е по-добро. — Той слезе от джипа. — Хайде, Бари. Ще ти покажа хамбара. Там има много слама и това ще ти хареса.

— По-късно — каза Елена. — Искам сама да разгледам. Човек никога не знае какви същества могат да се крият в сламата.

— Чисто е. — Мъж, облечен в дънки и дънкова риза, излезе от къщата. — Когато се обади Гален, отидох до града и купих няколко

примамки.

Елена застина на място.

— Всичко е наред — побърза да я увери Гален. — Това е Джуд Морган. Той се грижи за мястото, нещо като иконом е. Безобиден е.

Не изглеждаше безобиден. Беше в средата на трийсетте, висок и строен, създаваше впечатление за напрегнатост и сила. Светли сини очи, лицето беше с изсечени черти и с твърдо, много твърдо изражение.

— Как сте? — каза Морган. — Предполагам, че вие сте Елена Кайлър. Момчето ще е добре тук, всичко ще е наред. Почистих хамбара преди две седмици, единствените същества са двете котенца и Мак, моята немска овчарка. Той е много мил.

— Кученце? — Очите на Бари светнаха.

— Е, не точно кученце. Просто се държи като такова.

— Това е Доминик Сандърс — каза сериозно Гален. — Някога бил свещеник. Доведох го тук, за да спаси душата ти.

— Ще му позволя да се упражнява върху теб. Аз съм голямо предизвикателство. — Морган стисна ръката на Доминик, преди отново да погледне Гален. — Някакви новини за мен от Лоугън?

Гален поклати глава.

— Още не.

— По дяволите! — Той тръгна към къщата. — Ще ви покажа стаите. Като се има предвид липсата на вкус у Гален, мястото е изненадващо приятно.

— Мамо, може ли да отида до хамбара? — запита Бари.

Тя не можа да устои на нетърпеливото му изражение.

— За малко. Трябва да се изкъпеш преди вечеря.

— Той ще има достатъчно време. — Гален го хвана за ръката и двамата ѝ обърнаха гръб. — Планирам угощение за нашата първа нощ тук. Съвършенството не се постига без усилия.

— Нито скромността — прошепна Морган.

— Хайде, Бари. Това очерняне на моя надежден характер не е за твоите уши.

Морган заведе Елена в къщата. Таванът, характерен за катедралите, придаваше на дневната стая открит и просторен вид, а мебелите, тапицирани с кадифе, ѝ придаваха уют, който контрастираше с първото впечатление.

— Пет спални, четири бани на втория етаж — каза Морган. — Игрална зала, библиотека, кухня, трапезария, дневна стая и няколко други стаи в главната сграда. Искаш ли да разгледаш всичко, или ще видиш само вашите стаи?

— Спалните — каза Елена.

Морган кимна и я поведе към стълбището.

— Първата спалня вдясно има принадлежаща към нея по-малка стая. Мислех, че ще я искаш за себе си и момчето.

Елена кимна.

— Ще бъде чудесно.

Той отвори вратата и влезе.

— Гален каза да ви купя достатъчно дрехи за престоя ви тук. Те са вече подредени в гардеробите и чекмеджетата. Трябваше да разчитам на окоето на Гален, така че, обвинявайте него, ако не са ви по мярка. — Той посочи с ръка една врата от другата страна на коридора. — Вашата стая, мистър Сандърс. Ако някой от вас има въпроси или проблеми, кажете ми. Ще се видим на вечеря.

Той се обърна и ги остави.

— Интересен човек. — Доминик гледаше след него. — Също така, интересен е контрастът между него и Гален.

„Като парче гранит и проблясващо парче стъкло, помисли си Елена. При дадени обстоятелства, всяко едно от тях може да те нарани сериозно.“

— Не ми харесва това, че Гален не ни каза за Морган.

— Ти щеше да възразиш, че тук ще има някой, когото не познаваш. Може би той е мислел, че ще си по-сигурна, ако първо го видиш.

„Сигурна“ не беше дума, която тя би използвала по отношение на Джуд Морган.

— Той очевидно му позволява да ръководи всичко тук. Може да му има доверие, но аз нямам причина да му вярвам.

— Гален не е сбъркал още нито веднъж. Дай му шанс. — Доминик прекоси коридора и отвори вратата на спалнята си. — Знаеш ли, това място ми харесва. Напомня ми нашата къща.

Само дето беше десет пъти по-голямо. Тя обаче знаеше какво има предвид той. В оформлението имаше простота и намек за уют и удобство, нещо, което те караше да се чувстваш у дома си. На нея

също ѝ харесваше. Много повече от луксозния и изискан мансарден апартамент на Лоугън, където бяха прекарвали предната нощ.

— Много е хубаво.

Тя затвори вратата и отиде до прозореца. Оттам се виждаше огромният хамбар. Той изглеждаше толкова чист и добре поддържан колкото и останалата част от къщата. Хамбар, домашни любимци и достатъчно място, където едно дете да тича. Престоят им тук можеше и да не е чак толкова лош.

Тя огледа онова, което ги заобикаляше. Погледът лесно обхващаше мили и мили разстояние. Дали за това Гален беше купил тази собственост? От Форбс тя беше добила впечатлението, че миналото на Гален е, меко казано, тъмно и той е винаги нащрек. Изключително нащрек. Толкова нащрек, че дори когато се отпуска, той има нужда да знае кой и какво идва към него.

Мили Боже, да не би да го съжаляваше? За нея и Бари беше добре, че начинът му на живот го е накарал да построи тази крепост. Не биваше да мисли за нищо друго. Тази истина ѝ стигаше.

Бари дотича в къщата след час.

— Мамо!

— Тук съм. — Тя застана на най-горното стъпало. — Забавлявали се? — И сама можеше да види, че е така. От косата му стърчаха сламки, лицето му светеше. — Колко котенца има?

— Три. — Той изтича нагоре по стълбите. — Но кучето... Мак. Той се търкаляше из сламата и ме караше да го чеша по корема.

— Каква чест! — Тя се усмихна и го прегърна. — На мен ми се струва, че и ти си се търкалял в сламата.

— Аз и Гален се борихме, а после той ме хвърли върху купа. И вече не можех да се боря, защото се смеех. Той каза, че за вечеря ще има патица, пълнена с портокали, и че аз мога да помогна. Никога не съм ял нещо подобно, а ти?

— Не.

— Трябва да побързам. Къде е банята? Той каза, че не бива да пипам нищо в кухнята, докато не се измия.

Елена кимна към техните стаи.

— Тук вътре. — Последва го в спалнята и му показва банята. — Ще ти донеса чисти дрехи. Стаите ни са свързани чрез тази врата.

— Добре. — Бари говореше някак си разсеяно. — Трябва да си измия косата. Гален каза, че ако види дори една сламка, ще ме изгони оттук. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. — Всичко друго, което той каза, се отнасяше за Гален. — Ще се погрижа да минеш благополучно неговия преглед. Харесваш ли Гален?

— Разбира се. Той прави нещата... различни.

Имаше предвид „вълнуващи“. Защо да не помислеше, че Гален е някакъв магьосник? Беше летял във въздуха с него, а после се беше озовал в един от най-големите градове на света. Гален осигуряваше на Бари всичко, за което едно момче би могло да мечтае — кучета и котки, игри и забавления.

Бари я гледаше със странно измъчена физиономия.

— Ти също го харесваш, нали?

Ако кажеше само една дума, щеше да го настрои против Гален. Привързаността, която Бари започваше да изпитва към него, можеше да бъде и опасна. Гален може и да беше нещо като магьосник за него, но след като направеше няколко фокуса, щеше да изчезне и да остави Бари сам и празен. Но как да каже тази дума, когато Гален с лека ръка беше прогонил страха и несигурността, които тя беше усетила в Бари, откакто беше станал пожарът в лозята? Тя му беше длъжница, по дяволите.

— Защо да не го харесвам? — запита весело. — Все пак, той ще ме научи как да ти приготвям великолепен обяд.

— Хайде, млади човече. Време е за лягане. — Доминик стана от масата. — Ако главата ти не престане да клюма, скоро ще заровиш лице в шоколадовия десерт.

— Уморен съм... — Бари се изправи и се прозина. — Май разместих шоколада, а?

— Нали затова привлякох вниманието ти върху онова, което правиш — каза Доминик. — Няколко пъти. — Обърна се към Гален. — Храната беше великолепно приготвена. Никога не съм ял нещо по-вкусно, дори в най-изисканите ресторанти в Маями.

— Разбира се, че не си — каза Гален. — Казах ти, че съм майстор.

Джуд Морган изсумтя.

— Тук стана много задушно. Имам нужда от чист въздух.

— И ще оставиш чиниите на мен?

— Аз ще помогна — каза Бари.

Гален поклати глава.

— Вярвам в това, че работата трябва да се разделя. Ти свърши своята част. Утре сутринта ще приготвиш омлета.

Той отново се прозина.

— Добре.

— Да вървим — каза Доминик. — Ще заспиш тук, а вече си много едър, за да те нося по стълбите.

Елена гледаше как Доминик и Бари излизат от стаята. След това се изправи.

— Аз ще измия чиниите.

Морган поклати глава.

— Това е мое задължение. Гален готви. Аз почиствам. — Започна да прибира празните чинии от масата. — Макар че, ако той нямаше великолепна машина за миене на чинии, щях да приема предложението ти.

— Тогава, ще ти помогна — каза Елена.

— Не, няма. Обичам да работя сам. — Той занесе чиниите в кухнята.

— Той не те отхвърля. Казва истината. Обича да прави всичко сам — каза Гален и се изправи. — Точно затова обича да остава тук, в ранчото. Не можете да си представите по-самотно съществуване. Предполагам, че е от артистичния му темперамент.

— Той е художник?

Гален кимна.

— В библиотеката има негова рисунка с маслени бои, която е наистина забележителна.

— Никога не бих предположила.

— Е, признавам, че външният му вид не подсказва какъв талант има. Какво би предположила, че прави, за да си изкарва прехраната?

— Не знам. Може би същото, което правиш и ти.

Той се усмихна.

— Близко си. Само че Джуд е по-специализиран.

— Вие като че ли се разбирате много добре.

— Разбираме се. В много отношения си приличаме.

Тя поклати глава.

— Не си приличате.

— Ти не мислиш, че съм от типа художници, които обичат усамотението?

— Не знам какъв тип човек си. — Тя го изучаваше. Изражението му беше леко присмехулно, но тъмните му очи блестяха. — Нима си от този тип?

— Знам много точно кой съм. Само че не обичам да го споделям с всички. Искаш ли да видиш рисунката на Джуд? Или може би вече си разгледала наоколо?

— Не, само горния етаж. — Тя го последва във вратата. — Това място си го бива. Бих могла да помисля, че го използваш по-често.

— Понякога ставам неспокоен тук. — Той отвори облицованата врата. — Това е библиотеката. Единствената стая, която Джуд напълно одобрява.

Книги. Навсякъде книги.

— На мен също ми харесва. — Тя влезе и нежно докосна една книга, оставена на рафта в близост до вратата. — Не би могло да бъде иначе с толкова много книги в стаята.

— Обичаш ли да четеш?

— Обожавам. — Тя започна да разглежда заглавията. Имаше всичко — от класика до наръчници как да се справим с каквото и да било. — Когато бях дете, няхах достъп до телевизия или кино, но баща ми успяваше да ми осигури хиляди книги с меки корици. Само от това имах нужда.

— Не, не само от това си имала нужда. Кажете ми, награждаваха ли те в детството ти? Например, щом застреляш снайперист и ти дават книга.

Тя трепна.

— Ти не разбираш. Баща ми не беше безсърдечно чудовище. Пристигнал в Колумбия като наеман войник с въстаниците, но остана в страната като патриот. Срецнал майка ми и се научил да обича и нея, и страната. Искал да промени нещата. Вярвал в онова, което прави.

— А ти вярваше ли в онова, което той правеше?

— Вярвах в него.

— Би ли позволила синът ти да бъде научен на нещата, на които са научили теб?

Известно време тя не отговори.

— Баща ми направи най-доброто, на което беше способен. След като майка ми беше убита от правителствените войски, той беше обсебен от каузата. Струваше си всяка жертва, за да бъдат победени. Не можеше да се откаже, а трябваше да отгледа мене и Луис. Искаше да сме с него.

— Къде е Луис сега?

Тя извърна поглед.

— Все още е с въстаниците.

— Предполагам, че не сте близки?

— Не. — Тя докосна още една книга. — „Макбет.“ Обичаш ли Шекспир?

— Култура? Аз? Купих всички книги накуп от агент по недвижимите имоти.

— Наистина ли?

— Защо това те изненадва?

Тя застина, защото ѝ беше хрумнала мисъл.

— Изненадва ме само това, че смяташ за необходимо да ме излъжеш.

— А защо мислиш, че те лъжа?

— Не е ли така?

Той мълча един кратък миг.

— Купих всички книги на разпродажба. Но прегледах внимателно всяка една от тях, преди да сключа сделката. Обичам Шекспир. Той разбира човешките слабости. Доволна ли си сега?

— Не, защото мисля, че излъга, за да не се чувствам неудобно. Няма нужда да ме съжаляваш. Животът ми е бил труден и нямам добро образование, но не се срамувам от това, което съм, или от онова, което беше баща ми. Нито от онова, което трябваше да върша, за да оцелея. Аз...

— Шшш... — Той докосна устните ѝ с пръсти. — Не те съжалявам. Не съм толкова глупав. Ти вероятно си много по-добре образована, отколкото аз някога ще бъда. Мен ме изритаха от повече училища, отколкото са пръстите на двете ти ръце. Не прочетох нито

една книга, докато не навърших петнайсет. Бях най-невежият грубиян на земята. Ако не е било истинското ми „аз“, то това е било възможно най-близо до него.

Елена извърна глава, за да избегне докосването на ръката му. Дланта му беше топла и твърда и устните ѝ чувстваха... Тя си пое дълбоко дъх и отстъпи назад.

— Защо? Не те интересува какво мисля за теб.

— Изглежда, че ме интересува. Каква изненада. — Той кимна към стената зад нея. — Онова там е рисунката на Джуд.

Тя се обърна с чувство на облекчение, че е сменил темата. Не харесваше чувството, което изпитваше. Сексуалното напрежение се беше появило като че ли от нищото и тя искаше на всяка цена да го задуши.

Рисунката. Погледна я.

Беше малък пейзаж. Изобразяваше хълмовете, които заграждаха ранчото. Талантът на художника правеше въздействието на картината поразително. Ефектът ѝ беше като мощна светкавица.

— Чудесна е.

— Напомня ми за Ел Греко. Не съм го казвал на Джуд, защото ще се обиди.

Тя си спомни какво беше казал Морган след вечеря.

— Защото обича да прави нещата сам. И по свой собствен начин.

Гален кимна.

— Всички искаме да ни смятат за уникални. Но той, разбира се, е уникален.

Тя кимна.

— Ще организира ли изложба на картините си?

— Не веднага. Отделя повече време за изкуството едва откакто е тук, а за изложба трябва да създаде доста работи. Освен това трябва да е в сянка известно време.

— Защо?

— Иска да остане жив.

— Хм... Разбирам.

Той се усмихна.

— Колко си тактична. Въобще не разбираш. Джуд вършеше мръсната работа на ЦРУ. Беше изключително добър и го избраха да измъкне един генерал от правителството на Северна Корея. За

нещастие, неговите шефове решили, че това е грешка и че главата на онзи, който го е извършил, трябва да бъде жертвана в името на дипломацията. Джуд възрази на това. Можеш ли да си представиш?

— И сега се крие?

— Ще се крие, докато моят приятел Лоугън не успее да дръпне конците във Вашингтон. Той има доста връзки, но все пак може да отнеме известно време. — Гален я погледна. — Но ти не трябва да се тревожиш за това, че Джуд ще е около Бари. Той няма да го нарани.

— Не се тревожа. Предполагам, че трябва да съм станала добър съдия на човешките характери. Онова, което хората правят, не е тяхната същност.

— И обратното също е вярно.

— А ти не рискуваш ли, като му помагаш?

Той сви рамене.

— Винаги съм харесвал Джуд. — Хвана я за лакътя. — Ще ти покажа останалата част от къщата. Игралната зала наистина е забавна. Играеш ли бiliarд?

— Не.

— Не съм и помислял, че играеш. В джунглата няма чак толкова много бiliarдни маси. Ще започнем уроците утре. Аз съм фантастичен учител.

— Има ли нещо, в което да не си фантастичен?

— Не мога да се сетя за такова. — Той отвори друга врата. — Това ще ти хареса. Защото е според... Какво има?

Беше гимнастически салон. Стени, покрити с огледала, и метални уреди и снаряжения.

И дюшек на пода.

— Бяла си като чаршаф. Какво има, по дяволите?

Дюшекът.

— Нищо. — Тя навлажни устни. Застави се да престане да трепери. Той просто я беше сварил неподготвена. Пое си дълбоко дъх. — Уморена съм. Трябва да си легна.

— Не и докато не ми кажеш какво... — Той спря, като видя изражението, й и каза грубо: — За Бога, да излезем отук!

— Добре.

Тя изтича от стаята и нагоре по стълбите. Едва успя да стигне до банята, преди да повърне. Глупаво беше да проявява такава слабост.

След всичко, през което беше преминала, да позволи само видът на салона да я накара да трепери като лист. Беше от шока. Не беше влизала в гимнастически салон през последните шест години. И не знаеше, че всичките онези спомени ще я връхлетят.

Дюшекът.

Почувства как потта избива по челото ѝ.

Исусе!

Дюшекът.

ГЛАВА 6

Елена заслиза по стълбите, като стискаше здраво перилата. Къщата тънеше в мрак, но лунната светлина, която струеше през прозореца, беше достатъчна, за да различи, макар и неясно, очертанията на мебелите във всекидневната стая.

И коридора, който водеше към гимнастическия салон.

Можеше да го направи. Стъпка по стъпка, бавно.

Стигна до края на стълбите и се спря за миг. Мускулите на стомаха ѝ се свиваха болезнено.

Не мисли. Просто го направи.

Но трябваше да мисли, защото мисленето беше част от нея. Не можеше да блокира спомените, защото той щеше да спечели.

Тръгна бавно по коридора.

Дюшекът.

Виждаше го ясно с подсъзнанието си. И лицето на Хавес над себе си.

Не.

Тя се облегна на стената и задиша дълбоко. Сърцето ѝ биеше тежко, болезнено. Трябваше да го преодолее. Да се свърши с това. Само още няколко стъпки и щеше да стигне до вратата.

Беше там. Затърси дръжката на вратата със затворени очи и отвори. Влезе. И го погледна.

Дюшекът.

Приближи се и застана над него. Той не означаваше нищо за нея. Беше само парче плат и мека подплънка. Беше нищо.

Значи можеше да си тръгне. Нямаше нужда да остава тук.

Щом не означаваше нищо, защо тя трепереше така силно, както когато имаше малария? Защо по бузите ѝ се стичаха сълзи?

Бягай. Забрави. Нямаше нужда да прави това.

Да, имаше нужда. Ако побегнеш, той щеше да спечели.

Трябваше да остане, докато болката отзвучи. Само от това имаше нужда.

Започна да отстъпва назад, докато не почувства студената огледална стена зад гърба си. Отпусна се тежко, немощно, на пода.

Погледна го. Спомни си. *Никой не може да те нарани, ако не му позволиш.*

Мили Боже, как ѝ се искаше да престане да трепери.

— Хайде! — каза ѝ грубо Гален. — Трябва да се махнеш оттук.

Тя вдигна поглед и го видя да стои над нея. Той ѝ протегна ръка.

— Не знам какво, по дяволите, правиш, но няма да стоя тук и да те гледам.

Тя поклати глава и още по-здраво обви раменете си с ръце. Исусе, колко ѝ беше студено!

— Махни се!

— Ти си тук вече повече от час, а аз се уморих да бъда търпелив и да проявявам разбиране. Няма да чакам повече.

— Не искам... твоето... разбиране. Не е твоя работа. Махни се.

— Това е моята къща и докато си тук, ти си моя работа. Аз ръководя шоуто, помниш ли? Хайде, трябва да се махнеш оттук.

— Трябва... да остана... тук.

Той я гледа един дълъг миг.

— По дяволите! — Отпусна се на пода до нея и също се облегна на огледалната стена. — Добре. И двамата ще останем.

Тя поклати глава.

— Искам да съм сама. Трябва да го направя сама.

— Глупости! — Гален ѝ подхвърли носната си кърпа. — Престани да плачеш, окей?

— Аз не...

— Просто млъкни. Имах тежка нощ. Не знам какво става с теб, но не ми харесва. Не ми харесва и начинът, по който се чувствам. Искам да си легна и да забравя за теб.

— Направи го.

— Не мога. Ако можех, мислиш ли, че щях да седя в мрака посред нощ?

— Махни се.

— Няма да се махна. Ако това е нещо, с което трябва да се справиш сама, ще трябва да го направиш по друго време. Хайде,

престани да се вторачваш в този проклет дюшек и да отидем да изпием по чаша кафе.

— Не съм се вторачила... — Завладя я гняв. — Ти говориш така, като че ли съм луда.

— Луда? Ако си странно обсебена от дюшеците, Господ ми е свидетел, не възразявам.

— Ти не разбираш... — Тя с мъка се изправи на крака. — Какъв задник си само! — Тръгна към вратата. — Остави ме сама, Гален.

Едва когато излезе в коридора, облекчението замени гнева ѝ, а от това крайниците ѝ странно омекнаха. Тя затърси сляпо с ръка стената.

— Лесно е. — Ръцете на Гален я обгърнаха, подкрепиха я, поведоха я към кухнята. — Не се съпротивлявай. Може да ме нараниш.

— Задник! — Тя все още трепереше и се чувстваше слаба като новородено котенце. И двамата знаеха, че не е във форма да нарани дори хлебарка.

— Непрекъснато ме наричаш така. — Той я накара да седне на един от столовете около масата и включи осветлението. — Не е много учтиво. Ако продължаваш, няма да те вдигна от пода, когато паднеш от стола. Остани тук. Ще ти донеса одеяло от дивана.

Трябваше да стане и да си тръгне. Веднага. Веднага, щом се почувства по-силна. Той се върна и грижливо я наметна.

— По-добре ли си? — Извърна се. — Няма нужда да си признаваш. Все пак аз се намесих в твоя мълчалив размисъл, наруших спокойствието ти. Ще ти донеса чаша кафе. Вече е готово.

Одеялото беше топло и меко. Студенината от тялото ѝ започна да изчезва.

— Чувствам се... добре.

— И аз така си помислих.

Тя го гледаше как налива димящото кафе в две чашки.

— Защо кафето беше вече готово?

— Бях във всекидневната стая, когато ти слезе по стълбите. Не изглеждаше никак добре. И си помислих, че може да имаш нужда от него. — Той занесе чашките до масата. — Не знаех, че се каниш да си направиш лагер в гимнастическия салон.

— Трябваше да ме оставиш сама.

— Ти изпитваше някаква болка. А аз имам проблеми с това. — Той седна срещу нея. — Все още изпитваш болка.

— Не изпитвам болка. Няма да му позволя да ме нарани отново.

— Добре. Добре. Изпий си кафето.

Тя знаеше, че ръката ѝ трепери и няма да може да държи чашката.

— След малко.

— Както искаш. — Той сведе поглед към своята чашка кафе. — Предполагам, че не искаш да ми кажеш какво става с теб?

— Не.

— Онзи дюшек те тревожи. Можем да го завлечем навън и да си запалим огромен огън. Аз ще осигуря кибритените клечки.

Тя поклати глава.

— Може да позволим на Джуд да извади окото на някой бивол и то да ни служи за мишена. Така ще му направиш услуга. Той вероятно отдавна не се е упражнявал.

Тя го гледаше ядосано, но неочаквано намек за усмивка докосна устните ѝ.

— Задник!

— Окей, значи си по-добре. Изпий си кафето.

Той беше прав. Ръцете ѝ вече не трепереха. Елена вдигна чашката към устните си. Кафето беше горещо и силно и имаше превъзходен вкус. Тя остави чашката и се облегна назад.

— Защо седеше там, в мрака?

— Ти избяга. Беше уплашена. Но знаех, че няма да се затвориш сама със страха в стаята си.

— И беше любопитен?

— Може и така да се каже.

Но нямаше да е истината. Елена знаеше, че той я е чакал, защото е искал да ѝ помогне. И ѝ беше помогнал. Лесно беше накарал болката от травмата ѝ да отзвучи, беше облекчил агонията, през която преминаваше. Това я беше ядосало, но гневът я беше освободил.

Дали той знаеше какво прави? Вероятно. Беше умен и чувствителен и можеше да манипулира хората и ситуациите. Тази ситуация беше избрал да манипулира така, че да се опита да ѝ помогне.

Той внимателно изучаваше изражението ѝ.

— Няма да настръхнеш пак, нали?

— Не.

— Чувал съм, че понякога помага, ако човек поговори за това.

— Така ли?

— Обещавам после да не те изнудвам.

— Не би могъл. Това беше важно единствено за мен.

— Но не и за Доминик?

— Никога не съм му казвала. Това би го наранило.

— Тогава, това може да е една от причините да реагираш така. Може би, ако беше поговорила с някого... Мен няма да нараниш. И няма да ти пука, ако ме нараниш. — Той сви рамене. — Само предположение.

Може и да беше прав. Би опитала всичко, за да не се разпадне, когато отново се върне в гимнастическия салон.

— Ще се отегчиш.

— Но може да ми спести оставането буден до среднощ и чакането да те чуя да слизаш по стълбите на среднощно пътешествие до онзи проклет дюшек. Ще се върнеш там, нали?

Ръцете ѝ стиснаха здраво чашката.

— Не мога да му позволя да спечели. Не мога да му позволя да ме накара да се страхувам.

— Хавес?

Един кратък миг тя не отговори.

— Не мислех, че това ще има такова влияние над мен. Мислех, че съм оставила всичко зад гърба си.

— Ти имаше любовна връзка с Хавес?

— Връзка? — Тя изкриви устни. — Хавес не знае какво е да имаш връзка с жена. Той е избрал съпругата си, защото е покорна робиня и може да му ражда деца. Любовницата му е същата, само дето, както разбрах, е по-надарена сексуално.

— А ти?

— Той ме намира различна. Отначало му беше за бавно, а после... — Тя направи пауза. По дяволите, какво толкова? Можеше да му каже всичко. Не се срамуваше. Защо да крие случилото се? — Бях на деветнайсет и ситуацията се беше променила за бунтовническата група, на която бях член. Те бяха започнали да вземат пари от Хавес, за да финансират каузата, а в замяна го защитаваха. Той разпространяваше наркотици сред войниците, печелеше все по-голямо влияние, използваше ги като кукли на конците. Мразех това. Баща ми

беше умрял предишната година и аз мислех да се отделя от групата и въобще да напусна Колумбия. Но чаках прекалено дълго. Бях много добра в работата си и ме уважаваха. Хавес чул за мен и решил, че ще е интересно да заведе жена в своето поле.

— Поле?

— Хавес обича да се смята за завоевател. Като тийнейджър, бил в една група полувоенни. Бил добър войник, много силен и си служел твърде умело с оръжията. Харесвало му. Идеята да се превърне в машина за убийства му се виждала много привлекателна. Но не плащали добре, парите не му стигали и той напуснал армията, за да започне да търгува с наркотици. Искал да притежава най-доброто и от двата свята. — Тя навлажни устни. — Сега поддържа формата си в гимнастически салон, който е построил на собствените си земи сред хълмовете. Салонът е хубав, има всякакви уреди за упражнения, за които можеш да се сетиш. Но машината не е човек. Той има нужда от съревнование, за да се повиши още повече нивото на адреналина в кръвта му. Затова кани, приласкава или плаща на членове на различни бунтовнически групи, за да отиват там да тренират с него. Няма проблеми да победи по-голямата част от тези мъже, а ако не успее, винаги може да им причини неприятности извън салона.

— И какво, по-точно, се случва с онези, които го побеждават?

— Държи ги там, докато ги победи. Повечето от тях умират. Но голяма част и от другите умират. Защото той се въодушевява особено от битката до смърт. Казва, че нищо не може да се сравни с това да знаеш каква власт имаш над друго човешко същество.

— И те е завел в салона?

— Да ме е завел? Бях му доставена от моите собствени хора. На тях им беше платено с доста голяма торба кокаин.

— Прекрасно.

— Заведоха ме там за три седмици. — Тя отново започна да трепери. Трябваше бързо да се справи с това. — Той ме намираще за... предизвикателство. Всяка вечер идваше в салона и се бореше с мен — невъоръжена борба. Карате, джудо, уличен побой... Нямаше значение колко мръсен е боят. Каквото и да беше, вършеше работа. Единствените съществуващи правила се отнасяха до продължителността на отделните схватки. Два часа. Ако успееше да ме повали и да обездвижи крайниците ми, печелеше. Не го оставях да го

направи. Не можеше да ме победи. Не можех да го оставя да спечели. — Тя си пое дълбоко дъх. — Но имаше един начин, който го караше да се чувства така, сякаш притежава цялата власт на света. Все пак, аз бях само жена. Всеки път, ако все още бях на крака след двата часа борба, той ме връзваше и ме изнасилваше.

— Кучи син!

— Да, точно такъв е. Винаги трябва да печели. — Тя спря. „*Не се пречупвай. Преодолей го.*“ Беше близо до края на разказа. — Беше... отворително. Първите няколко пъти бях като зашеметена, дори не можех да мисля. После се опитах да се преструвам, че се предавам и че той няма какво повече да получи от мен. Предполагах, че всичко беше доста внезапно. Той знаеше, че се преструвам. Доведе младо момче — на не повече от четиринайсет — и се бореше с него пред мен. Уби го. Каза ми, че всеки път, когато се опитам да го измамя, ще прави същото. — Тя преглътна мъчително. — О, Господи, знаех, че ще умра, ако не успея да се измъкна оттам. И че за него това щеше да е крайната победа. — Направи пауза. — Но се опитах да бъда търпелива и да оставя това да продължи още известно време. Всичко се развиваше бавно, много бавно. Постепенно, според него, ставахме все по-близки и по-близки и, пак според него, времето за триумфа му приближаваше. Аз дори се подчинявах на всичките му сексуални капризи. И той започна да ме приема за даденост.

— Опасно.

— Тогава, една нощ, аз му позволих да спечели. Трябваше да го направя. Беше единственият начин да го обезоръжа. Никога няма да забравя лицето му... Знаех, че следващия път, когато се бием, той няма да е доволен, ако само ме повали. Щеше да иска да ме убие. За него забавлението беше свършило. Бях права. Преди да си тръгне, той ми каза, че на следващата ни среща ще ми представи нещо ново. Ножове. — Тя си пое въздух. Дишането ѝ беше накъсано. — Онази нощ избягах и се скрих сред хълмовете. Държах се далеч от нашата група, но успях да намеря Доминик. На него му бяха разказали лъжи за мен — че съм напуснала района и други подобни. Но той още ме търсеше. Даде ми пари и ми каза да се срещнем след месец в Томако.

— Но ти откри, че си бременна?

— Не исках да го призная дори пред себе си, докато не станах почти на четири месеца. Не мислех, че Бог може да е чак толкова

жесток.

— Можело е да направиш аборт.

— Не, не можем. Това не беше избор, който бях способна да приема. — Тя сведе поглед към чашката си. — Планирах да дам детето за осиновяване, след като се роди. Мразех онези месеци. Подутото ми тяло и неговото дете в мен... Той като че ли най-последно беше на мерил начин да ме победи.

— А когато Бари се роди?

— Не исках дори да го погледна. Доминик се грижеше за него след раждането, когато се опитвахме да намерим дом за него. И тогава, една нощ, когато Бари беше почти на шест седмици, Доминик беше повален от тежък грип и аз трябваше да се грижа за бебето си. — Тя направи пауза, обзета от спомени. — Седях, усмихвах му се и го люлеех и той също ми се усмихваше. Знам, че те всъщност не се усмихват на теб на тази възраст, но Бари наистина ми се усмихваше. Мисля, че Господ искаше той да ми каже нещо.

— Че трябва да се грижиш за него?

— Не, че той също е божия душа и заслужава своя шанс за живот. — Тя се усмихна несигурно, с треперещи устни. — Душата му е красива, Гален. От самото начало той беше изпълнен с любов, радост и чудеса. У Бари няма нищо от онова чудовище.

— Вярвам ти.

— Ти всъщност не го познаваш. Той е... специален.

— И ти се страхуваш, че Хавес ще го промени?

— Не. Бари има силна и любяща природа и аз не вярвам, че тя може да бъде променена. Но нова, което Хавес не може да завладее, той го разрушава. Бари е само малко момче. Не знам дали той ще може да оцелее след срещата си с него. — Тя си пое дълбоко дъх. — Но няма да му се наложи да опита. Хавес няма да успее да сложи ръце върху него.

— И как Хавес разбра за Бари?

— Доминик поддържаше връзка с бунтовническата група. Той все още вярва, че загубените души могат да бъдат спасени. Бяхме предадени.

— От кого?

Известно време тя не отговори.

— От брат ми, Луис. Сега той работи като информатор за Хавес.

— И толкова по въпроса за семейните чувства.

— Семейните чувства нямат никакъв шанс срещу килограм кокаин. Луис взема наркотици от години.

— Отново Хавес.

— Да.

— Сигурно ти е било много трудно.

Тя кимна.

— Обичах Луис. Човек не може просто така да включва и изключва чувствата си. Господ знае, че се опитах. — Тя отблъсна стола си назад. — Лягам си. Лека нощ.

— Лека нощ. — Той се изправи на крака и я последва в коридора. — Опитай се да сънуваш приятни сънища.

— Понякога човек не може да контролира сънищата си.

— Ти ме изненадваш. Мислех, че в днешно време хората могат да контролират всичко.

Тя го погледна през рамо.

— Не се опитвай да ме накараш да се почувствам по-добре, след като се държах така тази вечер. Знаем, вероятно мислиш, че съм проявила слабост.

— Не, ти си просто човек. В теб няма никаква слабост. — Той срещна погледа ѝ. — На всекиго е позволено от време на време да сваля гарда.

— Кога съм виждала теб да го правиш? Няма значение. — Тя започна да се изкачва по стълбите, после, като стигна площадката, се обърна с лице към него. — Тази вечер ти беше много мил с мен. Аз... ти благодаря.

— О, за Бога! Всичко, което направих, беше да те изслушам.

— Не, направи повече от това. Ще го запомня.

— Погрижи се да го запомниш. Никога не знаеш кога ще реша да си прибера дълга. Предполагам, че няма да проявиш здрав разум и да стоиш далеч от салона отсега нататък?

Тя поклати глава.

— Ще трябва да се изправам с лице срещу него, докато не може повече да ме нарани. Докато той доминира над мен, ще изкривява живота ми, ще променя моята същност. Не бях разбрала, че това е така, до тази вечер. Ще трябва да намеря начин да се освободя.

— Тогава, предполагам, аз ще трябва да измисля начин да засиля процеса. Твоята мрачност ме потиска.

— Ти нямаш нищо общо с това.

— И аз така си казвам. — Той срещна и задържа погледа ѝ. — Но не помага.

Тя застина. Не можеше да откъсне погледа си от неговия.

— Лягай си. — Гален се извърна. — Аз ще трябва да измия чашките. Работата на мъжа никога не свършва.

Тя гледа след него. Какво се беше случило през този последен миг от техния контакт? Гален не я беше докоснал, не беше казал нито дума, която да нямаше за цел да я успокои. И все пак, този единствен поглед беше достатъчен да предизвика гореща вълна, която премина през цялото ѝ тяло. Това не биваше да се случва. И особено тази вечер. Защото тя мислено съживяваше онзи период на сексуален ужас и бруталност и би трябвало да изпитва само отвращение, както се беше случвало с всички други мъже. Но се беше случило, което означаваше, че химията между тях беше толкова силна, колкото и горчивите ѝ спомени.

Забрави. Беше прекалено уморена и обърквана, за да мисли за секс, химия и Шон Гален. Осъзнаването на факта, че все още е уязвима за онзи спомен, ѝ беше подействало като шок. Беше лъгала самата себе си. През годините, в които беше успявала да избягва Хавес, беше мислила, че постепенно се възстановява, че дори вече е излекувана. А сега беше ясно, че ѝ предстои да измине дълъг път.

Тръгна отново нагоре по стълбите.

Но щеше да стигне там, където беше крайната ѝ цел. Не можеше да позволи на Хавес да спечели. През онези последни дни, когато се беше преструвала, че е победена от него, тя всъщност беше изпълнена със съмнение в себе си и с горчивина. Имаше моменти, когато се беше питала дали тази преструвка всъщност не беше реалността.

Това можеше да се окаже фатално, когато се срещнеше отново с Хавес. Той щеше да се възползва от всяко нейно съмнение, от всяка нейна слабост. Щеше също така да се възползва дори от капката отрова, останала у нея след онзи ужас.

Но тя нямаше да прояви никаква слабост. Беше я открила навреме и щеше да се погрижи да изкорени всеки намек за слабост, преди да се изправи срещу Хавес.

По дяволите!

Гален пусна водата с всичка сила. Така се правят работите, мой човек. Подай й ръка, изслушай историята, която те кара да пожелаеш да разпънеш Хавес на кръст, а после й дай да разбере, че искаш да й скочиш, за да извършиш същото. Имаше късмет, че тя не беше слязла обратно по стълбите и не му беше нанесла някой удар от карате.

Щеше да си го е заслужил.

По дяволите, това беше предопределено да се случи. Сексуалното напрежение се усещаше непрекъснато между тях, беше като подмолно течение още от нощта, в която се срещнаха и той се бореше с него с всички сили. Дори не знаеше дали Елена го беше усетила. Не искаше тя да знае за него. Защото, ако той не му обръщаше внимание, то можеше и да си отиде, което щеше да е най-доброто и за двама им.

Той предпочиташе връзките му с жените да са за забавление, да се плъзгат по повърхността, а у Елена нямаше нищо повърхностно. Тя беше прекалено напрегната, прекалено погълната от важните неща в живота и го изпълваше със смесица от чувства, които варираха от съчувствие и желание да я защити до си лен гняв. Понякога тези чувства се сменяха няколко пъти само за една секунда. Той нямаше нужда от това. Не го искаше. Изми чашките и ги остави настрана, за да изсъхнат.

Окей. Разреша проблема и я изведи оттук. Ако това не станеше достатъчно бързо, можеше и да не успее да се сдържи и да направи нещо, за което и двамата после щяха да съжаляват. Седна на един от кухненските столове и набра Манеро. Въпреки че беше късно, той веднага вдигна слушалката.

— Какво се говори за Хавес?

— Все още е в Колумбия. Семейство Делгадо са тръгнали тази сутрин, чух, че сбогуването им било много сърдечно.

— А Гомес?

— От него няма и следа. — Манеро направи пауза. — Но се носят доста въпроси за теб.

— Какви въпроси?

— О, внимателни малки запитвания. Как да се свържат с теб? На кого да се плати, за да ти поднесе главата на Хавес? Къде би могъл да си в момента? Сигурно ти си причината да се разбунят нещата.

— Напоследък бях малко зает. — Той се замисли за миг. — Погрижи се Хавес да стигне до моя телефонен номер. Така той ще реши, че има известен напредък, а искам да насърча неговата инициатива.

— Хавес няма нужда от окуражаване.

— Тигърът винаги има нужда да чувства, че е единственият хищник. Така той става невнимателен по отношение на възможните капани, които може би са изкопани за него. Кажете ми, ако Хавес предприеме нещо.

Той затвори и се облегна назад. Запази спокойствие. Гневът, който беше изпитал, докато слушаше Елена, беше все още силен. Отдавна не беше изпитвал толкова силно желание да убие някого, а омразата караше човека да допуска грешки.

Хайде, Хавес. Чакам те.

Бари се смееше. Елена се усмихна, докато слизаше по стълбите. Той и Доминик са станали преди нея тази сутрин. Смехът му звучеше така, сякаш нещо чудесно...

Смехът идваше от гимнастическия салон. Тя спря, шокирана, после бавно продължи да слиза по стъпалата.

— Бари?

— Мамо, ела бързо! Ела да видиш как правя салто.

— Виждам те. — Застана на прага. Бари и Гален бяха върху дюшека, той помагаше на малкото момче да се преобръща. Тя стисна здраво дръжката на вратата. Искаше ѝ се да грабне Бари и да го отнесе някъде далеч. Искаше ѝ се да убие Гален.

— Гледай ме, мамо!

Гален срещна погледа ѝ.

— Да, гледай го, мамо. Няма да се нарани. Дюшекът е достатъчно плътен и мек. И точно такъв трябва да бъде. — Той се обърна отново към Бари. — Добре, сега опитай да се изправиш на ръце.

— Гледаш ли ме, мамо?

Тя навлажни устни.

— Гледам те, Бари.

Тя го гледа още десет минути. Видя как той направи още няколко салта. Гледа го как се изправи няколко пъти на ръце. Гледа го как буквално падна върху дюшека от смях, когато Гален започна да го гъделичка. Най-после Гален го изправи на крака и го потупа по дупето.

— Достатъчно играхме за днес. Утре ще поиграем пак. Отиди да си измиеш ръцете, а после — в кухнята. Имаме работа.

— Знам. Омлети — каза Бари и изтича покрай Елена. Бузите му бяха зачервени, а очите му блестяха от радостна възбуда. — Видя ли ме? Последния път успях сам да се изправа на ръце.

— Беше чудесен. — Тя го целуна по челото. — Истински акробат.

— Харесвам това място. — Той затича надолу по коридора, към банята.

— Хайде бързо да приключим с това. — Гален се изправи на крака и протегна ръка към една от сухите хавлии, преметнати на стойката. Попи потта, избила по челото му. — Бари ще се пита къде съм.

— Ти си едно доста нахално копеле, бъркаш се в неща, които не са твоя работа.

— Да. Казах ти, че не обичам около мен да кръжат облаци.

— Щях да повърна, като видях Бари върху този дюшек.

— Така се случи. — Той избърса и тила си. — Реших, че имам два възможни избора, ако не искам да гледам как се разпадаш на части. Можех да закача дюшека на стената и върху него да забода снимката на Хавес. После всички да се редуваме да забиваме стрелички в него — или може би ножове — докато от дюшека не остане нищо. Този план наистина ми харесваше, но може би щеше да е прекалено драстичен и насилствен за Бари. — Той преметна отново хавлията на рамката. — Затова реших да заменя лошия спомен с добър.

— Не беше добро хрумване.

— Но не беше и кошмар. На теб ти харесва да виждаш Бари щастлив. — Той тръгна към вратата. — Мисля, че не се чувстваш победена от Хавес що се касае за другите неща, но изнасилването е нещо различно. То ти е нанесло дълбоки рани. Обаче грешиш. Онова, което се е случило върху онзи дюшек, не е било поражение за теб, а

крайна победа. Хавес не е имал намерение да стане така, но ти е дал голямата награда. Дал ти е Бари. — Той мина покрай нея, надолу по коридора. — Обещах на Бари тренировки всяка сутрин. Мисля, че ще му хареса и ти да си там. Можеш ли да го направиш?

Искаше ѝ се да каже „не“. Беше изпълнена с ужас и страх, с желание да грабне Бари и да избяга с него. Тези няколко минути като че ли траяха цяла вечност.

Не можеше повече да издържи на това. Липсваше ѝ търпение. Може би нещата щяха да се подобрят.

„Замени лошите спомени с добри.“

— Мога да го направя.

— Телефонът е на името на Дезмънд Спрал с адрес в Лас Вегас — каза Гомес. — Не можем да проследим Гален посредством телефонния му номер.

— И след като не знаеш къде е, не можеш да проследиш и телефонните му обаждания — каза Хавес. — Истинско чудо е, че си успял да стигнеш до този телефонен номер.

— Ще го намерим. — Направи пауза. — Той има приятел, Джон Лоугън. Възможно е да обсъдим работата с него.

— Искаш да кажеш, да измъкнем насила информация от него? Лоугън има влияние на някои доста високи места. Трябва само да накараме правителството да вдигне шум. Нашите информатори ни казаха, че се вдига доста врява около смъртта на онези агенти в лозята — работа, която определено понамирисва. — Хавес направи пауза. — Той може да е във връзка с Гален. Поставете подслушвателни устройства в офиса и дома му. Да видим какво ще ни предостави той.

— Лоугън има изключително добра охранителна система. Може и да не успеем...

— Не искам и да чувам за такива проблеми. Искам да чуя какви са отговорите. — Той прекъсна връзката.

Сведе поглед към телефонния номер, записан на листче пред него. Развитието на техниката беше чудесно нещо. Завоевателите от миналото са имали своите оръжия, а Хавес си имаше неговото. Можеше да набере този номер и само след секунди да говори с Гален. Може би щеше да е необходимо само едно телефонно обаждане. При

повечето хора беше достатъчно само да им предложи достатъчно пари и те бяха готови да му дадат всичко, каквото поиска. Гален нямаше такава репутация, но беше въпрос на време да се открие кой е бутонът, който трябва да се натисне.

Нямаше да набере този номер. Още не. Гален се беше намесил в неговите работи и беше помогнал на онази кучка да открадне сина му. Не искаше той да се размине така лесно, без да страда. Първо щеше да даде възможност на Гомес да го намери.

А после, може би, щеше да го покани в гимнастическия си салон за малко тренировки и борба.

ГЛАВА 7

— Добро утро. — Джуд Морган обърна гръб на шкафчето и се усмихна на Елена. — Искаш ли чаша кафе? Щях да ти предложа и нещо за ядене, но Гален не желае да ми отстъпи тези си права. Защото аз съм пристрастен към вредната храна. Тук трябва да се крия, за да се нахраня или да хапна някаква готова храна.

— Бих искала малко кафе. — Тя хвърли поглед на неговата купа и на кутията до нея. На масата наистина имаше пакетирана храна. — Ще си взема малко от твоя пакет. Ако наистина се криеш, нямаш много време. Мисля, че Гален и Бари са почти привършили с урока си.

— Звучи така, сякаш той си прекарва страхотно. И много бързо се учи. Взема уроци почти от седмица, нали?

Дори не беше помислила, че Морган знае какво става в гимнастическия салон. Почти не го виждаше, освен на обяд и вечеря.

— Да, става все по-добър с всеки изминал ден. — Наля си кафе. Тя също се чувстваше по-добре. Беше й по-лесно да гледа всеки техен следващ урок. Тази сутрин беше първата, в която беше почувствала, че не й се налага да бяга от салона. — Гален се справя отлично с всяка задача, с която се заеме. И никога не се отказва.

— Да, така е. — Той си гребна малко от овесената каша. — Но никога няма да нарани, по какъвто и да е начин детето.

— Точно така се изрази той и за теб.

Джуд се спря с лъжица, наполовина поднесена към устата.

— Той е говорил за мен? Сигурно ти има доверие, защото много внимава да съм добре скрит тук. Но ти си една от неговите сирачета, нали?

— Не бих нарекла, когото и да е от нас сираче.

— И Гален не би се изразил така, но аз вярвам, че някъде дълбоко в своето подсъзнание, той мисли за нас точно по този начин. Надарен е със способност да разрешава всеки проблем, а ние всички имаме проблеми. — Гребна още една лъжица от овесената каша. — Той се бори с това, но такава е природата му. Що се отнася до мен, не

бих могъл да бъда по-доволен. Гордостта може да върви по дяволите. Тази негова особеност ми спаси живота. Той ме измъкна от затрудненията ми само за секунда.

Точно така се беше случило и с Елена.

— Отдавна ли го познаваш?

— От около пет години. Срецнахме се по работа в Сидни, а през годините се сблъскахме още няколко пъти. — Той отмести купата встрани. — Има много връзки, чул, че съм в затруднение, и ми предложи помощ. Само след минути щях да съм така загазил, че нямаше да мога да отърва кожата.

— И той те доведе тук?

— Реши, че тук е повече от безопасно. Никой не знаеше, че сме чак толкова близки приятели. — Направи гримаса. — И аз не го знаех. Дори не знаех как да реагирам на онова телефонно обаждане.

— Но се радваш, че си реагирал така?

— По дяволите, да. — Изкриви устни. — Надявам се само, че Лоугън също ще си размърда задника. Започвам да ставам раздражителен.

Тя смени темата.

— Видях рисунката ти. Хареса ми.

— И на мен ми харесва. Харесвам всичко, което правя тук. Бях вече уморен и бях готов да напусна играта. — Той присви очи и фокусира погледа си върху лицето ѝ. — Но ти не си готова, нали?

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— През годините станах много добър в разчитането на езика на тялото. Ти не се криеш, ти чакаш.

Дори не беше разбрала, че той я изучава.

— И?

— Нищо. Прави онова, което ти харесва. Играй каквато игра искаш. Но се погрижи Гален да излезе от това спокоен, в душевно равновесие.

Тя го загледа втренчено, любопитно.

— И какво ще направиш, ако не постъпя така?

— Аз му дължа много. Ти как мислиш?

Никога не беше виждала по-смразяваща усмивка.

— Тогава, значи е добре, че от самото начало не съм имала намерение да позволя нещо да му се случи, така ли? — Тя се изправи. — Благодаря за кафето, Морган.

— Удоволствието беше мое.

Тя излезе от кухнята и тръгна по коридора към гимнастическия салон.

„Чакаш, не се криеш.“

Джуд Морган беше толкова чувствителен и способен да долавя нюансите, колкото и Гален, но и двамата не бяха толкова жестоки и безчувствени, за колкото ги беше смятала. Тя не беше така изпълнена с омраза, че да пожертва и невинните заедно с виновните.

Или би го направила? Когато дойде моментът, би ли рискувала техните животи за главата на Хавес, който кръжеше около нея като отвратително чудовище, винаги присъстващ като заплаха. Тя не искаше той да има такава власт над нея, не искаше това да продължи дори секунда повече.

Урокът на Бари свърши само няколко минути след нейното повторно влизане в салона. Момчето се прокрадна бързо покрай нея, за да отиде горе да се измие. Елена понечи да тръгне след него, но Гален я спря.

— Чух, че Морган е в кухнята, и отидох да си взема чаша кафе. Винаги имам нужда от кофеин, за да започне денят ми.

— Ако си имала нужда от стимул, който да е извън теб, сигурно се чувстваш по-добре.

Тя кимна.

— Слава Богу. — Той ѝ се усмихна широко. — Щях да се чувствам наистина зле, ако бях сгрешил. Макар че, разбира се, това не се случва често, а на всеки се разрешава да сбърка поне веднъж за хилядолетие. И все пак...

— Тихо.

Тя не успя да сдържи усмивката си: беше зачервен и с блеснали очи, също като Бари, изпълнен с енергия. Почувства внезапно желание да протегне ръка и да разроши тъмната му коса, както правеше със сина си. Идеята не беше добра.

— Следващото, което ще направиш, е да цитираш майка си, а аз не съм готова за това.

— Защо не? Нали си получила кофеина си. — Той тръгна към стълбите с пружинираща походка. — Е, успяваш ли да общуваш с Джуд?

— Не точно.

Той усети колебанието в гласа ѝ и се обърна да я погледне.

— Морган ме предупреди, че няма да позволи нищо да ти се случи.

— Разбираемо е. Прекалено е загрижен, защото знае колко странен и уязвим съм.

Тя изсумтя.

— Но съм любопитен как е възникнала тази тема.

— Каза ми, че аз не се крия, а чакам.

— А, Джуд е умен човек. Лесно би усетил разликата.

— Ти не си говорил с него за Хавес?

— Казах му, че Хавес търси теб и момчето. Не, не съм му казал, че търсиш начин веднъж завинаги да се отървеш от Хавес. Но той може да се е досетил за ситуацията, ако е видял как се упражняваш през следобедите в хамбара.

Тя застина на място. Мислеше, че е успяла да запази това в тайна.

— Работата ми е да знам къде си и какво правиш — каза Гален, с което отговори на неизречения ѝ въпрос. — Тренировките ти са доста напрегнати. Как е раната ти?

— Заздравява.

— Така си и мислех, в противен случай щях да се намеся. — Той присмехулно имитира въздишка на облекчение. — Радвам се, че не ми се наложи да го направя. Ценя живота си. Ти си жена, от която наистина трябва да се страхуваме.

— А ти си наистина невъзможен.

— Но пък, от друга страна, съм и забавен. — Той се спря, вече поставил единия си крак на стъпалото. — Ще кажа на Джуд да не държи теб отговорна, ако Хавес извади късмет. Аз знаех в какво се забърквам.

— Но ти искаше само да разрешиш проблема. Какво ти става? Толкова ли си отегчен, че се налага да помагаш на всеки, който е около теб?

— Не съм отегчен. Не и този път — каза тихо. — Намирам те много... стимулираща.

Елена си пое рязко дъх. Само за секунда беше променил и отношението си, и атмосферата, която ги обгръщаше. Тя извърна поглед.

— Аз сама решавам проблемите си, Гален.

Той кимна.

— Точно затова се опитваш да станеш още по-силна. Как си с оръжията? Загубила ли си част от уменията си през последните шест години?

Тя поклати глава.

— Израснала съм с оръжията и ножовете. Това не се забравя.

— Но може да се загуби остротата в схватката. Това е нещо, за което и аз трябва да помисля. — Започна да изкачва стъпалата по две наведнъж. — Веднага след като взема душ. Включи фурната и я загрей предварително до четирийсет-петдесет градуса, ще го направиш ли? Тази сутрин се каня да направя бисквити.

Тя гледа втренчено след него известно време. Трудно ѝ беше да приеме всичката тази енергия и смущаваща самоувереност. Понякога се чувстваше така, като че ли е ударена от светкавица. Имаше намерение ясно да определи границите на своята независимост и също така да му каже, че няма намерение да го превърне в жертва. Не се беше получило. Беше я сварил неподготвена и тя беше принудена да се защитава.

По-късно.

Въздъхна и отиде в кухнята, за да включи фурната.

Елена беше дълбоко заспала в хамака на верандата. Гален затвори внимателно стъклената врата зад себе си и се спря за миг, свел поглед към нея. Не беше я виждал толкова уязвима от нощта в Томако. Когато беше будна, винаги беше нащрек. Не, не беше съвсем вярно. Имаше мигове, когато беше с Доминик и Бари и когато изглеждаше по-нежна, по-мека и сякаш... блестеше. Тогава му беше трудно да откъсне поглед от нея.

Сега този особен блясък го нямаше у нея, но бузите ѝ бяха зачервени от топлината. Устните ѝ бяха отпуснати и леко разделени, а

тялото ѝ беше...

По-добре беше да не мисли за тялото ѝ. По-добре беше въобще да престане да я гледа втренчено. Беше дошъл тук да търси Джуд, който стоеше до оградата за добитъка съвсем близо до верандата. И така, трябваше да се върне към работата.

Той все пак я държеше под око, докато прекосяваше тихо верандата, а после слизаше надолу по малкото стъпала. Тя не помръдна.

— Ще се опитам да те нарисувам тук. Има някои много интересни контрастни линии, светлини и сенки — каза Джуд, когато Гален го доближи. — Но можеш да ми осигуриш поне няколко коня. Какво е ограда за добитък без коне?

— Празна? — Гален се облегна на оградата. — Погледни на нещата по този начин. Всеки може да нарисува място за добитък, пълно с коне. Това дори вече е правено. А ти ще пресъздадеш самотата, хода на времето, каубойския мит, без неговия...

— Вече започва да ми прилошава.

— Тогава ще те оставя сам, за да решиш какви са причините за това. — Гален зарея поглед към планините. — Искам да ми направиш услуга, Джуд.

— Освен да измия чиниите?

— Разбирам, че не искаш ценните ти ръце да се напукат, но се налага някой да извършва всекидневните задължения, колкото и да са досадни. Аз трябва да пестя сили за по-големи неща.

— Нокаутирай я, Гален.

Гален посърна изведнъж.

— Искам да порботиш с Елена.

— Какво?

— Искам да се боксираш с нея.

Джуд хвърли поглед към Елена, която спеше в хамака.

— Няма начин.

— Тя има нужда от това.

— Икаш да кажеш, че трябва да я науча на някои движения?

— Не, може би тя ще успее да те научи на няколко. Просто има нужда от упражнения.

Джуд повдигна скептично вежди.

— Тя е жена. Имам проблеми с това да нанасям удари на жени.

— Дай ѝ възможност. Може и да те изненада.
— Ти си бил в Специалните сили. И си се боксирал много повече пъти от мен през последните няколко години. Ти го направи.
— Това не е възможност.
— Защо не?
Той не проговори известно време.
— Защото тя веднага ще разбере, че искам да я докосна по съвсем различен начин.
— О!
— Така че, ще го направиш ли?
Той поклати глава.
— Не съм свикнал да се сдържам в борбата. Може да я нараня.
Гален също погледна Елена. Беше повече от ясно, че е дълбоко заспала... Какво пък, по дяволите.
— У теб ли е сгъваемият нож?
Джуд го гледаше втренчено, с присвити очи.
— Какво си намислил?
— Просто малък тест. У теб ли е?
— В джоба ми е.
— Извади го, но още не показвай острието.
Джуд извади ножа от джоба на дънките си.
— А сега — какво?
— Хвани ме отзад, обгърни тила ми с ръка.
Джуд го направи.
— Това е опасно — прошепна той. — Тая много потиснат гняв заради всичките онези чинии, които се налага да мия.
— Сега освободи острието.
Звукът, който се чу, беше тихо метално „клик“.
— Защо? Искаш да те обръсна? Това не е...
Гален го отблъсна, завъртя се и вдигна ръка, за да се предпази от ответната атака.
Дланта на Елена се спускаше към тила на Джуд. Гален я стисна здраво за китката.
— Престани. Всичко е наред. Това е просто демонстрация.
Елена започна да се бори, после спря.
— По дяволите, ако беше това! — Тя разтърси глава, за да я проясни.

— Тя спеше. — Джуд гледаше замислено Елена. — Беше дълбоко заспала.

— Докато не чу непознат шум, а после не те зърна как ме държиш в смъртоносна хватка. Инстинкт за борба. И двамата сме виждали войници, които реагират автоматично, когато врагът се приближи. — Той пусна Елена и отстъпи назад. — Беше бърза, нали?

— А ти беше много глупав — каза Елена студено. — Можеше да убия Морган.

— Ако не го очаквах. — Той се обърна към Джуд. — Беше удар, насочен право в тила. Ако беше успяла, щеше да загубиш съзнание за известно време или щеше да си мъртъв. Все още ли се тревожиш, че ще я нараниш?

— По дяволите, не. — Той затвори съваемия нож и го пусна в джоба си. — Може и сама да се грижи за себе си.

— Кой е казал, че не мога? — Елена изгледа гневно Гален. — Какво става тук, по дяволите?

— Джуд очевидно е останал с впечатлението, че си прекалено нежна, за да можеш да защитиш живота си. И аз просто направих малка демонстрация, за да му покажа, че няма нужда да се тревожи за това. Ще го направиш ли, Джуд?

Той бавно кимна.

— Утре сутринта в гимнастическия салон?

— Късно следобед. Защото тогава Бари спи — каза Гален. — И не в гимнастическия салон. В хамбара.

— Както кажеш. — Джуд тръгна към къщата. — Но само ако мия през вечер проклетите чинии.

— Щом настояваш. Но бъди внимателен, защото ще го приема много зле, ако случайно я убиеш.

— Не може да имаш нещата по два начина.

— Със сигурност мога.

— Ще ми обясниш ли? — процеди Елена през стиснати зъби, когато Морган изчезна в къщата. — За какво е всичко това?

— Имаш нужда от упражнения в ръкопашния бой. Джуд, доста благосклонно, се съгласи да бъде твой спаринг-партньор. Ще откриеш, че наистина е много добър.

— И какво, ако не искам помощта му?

— Тогава, съм си създал трудности с това да се опитам да ви накарам да си сътрудничите, и то за нищо. Мразя чувството, което изпитвам, когато някой план се провали.

— И аз не обичам някой да прави планове, без да се консултира с мен.

— Нима нямаш нужда от упражнения?

— Имам.

— И няма ли да бъде глупаво да не се възползваш от способен партньор, който, освен това, иска да ти помогне?

Тя смръщи силно вежди.

— И защо да не предположа, че си готова да направиш всичко, за да се справиш с Хавес?

— Можеше да ме попиташ.

— Не бях сигурен, че ще накарам Джуд да се съгласи. В такъв случай, щеше да се наложи да те разочаровам.

— И преди съм била разочарована.

— Знам. — Той срещна погледа ѝ. — И това ме натъжава. Не исках да съм този, който ще го направи отново. — Тръгна към стъпалата на верандата. — Ще се възползваш ли от помощта на Джуд?

— Да. — Тя направи гримаса. — Но ти си този, когото трябваше да ударя. Ако си търсиш проблем, който да разрешиш, отиди другаде.

— Но с теб е по-приятно. — Тъмните му очи блестяха, когато погледна през рамо, преди да отвори стъклената врата. — Мога да привлека вниманието ти върху факта, че така и не успя да ми счупиш врата. Напротив, направи всичко възможно да го запазиш. Това означава ли, че започваш все повече и повече да ме харесваш?

— Означава само, че бях полузаспала.

— Отново съм съкрушен. О, добре, защото моето его не е толкова важно колкото ларинксът ми. — И той изчезна в къщата.

Гледаше след него, обзета от силен гняв. Би трябвало да се консултира с нея. Истина беше, че ѝ беше направил услуга като беше накарал Морган да ѝ партнира, но всъщност нямаше право да контролира ситуацията. Той вървеше като булдозер напред, осигуряваше онова, от което мислеше, че тя има нужда, манипулираше хората около себе си.

Но не беше липса на загриженост или необмислена постъпка, че беше уредил тренировките ѝ да са в хамбара, а не в гимнастическия салон. С всеки ден се чувстваше по-добре, по-малко травмирана от онзи кошмар, но Гален беше разбрал, че още не е готова да прави каквото и да било там. Беше показал разбиране и чувствителност, за които му беше дълбоко благодарна. По дяволите, що за човек беше той?

Не би трябвало да мисли за него, защото беше прекалено смущаващ и в интелектуален, и във физически план. По-късно откри, че ѝ харесва да гледа него, а не сина си по време на техните сутрешни уроци. Отначало това беше обективно възхищение от бързината и почти животинската грациозност на движенията му. Тя не би се излъгала доброволно да твърди, че онова, което изпитва в момента, е обективно. Горещината беше прекалено силна, за да е нещо друго, освен желание за секс.

Елена инстинктивно изпита срам и отхвърли тази мисъл. Не и с Гален. С никого. Не би могла да се изправи лице в лице с това. Можеше да приеме помощта, която Гален ѝ предлага, без да се замесва по вече от необходимото. *„Не позволявай доброволно да ти се случи онова, което Хавес те принуди да направиш. Бягай, винаги бъди нащрек, пази се...“*

Да бяга? Застина на място, когато осъзна какви всъщност са мислите ѝ. Мили Боже!

— Цялата си плувнала в пот — каза Бари. — Имаш сламки в косата. Да не си тренирала пак с Джуд в хамбара?

— Да. — Тя го целуна леко и бързо по челото. — А ти какво прави?

— Гален отиде до града и ми купи йоника. Доминик каза, че това е почти същото като пианото, което имам у дома.

— Да, ще ти е забавно.

— Мога ли да дойда да те гледам следващия път, когато си в хамбара?

— Не мисля.

— Аз ти позволих да ме гледаш в гимнастическия салон.

Бари щеше да се изплаши, глупав страх наистина, ако видеше тренировките й. Джуд Морган беше добър, изобретателен и абсолютно безмилостен, а тя му отговаряше по същия начин. Изминалите осем дни бяха ценни и тя се чувстваше почти на старото си ниво на способности в боя.

— Понякога игрите, които играят възрастните, изглеждат страшни.

— Но ти ми каза, че не трябва да се плаша от страшните неща и че дори трябва да се старая да ги прогонвам. Помниш ли, когато мислех, че под леглото ми има чудовище? Ние двамата коленичихме и погледнахме под него.

— Може би ще ти позволя да дойдеш след някой и друг урок. — Тя смени темата. — Ще ми изсвириш ли „Янки Дудъл“, след като взема душ?

Той поклати глава.

— Трябва да се упражнявам. Забравил съм... — Сморъци вежди. — Като че ли мина много време, откакто напуснахме Томако, нали?

Тя кимна.

— Случиха се много неща. — Тя тръгна към банята. — Ще съм готова след десет минути и тогава ще можеш да ми покажеш йониката.

— Добре. — Отговорът му беше някак разсеян. — Ако играта, която играете с Джуд, е страшна, защо я играете?

— Само изглежда страшна, а всъщност не е.

— Тогава ми позволи да дойда и да гледам.

Господи! Той като че ли беше станал по-твърдоглав. А може би това беше зле насочена упоритост, помисли си тя изведнъж.

— Да не би да се тревожиш за мен, Бари?

— Не бива да правиш неща, които могат да те наранят.

— И ти се опитваш да ме защитиш?

— Аз просто искам да съм до теб.

Тя прекоси стаята и взе лицето му в дланите си.

— Нищо няма да ми се случи, любов моя. В хамбара няма чудовище, което може да ме нарани. Там сме само аз, Джуд и куповете сено.

— Вчера ти имаше на ръката рана, която приличаше на порязване.

Не беше помислила, че е забелязал.

— Беше само драскотина. Човек получава непрекъснато такива леки рани.

Очите му блестяха, пълни с непроляти сълзи.

— Но аз не искам ти да получаваш каквито и да е рани. Никога.

Тя го прегърна още по-здраво.

— Не мога да ти обещаая, че няма да получавам рани — така, както ти не можеш да ми обещаеш, че няма да паднеш от оградата, на която се покатери тази сутрин. — Тя направи пауза, защото търсеше думите. — Ние и двамата се опитваме да се грижим за себе си, но нищо не се получава. Значи трябва отново и отново да се опитваме. В противен случай, никога няма да узнаем какво е да си на върха на оградата. Нима не се чувстваше добре, когато се покатери там?

Той кимна.

— Виждах ясно чак до планините.

— Аз не те спрях, не ти попречих да изкачиш оградата, нали?

— Не.

— Защото не исках да си уплашен предварително.

Внезапна усмивка озари лицето му.

— Ти беше тази, която поиска да погледна под леглото.

Тя се усмихна в отговор.

— Разбра ме. И на онази ограда не намери чудовища, готови да те повалят, нали? Е, и аз имам огради, на които трябва да се кача, и за да го направя, за да стигна до върха, не трябва да се плаша.

Той мълча известно време.

— Ти стоя до оградата, докато аз се катерех. Може би и аз мога да дойда с теб в случай, че имаш нужда от помощ.

— Може би. — Тя се засмя. — Напоследък съм много добра в катеренето по огради, но винаги мога да се възползвам от малко помощ. — Тя нежно го отблъсна от себе си. — Ще видим, Бари. Сега отиди да намериш Доминик. Аз трябва да взема душ.

Той затича към вратата, но гледаше през рамо с дяволита усмивка на лицето.

— Наистина трябва да се изкъпеш. — И той сбърчи нос. — Пфу!

Тя все още се усмихваше, когато пускаше водата. Момчето се променяше, израстваше по-бързо, ставаше по-независим и по-отговорен с всеки изминал ден. Дали това не беше влиянието на Гален? Възможно беше. Или може би беше резултат от събитията от

последните няколко седмици. Тя просто имаше късмет, че те не го направиха страхлив и свит, както се страхуваше в началото.

„Но ти ми каза, че не трябва да се плаша от страшните неща и че трябва да се старая да ги прогонвам.“

Усмивката ѝ изчезна. Лесно беше да се произнасят подобни думи, но не беше лесно да се изпълнят. Все пак вярваше в това, иначе не би го изрекла на глас, и то пред сина си.

„И аз имам огради, на които трябва да се покатеря и не мога да се плаша, защото така никога няма да стигна до върха.“

Тя се страхуваше. Хавес беше нанесъл поражения на нейната самоувереност, беше я ограбил от всичко хубаво и я беше накарал да се страхува.

Времето все още не я беше излекувало.

Бяха минали шест години. Колко още трябваше да чака да стане някаква чудодейна промяна? Не беше в природата ѝ да седи и да не предприема нищо веднага щом осъзнае съществуването на някакъв проблем.

Тя затвори очи и остави горещата вода да облива тялото ѝ. Не искаше да предприеме каквото и да било. Не и този път.

Не и по този начин.

Гален седеше във фотьойла във всекидневната стая и четеше, когато тя влезе в стаята. Вдигна поглед от книгата.

— Мислех, че си легнала. Случило ли се е нещо?

— Да. Може ли да излезем на верандата?

— Разбира се. — Той се изправи на крака. — Добре ли е детето?

— Бари е повече от добре. — Тя тръгна към предната врата. Луната светеше, нейната светлина ѝ се струваше много по-добра от ярките светлини на къщата.

„Господи, каква страхливка съм, помисли си тя с отвращение. Като че ли...“

— Какво искаш? — запита Гален, който вървеше след нея.

— Ти умееш да помагаш. — Тя навлажни устни. — Имам проблем.

— И така?

— Искам да ме чукаш.

Цяла минута не се чу нито звук.

— Моля?

— Чу ме.

— Обърни се. Искам да видя нещо друго, освен тила ти.

Тя си пое дълбоко дъх, стегна се и се обърна.

— Гледай ме тогава. Какво виждаш?

Той присви очи и фокусира поглед върху лицето ѝ.

— Озадачен съм. Силно съм озадачен, по дяволите!

— Това е... Трудно е. Никога не съм мислила, че... Ще го направиш ли?

— Защо?

— Не съм била с мъж, не съм пожелала мъж, откакто Хавес ме изнасили. И сега, в тази минута, разбрах, че това е победа за него. Няма да му позволя да ме победи. Няма да му позволя да ме плаши така, до смърт.

— Чудесно. — Гален стисна силно устни. — Това наистина кара мъжа да се почувства желан.

— Не мога по друг начин. Трябва да съм честна с теб.

— Защо аз? Защо не почукаш на вратата на Джуд?

— Има нещо... Знаеш го. Мисля, че ще ми е по-лесно с теб.

— Това не са най-добрите комплименти, които съм получавал.

— Не исках да те ядосам. — Гласът ѝ трепереше. — Може би идеята не беше добра.

— О, не отстъпвай сега. Тъкмо стана интересно.

— Престани. Просто кажи „да“ или „не“. — Тя вирна брадичка. — Всъщност бих предпочела да кажеш „не“. Това... ме плаши.

— О, по дяволите! — На лицето му вече не беше изписан гняв. — Точно когато започнах да изпитвам истински гняв поради това, че е засегнато егото ми. — Той направи крачка към нея, но не я докосна. — Ти винаги успяваш да ме обезоръжиш, по дяволите.

— Не съм искала да нараня егото ти. — Тя извърна поглед. — Не мислех, че ще имаш нещо против. Няма да е неприятно. Ще направя всичко, което пожелаеш. Просто кажи...

— Млъкни! — Дланта му покри устата ѝ, после се спусна по шията ѝ. — Ти *наистина* се страхуваш. Сърцето ти препуска.

Не само страхът предизвикваше тази реакция.

— Казах ти, че се страхувам. Искам да съм честна. — Тя срещна погледа му. — Трябва да го направя. Казах на Бари, че човек трябва да погледне под леглото, ако мисли, че там има чудовище.

— Не знам как да разбирам това. — Той се усмихна. — Но няма да бъда под леглото. Пулсът ти буквално подскача под палеца ми.

— Ще го направиш ли?

— От мига, в който за първи път сложих ръце върху теб, нямаше съмнение, че това ще се случи между нас. — Палецът му разтри леко тила ѝ. — Аз съм просто един слаб мъж, който не успява да потисне страстта си.

— Благодаря ти. — Тя срещаше трудности с дишане то. — Къде? В хамака?

— Господи, не. — Той се усмихна широко. — Когато съм в хамака, съм много, много мързелив. Никога не съм успявал да направя такова нещо в хамак. — Той я накара да влезе в къщата и я поведе нагоре по стъпалата. — Леглото. Моето легло. Там ще се чувствам по-сигурен.

— Глупости!

— Мислиш, че не изпитвам неувереност? Ти ми каза, че аз трябва да реша твоя проблем, а после ме нарече чудовище. — Отвори вратата на спалнята и я дръпна вътре. — Това е достатъчно да накара и Казанова да се почувства неуверен. Ще трябва да преодолеея...

Тя застина на място, когато видя леглото.

— Всичко ще е наред, просто чудесно — каза тихо Гален. — Няма нищо в това. Лесна работа.

— Не.

— Може би не е. — Той я хвана по-здраво. — Но ще го преодолеем заедно. Ти ще определяш нещата.

— Ще е трудно за теб. — Тя се опита да се усмихне. — Винаги си казвал, че обичаш да ръководиш шоуто.

— В ситуация като тази, жената има правото да ръководи, да определя темпото.

— Никога не се е случвало така.

— Защото никога не си била в такава ситуация. — Той поднесе дланта ѝ към устата си. — Или си била?

Тя чувстваше как горещината тръгва от дланта на горе по ръката ѝ.

— Не бях девствена, когато Хавес ме изнасили. Когато бях на шестнайсет, имаше един мъж... Не, той беше по-скоро момче. Аз... се забавлявах с него.

— Господ да го благослови. Значи има върху какво да градим. — Той пусна ръката ѝ, и започна да ѝ разкопчава блузата. — И никакъв секс след случилото се с Хавес?

— Не. Мъжете, които ме пазеха в затвора... Счупих им вратовете.

— Добре. — Той разкопча едно копче. — Така няма да се чувствам длъжен да се върна там.

— Но защо би искал да го направиш?

— Изненадващо, но имам огромно желание да те защитавам. — Разкопча още едно копче. — Искам да се бия с твоите чудовища, да ги побежда.

Тя вдъхна рязко и дълбоко, когато пръстите му погалиха зърната на гърдите ѝ.

— Но ти си точно това.

— Всичките ти чудовища.

— Толкова по въпроса дали аз контролирам ситуацията.

— Ти я контролираш. — Той взе дланта ѝ и я сложи върху сърцето си. — Чувстваш ли? Ти ми причиняваш това. Ти имаш власт. Караш ме да се чувствам едновременно силен и слаб, а и да изпитвам всички състояния, които са между тези двете.

Сърцето му биеше тежко и дори караше дланта ѝ да вибрира.

— Ти си много... мил с мен.

— По дяволите, не е така! — Той разкопча ризата си. — И двамата знаем, че очаквах това.

— Но аз не... Може да не ти хареса.

— Ще ми хареса. — Очите му блестяха, когато погледът му срещна нейния. Странно, но май наистина му беше забавно. — Ако не ми счупиш врата.

Невероятно, но тя се усмихна. „Замени лошите спомени с хубави.“ Знаеше, че след тази вечер спомените за онези мъже от охраната нямаше да са чак толкова лоши.

— Няма.

— Добре. — Той се отпусна на леглото. — Тогава, да започваме.

— Не искам да... Аз... съм наранена. Искам и ти да получиш нещо от това, но не знам как да се погрижа, за да стане. Не е честно спрямо теб. — Тя навлажни устни и каза несигурно: — Бих могла да се преструвам. Много добре умея да се преструвам.

Той я дръпна до себе си, наведе се над нея и бавно, внимателно, разпиля косата ѝ по възглавницата. Досега не беше разбрала колко интимен е този прстичък жест. Изведнъж започна да усеща само тъмнината и горещината, виждаше само очите му, които проблясваха с поглед, сведен към нея. Той прошепна:

— Да не си посмяла.

ГЛАВА 8

— Не беше добре за теб, нали? — Елена гледаше втренчено в мрака. — Измамих те.

— Добре беше. — Той я дръпна по-близо до себе си. — И ще става все по-добре.

— Казах ти, че щеше да е по-добре, ако се бях преструвала.

— Никога не съм обичал фалшивите неща. Обичам истинските Маккой. — Той я целуна по слепоочията. — Това отново е проява на егото ми. Когато наистина постигнем синхрон, не искам да има никакво съмнение.

— Ти беше... много добър. Така мисля.

— Благодаря ти. Ценя мнението ти. — Той се засмя приглушено. — Макар че можеш да ме сравниш само с едно почти дете и с един садистичен тип.

— Искаш ли да го направиш отново?

— Определено. Но не веднага. Прекалено много ми харесва да те държа в прегръдките си.

— Така ли?

— Да. Обичам да докосвам и отдавна ми се искаше да те докосна. — Той я погали по гърба, от рамене те до седалището. — Имаш чудесни мускули, дълги и гладки...

Тя вдигна глава, за да го погледне.

— Много странен комплимент.

— Обичам силата. Мисля, че е секси.

— Тази вечер не бях много силна.

— Със сигурност беше. Имаше силата на своите убеждения и силата на решителността. — Върховете на пръстите му се плъзгаха леко нагоре-надолу по гръбнака ѝ. — Беше наистина прекрасна.

— Лъжеш.

— Не, не е необходимо тази работа да бъде само настояща необходимост и бързане. Има истина и доверие, а ти ми даде и от двете. Чувствам се избран, удостоен с някаква чест. — Той я оципа

игриво по дупето. — Разбира се, настоящата необходимост също може да бъде привлекателна. Ще поработим по въпроса.

Тя застина на място.

— Говориш така, сякаш това е някакъв дълготраен проект.

— Така ли? Понякога имам трудности да се отпусна дори след като съм решил проблема. Но съм сигурен, че ти ще се погрижиш да не ставам прекалено обсебващ.

— Ще се погрижа. Трябва да го направя.

— Това наистина е крачка назад за мен. — Усмивката му изчезна.

— Мисля, че е време да дам доклада за напредъка. Как беше за теб?

— Страшно. Отначало исках да се бия с теб.

— Знам. Почувствах напрежението на мускулите ти.

— Но когато успях да се отпусна, се почувствах по-добре.

— Мислеше ли за него?

— Да, разбира се. — Тя преглътна и с усилие отблъсна спомените. — Но не и накрая. Тогава неговият образ вече отсъстваше.

— Защо?

— Бях разконцентрирана.

— Алилуя! — Той се засмя тихо. — Добре е, че съм успял да те отвлека от спомените. Макар никога да не съм мислил, че ще съм доволен от това описание на сексуалните ми умения. — Той я целуна набързо, макар и много страстно. — Сега всичко, което ми остава, е да се тревожа как да те накарам да престанеш да мислиш за стъпка първа.

— Може никога да не е добре за теб.

— Не бъди песимист. — Той направи пауза. — Дори и никога да не е по-добре от тази вечер, пак ще си заслужава. Помни, ти ми каза, че мъжете просто мислят за жените като за съдове, като за средство. Все още ли мислиш така?

Не и Гален. Вече знаеше доста неща за него, а тази вечер беше научила и още. Познаваше неговото търпение и чувството му за хумор, както и загрижеността му, която я обгръщаше като кадифена пелерина. Той я беше галил дълго време, за да я възбуди, и още по-дълго се беше опитвал да я накара да не се страхува в мига, в който проникна в нея.

— Може би не всички мъже.

— Може би?

— Добре, не мисля така за теб.

— Защото аз наистина съм изключение — подсказа ѝ той.

Неочаквано, тя се усмихна.

— Защото ти наистина си прекалено голям егоист, за да позволиш, на която и да е жена да те класифицира по този начин.

Той въздъхна.

— Винаги с остър език. Сега трябва да кажеш нещо мило за мен, за да ме успокоиш и да излекуваш нанесената рана. Харесваш ли тялото ми?

Тя започна да го изучава.

— Да, харесвам го. — То наистина беше твърдо, мъжествено. Нямаше никаква мазнина, а мускулите бяха повече и по-развити, отколкото беше мечтала. По гърдите му растяха черни къдрави косъмчета. — Ти също имаш хубави мускули.

— Докосни ме.

Тя не помръдна.

— Докосни ме — повтори той. — Аз ще те докосна. Ще те докосвам навсякъде. На всяко място. Тази вечер. И утре. — Той взе дланта ѝ и я постави на гърдите си. — Всеки път, когато имам възможност. Не и когато Бари е наоколо, но всеки път, когато има и най-малката възможност за това. Ще те галя, ще те целувам и ще се наслаждавам. Ще бъде страхотно преживяване.

— Не съм свикнала да бъда обект на ласки.

— Още една причина да го правя. Ще трябва да ми разбиеш носа, за да ми попречиш. — Той я накара да спусне длан и да я положи върху стегнатите мускули на корема му. — И в тези моменти ще си мисля за това, какво ли ще е да го направим веднага, а ти ще знаеш съвсем точно какво ми е в ума. Харесва ли ти да ме усещаш?

Ръката ѝ изпита странен гъдел, когато потри длан в него, дишането ѝ стана някак плитко. Тя затвори очи.

— Да.

— Да — повтори той тихо и отново премести ръката ѝ. — Как ми харесва тази дума...

Гален изчака стъклената врата да се затвори след Елена, преди да отиде в хамбара. Джуд беше без риза, мокреше главата си, застанал под помпата в двора. Вдигна поглед и смръщи вежди, като го видя.

— Никакви услуги повече.

— Как се справя тя?

— Прекалено добре. — Той подсуши косата си с хавлията. — По-добре от мен. Можеше да ме ликвидира на два пъти днес, но не го направи. Знаеш ли колко унижително може да бъде това?

— Ще оцелееш. Има ли острота в атаките й?

Джуд кимна.

— Тя е готова. Ще й дам още един урок и с това ще приключим. — Той направи пауза. — Но дали, все пак, ще може да се справи с Хавес?

— Това е въпросът. Обадих се на Манеро и го накарах да поразпита тук-там и да открие хора, оцелели след игрите на Хавес. Не можа да открие много оцелели, а и тези бяха останали живи само защото Хавес се отегчил от тях. Той е много, много добър.

— Тя го чака. Ти можеш да го преследваш.

— Мислих известно време по този въпрос.

— Май не много усилено. — Джуд се усмихна широко. — През последната седмица беше малко зает.

— Млъкни.

— Както кажеш. — Той протегна ръка към ризата си. — Хей, много се радвам, че извади късмет.

Гален не обърна внимание на забележката му.

— Не я лишавай все още от тренировки.

— Защо не?

— Искам да я държа заета с нещо колкото се може по-дълго. Тя мисли, планира и се обзалагам, че се опитва да измисли сценарий, който би защитил Бари и Доминик, а същевременно би дал всички желани от нея резултати.

— Тя говори ли за това?

— Не.

Очите на Джуд проблеснаха.

— Дори в интимните часове на нощта?

— Не за това говорим.

— Астрономия, класика в литературата, клонинги?

— Не я лишавай от тренировки. Ще го направиш ли?

— Ако решиш, мога да понеса някакви наказания.

— Още четири дни.

— Тя може сама да реши да прекрати тренировките. — Започна да закопчава ризата си. — А може да реши и да ги продължи. Забелязах, че напоследък е доста разсеяна и като че ли непрекъснато мисли за теб.

Разсеяна. Странно, че Джуд беше използвал тази дума. Не, въобще не беше странно.

— Тя няма да прекрати подготовката. Не и когато това засяга Бари.

— Тогава, значи, аз съм зад кормилото, образно казано. — Той се престори, че обмисля въпроса. — И за каква награда мога да помоля в замяна?

— Джуд!

— Добре. Още четири дни. — Джуд напъха ризата в дънките си. — Но ще съм прекалено изтощен да почиствам и мия каквото и да било.

— Благодаря, Джуд. — Гален излезе от хамбара и тръгна към къщата. Беше спечелил малко време, но не знаеше колко точно. Елена определено не беше от хората, които са лесно предсказуеми.

По дяволите, също така не беше лесно да се предскаже каквото и да било за връзката му с нея. Чувстваше се така, все едно се опитва да ходи по вода, която всеки момент може да залее главата му и да го удави.

Но, Господи, струваше си!

— Приближаваме се — каза Гомес. — Открихме документите за къща, която Гален притежава в Ню Орлиънс. Проверихме, той не беше там, но намерихме човека, подписал документите. Самюъл Дестин, адвокат. Ако той е извършил работата по собствеността, значи може да е изготвил документите и по някоя друга негова собственост. А ако не е, може да знае кой друг адвокат работи за него.

— Намерихте ли Дестин? — запита Хавес.

— Той е в Антигуа. Ние сме на път за там.

— Бъди много убедителен, Гомес.

— Той е там със съпругата си и малкото си момче. Не очакваме никакви проблеми. — И Гомес затвори.

Да, често беше по-лесно да се използват съпругите и децата като цел за добиването на информация, помисли си Гомес. Той самият го беше правил в доста от случаите.

Дестин имаше син.

Неочаквано, Хавес изпита силен гняв. Той също имаше син, но нямаше възможност да го научи на нещо или да го ръководи в живота, както Дестин правеше със своя. Сигурно беше много забавно, несравнима тръпка, да можеш да моделираш друго човешко същество според собствения си имидж.

Неговият син...

Не можеше да свали поглед от ръцете на Гален, докато той наливаше кафето. Силни ръце, с късо подрязани нокти, пръстите — дълги и грациозни, умели. Като си спомни как галеха те, горещината плъзна по цялото ѝ тяло.

— Десерт? — запита Гален.

Вдигна поглед и видя, че той ѝ се усмихва. Копеле. Знаеше много точно какво си мисли тя.

— Не, благодаря ти.

— Сигурна ли си? Има ябълков пай. Бари помогна в приготвянето на тестото.

Тя се усмихна на сина си.

— Тогава ще го опитам.

— Аз ще ти помогна.

Бари скочи от стола и изтича в кухнята след Гален. Тя ги чу да се смеят и да си говорят.

— Той харесва Гален. — Доминик направи пауза. — Но не колкото теб.

Тя застина на място. Очакваше да чуе неговия коментар. Той разбираше какво става между нея и Гален. Трябваше да е сляп, че да не забележи, помисли си тя с горчивина. Гален не беше направил опит да я докосне в присъствието на други, но беше спазил обещанието си. Никога не пропускаше и най-малката възможност да я докосне и тя вече очакваше скритите му ласки и неизказаните обещания. Трябваше да признае, че това не е очакване, а животинска страст. Цялото ѝ тяло засияваше, когато той влезеше в стаята.

— Не придобивай такъв загрижен и страдалчески вид — каза Доминик. — Аз не те съдя. Знам през какъв ад си преминала. Ако Гален ти помага, ще съм много благодарен. — Той се поколеба. — Но признавам, че се тревожа. Ти наистина знаеш прекалено малко за него. Той е сложен човек и далеч не е толкова стабилен, колкото изглежда.

Тя знаеше, че тези думи са слаби да изразят истинското положение на нещата.

— Не търся връзка за цял живот, Доминик. Може никога вече да не го видя, когато си тръгнем оттук.

Той все още имаше вид на измъчен и загрижен човек.

— Прости ми. Не е моя работа.

— Напротив, твоя работа е. — Тя протегна ръка и покри дланта му със своята. — Ние сме семейство.

Доминик се усмихна.

— Така е, нали? — Той стисна леко ръката ѝ, преди да я пусне.

— Казах ли ти, че Бари е научил нова мелодия, която иска да ти изсвири на йониката?

— Исусе! — Гален се претърколи, без да я изпуска от прегръдките си. Дишането му беше тежко, буквално се бореше за въздух. — Дали да не извикам: „Еврика!“

О, Господи, тя трепереше. Елена заби нокти в раменете му.

— Не говори.

— Трябва да говоря, защото съм щастлив. — Той я притисна още по-силно към себе си. — Да не би да съм прекалено добър или — какво?

— Не се ласкай — каза тя, но доста несигурно. — Това е просто оргазъм.

— Това е като завръщане у дома, като докосване до рая, като първия милион, спечелен на „Уол стрийт“.

— И ти си щастлив, а?

— Да. — Той я стисна още по-здраво, ако това беше възможно. — Видя ли, не беше необходимо чак толкова много време. Няма нищо, поне що се отнася до теб, което Гален да не може да оправи.

— Да, способният човек, онзи, който може да разреши всички проблеми. — Усмивката ѝ изчезна. — Онзи, който винаги приема

предизвикателствата. И ето, проблемът е решен.

— Няма начин. — Той се сгуши в нея. — Това наистина е огромна крачка напред. Но ще е необходимо доста време, докато нещата станат идеални.

„Колко време?, запита се внезапно тя. *Аз наистина знам прекалено малко за него.*“

А се чувстваше така, сякаш го познава много отдавна. Познаваше тялото му, познаваше и ума му. Беше се смяла с него и беше споделяла опасности с него. Но знаеше какво иска да каже Доминик. Дали познаваш, когото и да било, ако не знаеш какво е преживял; защо е такъв, какъвто е.

Той повдигна глава.

— Какво има?

Както обикновено, беше доловил ясно чувствата ѝ.

— Какво би могло да има?

— Каж ми.

Тя извърна поглед.

— Може да е полезно да знам нещо повече за мъжа, който ме дари с първия ми оргазъм.

— Не, мъжът винаги е по-секси, ако остане загадъчен. — Той я изучава известно време с поглед. — Ти май говориш сериозно.

— Знам, че нямам право да проявявам любопитство...

— Млъкни — каза ѝ той грубо. — Искаш да знаеш нещо. Питай.

— Защо се занимаваш точно с това? Изглежда, имаш много пари. Защо поемаш риск?

— Защото обичам да правя точно това. Защото се отегчавам. Опитах се да се откажа преди няколко години и почти откачих. Никой не ми се обаждаше по телефона. Не мога да рисувам картини като Джуд. Аз просто съм човек, който може да разрешава проблеми.

— Ставаш неспокоен.

— Мислила ли си някога, че същото може да се случи и с теб?

Тя поклати глава.

— Аз имам котва. Имам Бари.

— Завиждам ти. — Той добави весело: — Както обичаше да казва майка ми: „*Няма нищо по-добро от влиянието, което ти помага да запазиш равновесие.*“

— Така ли казваше тя?

Усмивката му изчезна.

— Не, никога не съм познавал майка си. Израснах в сиропиталище. Намерили са ме в картонена кутия на алеята.

Тя го гледаше втренчено, шокирана.

— Тогава, всички тези поучителни цитати са лъжа? Защо?

Той сви рамене.

— Започнах да ги измислям, когато бях на шестнайсет. Иронията страшно ми допадна. Да поставиш всичката тази домашна мъдрост в устата на жена, която не е давала и пет пари за мен... А по-късно ми стана просто навик.

— Ти не знаеш с какво е трябвало да се справи тя, в каква ситуация е била. Може би се е налагало да те изостави.

— Не.

— Аз почти изоставих Бари.

— А можеш ли да оставиш новородено дете на алеята, когато температурата е под нулата?

— Тя е направила това?

— О, да. Очевидно е искала да умра. Но излязох по-издръжлив, отколкото е очаквала. Станах най-здравото и най-подлото копеле, което някога се е раждало в Ливърпул. — Той въздъхна. — А ето, че сега никога вече няма да мога да цитирам милата си майка. Така ще се наруши начинът ми на изразяване, това ще пречи на разговорите ми.

— Радвам се. Не искам повече да чувам за нея. — Тя се загърна в чаршафа и застана до леглото. — Освен ако не искаш да кажеш каква е цената, за която говорим.

— Цената?

— Казах ти, че ще направя всичко, което пожелаеш. Нямам нищо против да убия майка ти.

— Мили Боже, ти наистина си ядосана. — Той се засмя. — Трябваше да се досетя, че ще станеш сантиментална и ще омекнеш, когато се замислиш за малкото бебе, оставено на студа.

— Не ставай смешен. Не съм омекнала.

— Знам. — Той взе дланта ѝ и я поднесе към устните си. — Това е, което прави такива моменти толкова скъпи.

Тя почувства как се разтопява.

— Дяволите да те вземат.

Той извърна глава и целуна дланта ѝ.

— А ние сме имали много такива скъпи моменти, нали?

— Няколко.

— Ти подценяваш нещата. — Очите му проблясваха, когато вдигна поглед към нея. — Върни се в леглото, преди отново да си започнала да ме наричаш задник.

— Време е да отида в стаята си.

— Само още малко — започна да я увещава глезено той. — Никакъв секс, само гушкане.

Тя се поколеба, после отново легна. Ръцете му я обгърнаха.

— Така е добре — прошепна той. — Наистина ли щеше да убиеш скъпата ми стара майчица заради мен? Не, мисля, че беше преувеличено.

— Мълчи. — Тя сгуши буза във вдлъбнатината на рамото му. — Беше само моментен, краткотраен импулс. Дори толкова малък, ти сигурно си заслужавал да те изхвърлят на студа.

— Отново жилищ. — Той я погали по косата. — Не ми харесва идеята ти да ме защитаваш в каквато и да било ситуация, по какъвто и да било начин. Нарушено е чувството ми за хармония, както и за благородство. — Направи пауза. — Ще се радвам, ако аз мога да проявя инициатива.

— По отношение на майка си?

— Не, по отношение на Хавес.

Тя застина.

— Шшш. — Той започна да масажира напрегнатите мускули на врата ѝ. — Аз също не обичам да говоря за това. Но не искам да предприемеш каквото и да било, преди да сме го обсъдили.

— Какво има да обсъждаме?

— Знаеш, че е само въпрос на време Хавес да се появи.

— Каза, че ще бъдеш уведомен, когато се появи опасност от това.

— Ще бъда. Но защо да чакаме като мътещи патици? Защо не ми позволиш да преследвам Хавес като диво животно?

— Не!

— Защо не? Това е най-разумното, което можем да направим. Така ти и Бари ще останете далеч от борбата. — Отново направи пауза. — Ти самата планираше да го разсееш, да го отдалечиш от Бари, нали?

— Не съм казала това.

— Много по-разумно е да позволиш на мен да го направя, преди той да е открил къде си. Ако той ме проследи, ти и Бари все още ще имате възможност да избягате.

— Изглежда, че аз не съм чак толкова разумна. — Гласът ѝ беше неравен. — Нито чак толкова задебеляла.

— Помисли си. Щях да го направя и без да ти кажа, но ще е по-безопасно, ако координираме стратегията си...

— Няма да помисля. Това е моят живот и моята борба.

— А Бари?

— Аз ще защита Бари. Никога няма да рискувам по отношение на него. Ще намеря начин да направя и двете.

Той мълча един миг.

— И аз мога да свърша това, Елена. Аз съм много, много добър. Остани при Бари и ме остави да се погрижа за Хавес.

— Мислиш ли, че не искам да кажа „да“? — запита ожесточено тя. — Искам да го видя мъртъв. Не би трябвало да има значение за мен кой го е убил. Но има, по дяволите. Има.

— Защо?

— Защото... има.

— Ясно. — Той се засмя приглушено. — Да не би, поне малко, да си загрижена за мен? Да, сигурно е това.

— Защо да давам пет пари за такъв като теб?

— Ами, може би защото чувстваш, че доброволно бих изтръгнал сърцето си и бих го хвърлил на земята, за да ти позволя да го стъпчеш.

— Престани с тези шеги.

— Кой се шегува? — Той я целуна леко по слепоочието. — За мен също е изненада, но откривам, че съм напълно безпомощен, що се касае до теб. Чувствам се отново като влюбен тийнейджър. Но не бих си позволил да те тревожа. Много съм търпелив и знам, че първо трябва да разрешиш някои проблеми.

— Не би си позволил да ме тревожиш? Колко си щедър, благороден. Но кажи ми...

— Реших, че трябва да знаеш. Не знам нито колко ще продължи, нито докъде ще ни отведе, но не вярвам, също така, че ще успеем да задържим нещата.

— Особено след като искаш да преследваш Хавес и да бъдеш убит.

— Не такава е намерението ми. Не съм изгубил ума си. Аз просто...

— Не искам да говорим повече. — Тя го прегърна здраво. — Уморих се и от гушкането.

— Секс? Радвам се, че мога да ти угодя. — Той легна върху нея. — Дори когато е форма на бягство, сексът е нещо хубаво. — Усмихна ѝ се. — Но трябва да те предупредя, ще дойде време, когато ще започна да го наричам по друг начин.

Той спеше. Елена внимателно отстрани ръката на Гален от раменете си и стана тихо от леглото. Спря се за миг, погледа го. Той лежеше по гръб, в цялата си дължина. Дори в съня си тялото му притежаваше котешка грация. Повечето хора изглеждат беззащитни, когато спят, но с Гален не беше така. Той изглеждаше така, сякаш си почива, сякаш само чака сигнал, за да скочи и веднага да се впусне в борба.

Престани да го гледаш. Изчезвай оттук. Тази нощ той я беше объркал и уплашил. Тя беше така погълната от удоволствието, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за секс. Не вярваше, че и в главата на Гален е имало мисли за нещо друго. Или, ако не беше така, сигурно мислеше как да реши нейния проблем.

Може би онова, което Гален изпитваше към нея, не можеше да се отдели от усилието, което влагаше, за да ѝ помогне. След шест месеца той сигурно щеше да е погълнат от друг проект и щеше да забрави за нейното съществуване.

И какво щеше да стане с чувствата ѝ към него. Тя веднага изхвърли тази мисъл от главата си. Нямахше да си позволи да омеква винаги, когато той е близо до нея. Тя имаше Бари и Доминик и те бяха повече от достатъчно, за да ѝ осигурят щастие както сега, така и в бъдеще. Тя и без това беше вече достатъчно омекнала. Ако не беше слаба, щеше да му разреши да преследва Хавес. Никой не беше по-важен от Бари и нямаше значение кой щеше да убие Хавес.

Но тя нямаше сили да остави Гален да се впусне в лова. Което означаваше, че се приближават към времето, когато тя самата трябва да се впусне да го преследва.

— Кармайкъл, пилотът на хеликоптера ти, е мъртъв — каза Манеро. — И не беше лесно. Ако той е знаел нещо, което ти не искаш Хавес да узнае, по-добре е да се прегрупираш.

— Той не знаеше нищо — каза Гален. — Хавес трябваше да узнае, че аз съм измъкнал Елена и Бари от страната. Кога се е случило?

— Не съм сигурен. Може би преди четири седмици. Той беше в Рий, преди да изчезне. Просто намерили тялото в едно село извън града.

Четири седмици. Тогава, Хавес определено е имал време да проведе задълбочено разследване относно местонахождението на Гален. Беше се надявал повече, че ще го забележат.

— Хавес все още ли е в Колумбия?

— Седи като дебел котарак високо горе на хълма си. Казах ти, че ще ти съобщя, когато се помръдне.

— Добре, добре. — Беше мислил и за тази крайна възможност и май вече беше време да провери нещата. — Има някои хора, които биха могли да му кажат къде, може би, се намирам. Джон Лоугън, Сам Дестин и Пол Ръсел. Трябва да знам къде са те и дали имат някакви проблеми. Предупреди ги за Хавес. Предупреди Дестин и Ръсел, че е по-добре да се скрият под земята за известно време. Лоугън може и сам да се погрижи за себе си. Те вероятно няма да го докоснат и с пръст.

— Обикновено не работя извън Южна Америка. Човек трябва да има своя специалност.

— Но можеш да имаш връзки навсякъде. Нямам време да търся друг за тази работа. Ще ти платя двойно.

— Защо преди това не се свържеш с Ръсел и Дестин?

— Когато има достатъчно пари, могат да бъдат купени дори честните, порядъчни хора. Не искам те двамата да имат време да помислят дали да не ме продадат.

— Аз също обичам парите.

— Но ти имаш свой собствен кодекс на честта. Зле за теб, добре за мен.

Манеро въздъхна.

— Двойно?

— Двойно.

— Дай ми основната информация.

— Знаеш за Лоугън. Пол Ръсел подготви и после „зарови“ документите за това място. Сам Дестин ми го препоръча. Дестин живее в Ню Орлиънс. Ръсел живее основно в Сан Франциско. Няма да е трудно да се открие Дестин, но Ръсел има проблеми с някои органи и затова се крие. Обикновено може да бъде намерен чрез майка си, Клара Ръсел. Тя работи в „Мейсис“.

— Добре. Ще се погрижа.

— Благодаря, Манеро. — Той затвори.

По дяволите. Харесваше Кармайкъл. Гален го беше предупредил да напусне Южна Америка, след като той ги беше оставил в Меделин. Защо, по дяволите, беше останал в Рио? Би трябвало да... Престани да мислиш за него. Кармайкъл знаеше в какво се забърква, когато беше приел работата. Той знаеше каква власт притежава Хавес в Южна Америка, беше направил грешка и беше платил за нея. Сега не беше времето Гален да мисли за грешките на Кармайкъл. Защото трябваше да се погрижи той да не направи такива.

Времето течеше. И дори може би вече не разполагаха с време.

— Проблеми?

Той се обърна и видя Елена, застанала на прага.

— Още не. — Той се изправи. — Ела и ми помогни да приготвя вечерята. Бари ме изостави, откакто Доминик започна да го учи да свири на йониката. Напоследък просто не мога да разчитам на никого за помощ.

— Криеш нещо.

— Кармайкъл е мъртъв, вероятно е убит от Гомес. — Той тръгна към кухнята. — Но той не знаеше нищо важно. Все още сме в безопасност.

— Хавес?

— Все още е в Колумбия. Харесва ли ти тази престилка? Джуд я купи в града. — Той самият завърза зелена престилка, на която бяха щампирани танцуващи червени пиперки и тенис обувки. — Мисли обаче, че аз няма да си я сложа.

— Доста е смешна.

— Да, но не се чувствам заплашен от това. Моята мъжественост може да преодолее всяко предизвикателство. Освен това, тя ме кара да

се усмихвам. — Той взе един тиган. — А сега имам нужда от усмивка. Харесвах Кармайкъл.

— Съжалявам. Добър приятел ли беше?

— Не. Но го познавах дълго време.

Тя мълча известно време.

— И е мъртъв заради мен.

— Мъртъв е, защото не е напуснал веднага страната. Ти не бива да изпитваш вина.

— Но се чувствам виновна. — Тя го гледаше право в очите. — Това обаче няма да ме спре да го направя от ново. Не мога да се тревожа за никого, освен за Бари. Не мога да си позволя нищо друго да има значение.

— Ти не говориш за Кармайкъл. Аз те уплаших снощи, нали? Знаех, че ще стане така. — Той извади нож от чекмеджето. — Обели тези червени картофи.

— Ти слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам. Страхуваш се, че може би изпитваш нещо към мен, и ме предупреждаваш, че може да се наложи да ме жертваш заради Бари. — Той се зае сам с картофите. — Това няма значение. Знаел съм го през цялото време. Ще го преживеем, ще минем и това препятствие. Сега Бари е приоритетът, но, дай ми само още шест месеца, и ще видиш на какво съм способен, как мога да ти вляза под кожата.

— Гален, не искам...

— Каниш се да кажеш, че не бива повече да си лягаме заедно. Не бързай. Напоследък сексът ти харесва. Харесваш и мен. Няма да се обезкуража, независимо колко се опитваш да се дистанцираш, така че, ако решиш, можем да се забавляваме. Нали така?

— Грещиш.

— Добре, ще направя компромис. Само докато чуем, че Хавес се е размърдал.

— Не е честно.

— Ти се тревожиш за моите нежни чувства? — Той се усмихна широко. — Няма проблеми. Може би аз ще се уморя от теб. Знаеш колко съм неспокоен.

Тя мълча един миг, после, с усилие, се усмихна.

— Наистина си смешен с тази престилка.

— Само заради това, можеш и ти да обелиш картофите. — Той ѝ подаде специалното ножче. — Седни ей там, до масата, за да мога да те виждам.

— Нямах доверие, че ще го направя както трябва?

— Не е това — каза той тихо. — Просто ми е добре да те видя, като вдигна поглед. Това ме... стопля.

— Дяволите да те вземат, Гален.

— Не е правилно да реагираш така. Не мога да се сдържа. Майка ми винаги казваше, че съм оптимист, който... Упс!

— Упс, наистина.

— Ще ми е трудно да не мога да разчитам на старата си майчица.

— Която е знаела какъв оптимист си.

Той кимна.

— Тя знаеше също така, че вярвам в това — човек трябва да се наслаждава на момента. Така че, седни там и ми позволи да се насладя на този. Окей?

Тя го гледаше, лицето ѝ смени няколко пъти изражението си, после отиде и седна на стола, който той ѝ посочи.

— Донеси ми картофите.

ГЛАВА 9

Сан Франциско

— Мисис Ръсел!

— Какво има?

Клара погледна през рамо двамата мъже, които се бяха появили изпод стълбището. Ръката ѝ стисна по-здраво ключовете, които беше извадила, за да отключи вратата на апартамента си, а пръстите ѝ се придвижиха към спрея, закачен на ключодържателя. Беше ѝ го дал синът ѝ преди шест месеца и ѝ беше казал да го използва, ако се наложи. Пол винаги се беше тревожил за нея заради нощните ѝ смени, казваше, че градът е пълен с негодници. Тези мъже не приличаха на негодници. Бяха облечени в скъпи костюми. Тя беше работила дълги години на щанда за мъжки дрехи, преди да я прехвърлят на щанда за обувки. Не изглеждаха и като мъже от някой от органите на властта. Бяха прекалено... мазни. И двамата бяха тъмнокоси и мургави. Може би бяха мексиканци. Мексиканците, изглежда, вече завземаха Калифорния.

— Какво искате?

— Може ли да влезем?

— Не. Кой сте вие?

— Карлос Гомес. — Той се усмихна. — Искам да видя сина ви. Може би все пак бяха от някоя групировка. Тя застина на място.

— Не знам къде е. Не съм го виждала от години.

— Не мисля, че това е вярно. Може би трябва да поговорим.

— Не, не трябва. Намерете го сами.

Гомес направи крачка към нея.

— Ти май не искаш да ни помогнеш. Не е много умно от твоя страна.

— Изчезвайте оттук! — Тя вдигна спрея. — Не искам да...

Тя ахна, когато Гомес се наведе, за да избегне струята, а после я хвана за китката и я изкълчи. Ключовете паднаха на земята.

— Вземи ключовете. Отвори вратата! — каза Гомес на по-дребния мъж, който беше покрил с длан устата на Клара. — Бързо!

Тя се бореше, успя да ритне Гомес в брадичката. Чу го да изсумтява, а после и да вика леко, когато заби зъби в дланта му.

— По дяволите! — Той я избута вътре в апартамента и тръшна вратата. — Кучка! — Удари я в стомаха, а после — през лицето със задната част на дланта си.

Болката. Тя не можеше да диша. Падна на колене, започна да се бори за въздух. Виждаше ги да се извисяват над нея, но като през мъгла. Гомес се усмихна.

— Хайде, да започнем отначало. Искам да видя сина ти.

— Трябва да поговорим, Гален. — Джуд Морган стоеше на прага на библиотеката. — Имаш ли минутка?

Гален кимна и захвърли книгата.

— Какво има?

— Минаха няколко месеца, а Лоугън още не е успял да ме отърве от ЦРУ.

— Ще го направи.

— Но колко ще трябва да чакам? Харесва ми тук, в твоето ранчо, но не ми харесва да бъда нещо като затворник, докато онези копелета във Вашингтон се радват на неограничена свобода. Уморих се да чакам. Време е да направя нещо сам.

— Какво?

— Мисля. — Той се усмихна накриво. — Когато реша, ти ще си първият, който ще узнае. Не се оплаквам, просто исках да знаеш, че вече не съм твой проблем. — Той се обърна и тръгна към вратата. — Имаш ли нещо против да продължа да се мотая наоколо, докато реша нещо?

Гален кимна.

— Добре — каза сериозно Джуд. — Защото нямам търпение да те видя отново с онази престилка. Казах ли ти колко ти прилича и колко си привлекателен в нея?

— Дестин, съпругата му и детето му са мъртви — каза Манеро. — Колата на Дестин излязла от шосето и паднала в океана край Антигуа.

— Кога?

— Вчера. Подозрителни обстоятелства. Имам човек в Сан Франциско, който е на път да се свърже с Клара Ръсел. Тя не отговаря на обажданията по телефона.

— Свържи се с нея, по дяволите. Да я измъкнат оттам. Кажи на твоя човек да побърза. — Той окачи слушалката. Вече беше може би прекалено късно. Беше срещал Клара Ръсел само веднъж, но имаше впечатлението за твърда, трудолюбива и влюбена в дома си жена, прекалено предана на сина си, за да помисли за собственото си добро.

Беше минал само един ден от смъртта на Дестин. Но хората на Хавес работеха бързо. Хавес стоеше зад тях и непрекъснато ги подтикваше.

Бяха прекалено близо до Елена. Трябваше да седне и да обмисли възможните сценарии, за да види дали ще стигне до някакво решение.

— Жената се обади на Пол Ръсел — каза Гомес на Хавес. — Трябва да се срещнем с него след два часа. Тя беше много убедителна. Той няма да заподозре нищо.

— Трябваше ти доста време, за да я пречупиш — каза Хавес.

— Седем часа. Беше доста твърдоглава, голям инат. Майките обикновено са такива, нали?

— Да, наистина — каза той с нотка на раздражение. — Да се надяваме, че синът ѝ няма да е толкова твърдоглав. Започвам да ставам нетърпелив.

— Ще ти се обаждам на всеки пет часа. — И той затвори.

Пет часа. Вълнението вече изпълваше вените на Хавес. След съвсем кратко време той щеше да разполага с информацията за сина си, от която имаше нужда.

И за онази кучка, която му го беше откраднала.

— Хавес е започнал да действа — каза Манеро. — Напуснал е Колумбия с частния си самолет преди два часа.

— Исусе! — Гален знаеше, че нещата се развиват, приближават, но новината все пак му се струваше не очаквана, като светкавица. — Клара Ръсел?

— Моят човек току-що я намери в апартамента ѝ. Би желал да не я беше намирал. Истинска кървава каша. Не познавам човек, който би могъл да понесе такива изтезания, без да се огъне и да каже всичко, което знае. Какво искаш да направя сега?

— Ще се свържа с теб по-късно.

Той затвори и се изправи на крака. И те трябваше да започнат да действат. Веднага. Изкачваше стъпалата по две наведнъж.

— Елена!

Тя вдигна поглед от книгата, която четеше заедно с Бари.

— Какво... — Спря по средата на изречението, като видя изражението му. — Случило ли се е нещо?

Той направи още една крачка и коленичи пред Бари.

— Време е за ново приключение. Искаш ли да си направим лагер сред хълмовете?

Очите на Бари светнаха.

— Наистина ли?

— Наистина. — Гален го потупа по дупето. — Хайде, отиди да кажеш на Доминик. Всички ще си направим лагер.

Елена се изправи на крака веднага щом Бари излезе през вратата.

— Колко време имаме?

— Не съм сигурен. Хавес е напуснал Колумбия преди два часа, но Гомес има преднина пред него. При всички случаи, трябва да напуснем мястото. И по-добре да побързаме.

Тя отиде до гардероба.

— Почти съм опаковала багажа. — Извади чантата и протегна ръка към пушката, която беше на най-горния рафт. Напъха и нея в чантата. — Сега вече съм напълно готова.

— Точно така ми харесва. Жена, която е винаги готова — каза Гален. — Мисля, че е трябвало да го очаквам от теб.

— Да, би трябвало.

— Питам се обаче дали си била готова за бързо тръгване, или си мислела сама да си тръгнеш.

— Едната причина е толкова добра, колкото и другата.

— Не, не е така. — Той стисна устни. — Сега обаче вече няма значение. Доведи Бари и Доминик. Ще отида да кажа на Джуд и потегляме.

— Той ще дойде с нас?

— Да не би да предпочиташ да го оставиш на Хавес? Той ще се забавлява много, докато го разпитва, за него ще е истинско предизвикателство да се опита да пречупи човек като Джуд.

— Да. — Тя тръгна към вратата. — Но много повече ще се радва да пречупи теб. Помни това.

Джуд се опитваше да напъха всички куфари в багажника на пикапа, но вдигна поглед, когато Гален и Елена излязоха от къщата.

— Ще заведе кучето и котенцата при най-близкия съсед и ще го помоля да се грижи за тях за малко. Трябва да се погрижим и за домашните любимци, които не можем да вземем със себе си. — Той внимателно постави кутията с трите котенца на пода, преди да подсвирне на немската овчарка. Мак скочи в кабината и Джуд запали двигателя. — Ще се срещнем в лагера.

Гален кимна разсеяно и Джуд потегли. Елена почти не чу какво каза Джуд, защото беше заета да помести йониката на Бари в багажника на колата.

— Абсолютно ли си сигурен, че той е на път?

— Сигурен съм. Гомес е оставил следа от човешки тела след себе си, а Хавес е напуснал Колумбия преди два часа. Разумно е да предположим, че е открил онова, което иска да знае.

— Той идва...

Тя загледа втренчено планините. Хавес щеше скоро да бъде тук, да слезе по този път. От мига, в който Гален ѝ каза за Хавес, беше като вкаменена, онемяла. Чакаше този миг от шест години, а сега, когато той дойде, беше като в шок. Разбра, че онова, което изпитва, е страх. Не беше очаквала, че ще се страхува. Мислеше, че омразата ѝ ще е толкова силна, че ще задуши всяко друго чувство. Обаче споменът за миналото я правеше слаба. Не позволявай на спомена да е по-силен от теб. Страхът беше враг. Хавес щеше да се възползва от това, страхът беше храна за него. Не давай шанс на Хавес.

— Елена.

Погледът ѝ се премести върху лицето на Гален.

— Разполагаш ли с някакви експлозиви?

Той се усмихна.

— Каниш се да взривиш къщата ми, докато Хавес е вътре?

— Да.

— Нямам експлозиви. Не е нещо, което държа тук, подръка. Така че къщата ми е в безопасност.

— Щях да намеря начин да ти платя за нея.

— Пошегувах се. Но виждам, че чувството ти за хумор е сериозно накърнено в този момент.

— Наистина ли ще лагеруваме сред хълмовете?

— Известно време. Познавам хълмовете, там има многобройни малки „джобове“, където можем да се скрием. Изпратих Джуд напред преди няколко дни, за да установи лагера на безопасно място, откъдето да можем да наблюдаваме и ранчото. Не мисля, че Хавес ще заподозре за нашето присъствие наоколо. Той е свикнал хората да бягат от него. Искам да се уверя, че Хавес наистина е тук.

— И аз. — Тя отново погледна към хълмовете. — И аз...

— Не са тук? — Хавес слезе от колата, паркирана пред ранчото. — Какво искаш да кажеш с това? Ти ме заблуди, Гомес.

— Бяха тук. Освен това, има прясна храна в хладилника. Има дрехи в гардеробите. — Гомес му подаде една детска книжка. — Намерихме я в една от спалните.

— Но тях ги няма. Тя отново успя да се измъкне!

— Проверихме хамбара и целия район около къщата.

— Дяволите да те вземат!

Гомес направи бърза крачка назад.

— Сигурно са му подшушнали нещо.

— Каза това и в онези лозя. Това се случи, защото ти си прекалено бавен. — Той вдигна поглед към хълмовете. — Претърсете подножието.

— Няма да останат тук, ако знаят за идването ни. Вероятно вече са преполовили пътя за Портланд.

— Претърсете въпреки това. Тя беше член на бунтовнически отряд. Ще се чувства много удобно сред хълмовете.

— Ще трябва да изчакаме до утре сутринта. Вече е тъмно. Хората, които са с мен, не са следотърсачи. Само ще се мотаят наоколо. Имаме нужда от дневната светлина.

Хавес стисна длани в юмруци.

— Добре, но искам всички тук още с първите признаци на зората. — Той се обърна и отново погледна хълмовете.

„Там ли си, Елена? Идвам за теб, кучко.“ Обърна се към къщата.

— Ще прегледам сам книгата на Гален и ще видя дали ще изровя нещо. Проверихте ли за бомби?

Гомес кимна.

— Безопасно е.

— Безопасността е много преходно нещо. — Започна да изкачва стъпалата на верандата. — Добре е да го запомниш, Гомес.

— Висок, мускулест мъж, с добра външност, с коса, посивяла на слепоочията. — Гален намести по-добре бинокъла. — Това ли е Хавес?

— Според описанието е той — каза Елена. — Дай бинокъла на мен.

Тя го вдигна бавно към очите си. Исусе, не искаше никога вече да го види отново. Застави се да погледне мъжа, застанал на верандата.

Власт. Сила. Жестокост.

Дюшекът.

Свали бързо бинокъла.

— Да, това е той.

— Значи била си права: Бари го привлече тук — каза Гален. — Не бях сигурен, че егоист като него наистина ще се втурне след детето си.

— Аз бях сигурна. Целият му егоизъм се проявява в това, че преследва детето. Искане да играе ролята на Господ. — Тя стисна силно устни. — Но не и с Бари.

— Лесно. — Дланта му се отпусна върху рамото ѝ. — Мускулите ти са на възли, напрегната си.

— А как очакваш да се чувствам? — Тя си пое дълбоко дъх. — Кога ще тръгнем оттук?

— Утре сутринта. — Той отново вдигна бинокъла към очите си. — Мога да преброя осем човека в двете коли. Те като че ли ще

прекарат нощта в къщата. Напомни ми да изгоря чаршафите, когато се върнем. Хайде, да се върнем в лагера. — Той тръгна надолу по склона. — Ще дойда да погледна какво правят и по-късно.

Тя хвърли още един поглед на ранчото, преди бавно да го последва обратно към лагера.

Бари седеше до Джуд Морган.

— Джуд ме учи как да дялкам пръчка, мамо. Виждала ли си големия му нож?

Тя имаше спомен за острието, допряно до гърлото на Гален.

— Да, виждала съм го.

Джуд се усмихна.

— Няма да му позволя да го използва. Това е само игра. — Той погледна Гален. — Видя ли нещо интересно?

— Видях онова, което очаквах да видя. Там има няколко животни. Няма за какво да се тревожим, но няма да е зле и ако се редуваме да пазим.

— Аз ще взема първата смяна — каза Елена.

— Нямаше да те обидя, като ти предложи да не вземеш участие — каза Гален. — Но ще поемеш втората смяна. Така ще можеш първо да приспиш Бари. — Той отиде до пещерата. — Няма да запалим огън тази вечер, затова ще погледна с какви запаси от храна разполагаме. Сигурен съм, че ще мога да ви приготвя превъзходна вечеря.

Тъкмо свършиха с вечерята и телефонът на Гален звънна.

— Къде си, Гален? — Дълбок глас със силен акцент. Гален целият се напрегна.

— Хавес?

Погледът на Елена се закова на лицето му.

— Да, ставам нетърпелив. Искам сина си. Дай ми го.

— Майната ти! — Той стана и излезе от пещерата, за да не го чува Бари. — Ти нямаш син. Той принадлежи на Елена. И нещата ще останат така.

— Въобще няма да останат така. — Той направи пауза. — Много се разгневих от твоята намеса и искам да бъдеш наказан. Но съм разумен човек и знам кога как да действам. Готов съм да платя, за да

ми върнете сина. Пет милиона долара. Ти ще определиш условията за неговото предаване.

— Няма начин.

— Десет милиона.

— Не можеш да търгуваш с него, Хавес.

— Ще вдигна още цената.

— И ще получиш същия отговор.

— Кучката не е чак толкова добра в леглото.

— Слагам край на този разговор.

— Помисли си. Ще ти дам телефонния си номер.

Потисни гнева си. Защото по-късно можеш да го използваш за нещо полезно. Извади бележника и химикала си.

— Какъв е?

Хавес изговори набързо някакъв номер.

— Бъди разумен. И така, и така, ще получа сина си. Ако ми го предадеш ти, ще станеш много богат човек.

— Няма да сключа сделка с теб. — И той затвори.

— Какво искаше той?

Гален се обърна и видя Джуд и Елена, застанали зад него.

— Каквото иска през цялото време. Само че този път предложи да плати за него. — Изкриви устни в гримаса на отвращение. — Последното предложение беше за десет милиона, но щеше да вдигне още цената.

Джуд подсвирна тихичко.

— Впечатляваща сума. Такова количество пари могат да превърнат в предател почти всеки човек. Може да ви е трудно да задържите детето, ако той предлага такива пари наоколо.

— Ти записа телефонния му номер — каза Елена.

— О, за Бога, реших, че може да имаме нужда от него. Да не би да си помислила нещо друго?

— Не. — Тя извърна поглед. — Не знам какво да мисля.

Но все пак се усъмни в него, макар и за кратко. Какво друго би могла да очаква? От мига, в който беше разбрала, че Хавес е тръгнал към тях, тя се беше променила. Беше се върнала в онова настроение за битка, което познаваше още от детството си — беше напрегната, изключително внимателна, неспособна да се довери, на когото и да е и на каквото и да е. Болеше, по дяволите!

— Не, няма да взема проклетите пари.

Джуд погледна от единия към другия и смени темата.

— Кой ще вземе първата смяна?

— Аз — каза натъртено Гален. — Имам нужда от малко пространство.

И той се отдалечи.

Елена виждаше само охраната, която бавно обикаляше къщата.

Тя пълзеше бавно, тихо, като с ръце се залавяше за тревата. В този район имаше предимно ливади и не растяха много храсти, затова трябваше да долепи корем до земята и да се движи наистина изключително внимателно.

Светеха лампите в офиса. Вероятно Хавес търсеше начин да ги проследи.

Щом стигнеше хамбара, щеше да намери прикритие там, докато се удадеше възможност да разгледа наоколо. Трябваше да елиминира първия човек, който пазеше къщата, а ето, че виждаше и втори, застанал до оградата за добитъка. Ако ликвидираше и него, щеше да успее да стигне до къщата.

Погледът ѝ беше неотклонно втренчен в прозореца на кабинета, докато пълзеше напред.

„Идвам, Хавес. Чувстваш ли го?“

Представяше си го седнал зад бюрото, как разлиства документите. Не, не мисли за това. Просто го направи. Трябваше да се дистанцира от нещата — така, как то я беше учил баща ѝ. *Просто свърши работата и...*

Върху нея легна огромна тежест.

Тя започна да се бори да се обърне по гръб, протегна ръка към пистолета.

— Не — прошепна Гален и я притисна още по-силно към земята.

— Ако ме застреляш, хората на Хавес ще дотичат и Бари ще остане без майка. Това ли искаш?

Тя замръзна.

— Какво правиш?

— Опитвам се да те спра, защото можеш да намериш смъртта си.

— Махни се от мен. Няма да ме убият. Знам как да го направя. Баща ми ме изпращаше да...

— Каза ми. Но това не означава, че можеш да се справиш с Хавес, когато го охраняват петдесет души.

— Има само осем човека.

— Така си помислих и аз. Останалите ще пристигнат вероятно след като се стъмни. На къде си тръгнала? Към кабинета? Има един човек зад ъгъла, а още един е вътре с Хавес. Те са навсякъде, из цялото място, и са дяволски добри. Почти ме хванаха, докато оглеждах района.

— Разглеждаше? Кога?

— Докато пазех лагера. Нима мислиш, че ти си единствената, която се надява, че можем да сложим край на цялата работа с един куршум? Замисълът не е добър, Елена. Щях да ти кажа, че шансовете са нулеви, но когато се върнах в лагера, ти вече беше тръгнала.

— Пусни ме.

— Не и докато не ми кажеш, че ще се върнеш в лагера.

— Единственото, което ще ти кажа, е, че ако не ме пуснеш, ще ти счупя ребрата, а после ще те лиша от топките ти.

— О! — Той изучава лицето ѝ няколко секунди. — Колко си убедителна. — Той я пусна. — И сега — какво?

— Връщаме се в лагера. Не съм глупава. — Тя се обърна и запълзя обратно през ливадата. — Но никога вече не прилагай груба сила спрямо мен, Гален.

— Това, изглежда, е единственият начин да привлече вниманието ти. Сега предлагам да мълчим, докато не се върнем в лагера.

Имаше неколкостотин метра до първите хилави дървета, които бележеха началото на подножието на хълмовете. Когато стигнаха тяхното прикритие, Гален ѝ помогна да се изправи на крака.

— Откъде взе тази карабина?

— От камиона на Джуд. Мислех, че той има. Не бях сигурна, че ще успея да се приближа достатъчно, за да използвам моя трийсет и осемкалибров.

— Планираш това, откакто разбра, че ще прекараме нощта тук.

— Очевидно ти също. Питам се защо не поиска да тръгнем в минутата, в която се увери, че Хавес наистина е тук.

— Знаех, че ще се зарадваш на всяка възможност да стигнеш до Хавес. Исках да те изпреваря. — Той изкриви устни. — Мислим прекалено еднакво. Както каза Форбс, частният клуб.

— Не е зле човек да се радва на изключителни права, както и на усамотение от време на време — каза Джуд, който в този момент излезе от прикритието на дърветата. Той подаде ръка на Елена. — Моята собственост, моля.

Тя му подаде карабината.

— Съжалявам. Имах нужда от нея.

— Можеше да ме попиташ.

— И щеше да ми я дадеш назаем?

— Не. — Той погали карабината с отворена длан. — Имам много специално отношение към тази карабина.

— Модел „Хеклер и Кох P8C1“, нали? Специален модел?

— Да.

— И аз не помислих, че ще ми я дадеш назаем. И затова не те помолих.

— Има смисъл. Но не го прави отново или ще съжаляваш. Не предупреждавам втори път. — Той се обърна и тръгна пред тях в посока към лагера.

— Наистина има предвид онова, което говори — каза Гален. — Карабината отдавна е част от него.

— Имах нужда от карабина. И ще го направя отново. Но тя така и не ми послужи. Надявах се... — Тя сви рамене. — Не се случи. Така че, можем да тръгнем. Искам Бари да е в безопасност.

— Сега това е невъзможно, Елена.

Тя знаеше, че това е истина. Сега, когато Хавес беше тук, в Съединените щати, беше само въпрос на време той да ги намери.

— Наистина ли нямаш някакво предложение?

— Вероятно Хавес е успял да подкупи някого и знае за мястото, което притежавам в Ню Орлиънс. Имам една идея, но не искам да замесвам пряко който и да било от приятелите си, защото нещата са отвратителни, а и играта ще загрубее още.

— Къде ще отидем?

— Ще оставиш ли това на мен? Удивително! — Тонът му беше леко саркастичен.

— Аз съм чужденец в тази страна.

— Но като че ли искаш всичко да правиш сама.

Тя се обърна рязко към него.

— Какво искаш да кажа? Направих онова, което трябваше.

— И го направи сама — каза той през стиснати зъби. — Не можеше да помолиш за помощ. Не можеше да ме помолиш да дойда с теб.

— Не съм свикнала да моля за помощ.

— Това е повече от очевидно. Какво трябва да направя, за да стигна до теб? — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Ти *не* си сама. Чуваш ли ме? Позволи ми да ти помогна. Не си сама.

Той не разбираше. Имаше моменти, откакто напуснаха ранчото, когато беше прекалено ужасена, за да мисли. Беше сама прекалено дълго време и се страхуваше да прави нещо различно от онова, което опитът ѝ диктуваше.

— Имай ми доверие, Елена.

— Имам ти доверие.

— Не достатъчно. Не достатъчно да пробия този лед, в който си се обвила, откакто Хавес се появи на сцената.

Тя го погледна безпомощно.

Той поклати глава и отпусна ръце.

— Загубена кауза.

— Аз... съжалявам.

— Аз също. Така всичко ще е много по-трудно. — Той провери колко е часът. — Трябва да проведе няколко телефонни разговора и да видя какво мога да направя по въпроса за безопасния рай. Вече предприех някои, макар и колебливи, действия. Направих няколко проучвания за всеки случай. Наблизо има малко летище, откъдето можем да стигнем до Портланд, а оттам можем да вземем реактивен самолет. — Той отново изкриви устни. — Все пак трябва да защитя репутацията си на човек, който може да реши всеки проблем.

Тя го беше наранила. Той говореше весело и уж безгрижно, но болката беше там и се усещаше. Искаше ѝ се да протегне ръка, да го погали и утеши, както правеше с Бари, но, изглежда, не можеше да помръдне.

— Благодаря. Знам, че е трудно да...

— За Бога, млъкни. — Той си пое дълбоко дъх и се опита да направи тона си по-мек. — Ще оставим другите да спят още час или

два, докато се уверя, че има място, където можем да отидем.

— Не ми казваш накъде ще тръгнем. Той се обърна с гръб към нея.

— Атланта.

ГЛАВА 10

Атланта

Малката къща край езерото беше в селски стил, но просторна, а околността — живописна. Това беше първата мисъл на Елена. И хълмовете, и горите, и езерото бяха много красиви.

— Хей, ела тук.

Тя се обърна и видя Джуд да бяга след Бари към водата.

— Бари!

— Хванах го. — Джуд улови Бари, който се кикотеше, и го понесе под мишница като пакет. — Хайде, дете. Ако чак толкова много искаш да скочиш в езерото, ще видя дали има нещо, което можеш да използваш като бански костюм. Той може ли да плува, Елена?

— Като риба — каза Доминик. — Научих го да плува в малкото поточе, което течеше край нашата къща.

— Тогава, по-добре ти да отидеш с него — каза Джуд, остави Бари на земята и започна да разтоварва колата.

Джуд като че вършеше голяма част от работата, забеляза чак сега Елена. Грижеше се за доброто настроение на Бари, държеше го непрекъснато зает с нещо по време на дългия полет дотук. Всъщност тя беше изненадана, че мъж като него, свикнал да живее в самота, полагаше много усилия, за да се грижи за Бари.

Той вдигна глава и улови погледа ѝ.

— Обичам децата — каза тихо, като да беше прочел мислите ѝ. Извади един надуваем дюшек от багажника и хвана Бари за ръката.

— Хайде, да отидем да разопаковаме твоя багаж.

Тя се обърна към Гален.

— На кого е тази къща?

— На Джо Куин. Той и Ив Дънкан заведоха децата си на Хаваите за два месеца. Казаха, че мога да използвам къщата, докато ги няма. Мястото е доста усамотено, а и реших, че Бари ще хареса езерото. — Той взе останалите два куфара и затвори багажника. — Сигурен съм, че нямаш търпение да се разходиш наоколо и да се увериш, че е

безопасно, но се върни навреме за вечеря. — Обърна се към къщата. — Вече се свързах с Дейвид Хюз, който ми осигуряваше охрана, когато преди идвах в Атланта. Хората му ще дойдат утре сутринта. Не искам да повалиш някои от тях по погрешка. Хюз много ще се ядоса. Предполагам, че аз и Джуд можем да се погрижим за безопасността на къщата, но ще ни трябват хора, които да патрулират край езерото и в гората. Те няма да се забелязват.

— Ти като че ли си помислил за всичко. Имаш ли ключ за къщата?

— Не, но имам талант.

Той занесе куфарите на верандата, където го чакаха Бари и Джуд. Опита бравата, после коленичи пред ключалката. След няколко секунди вратата се отвори.

— Лесна работа. Напомни ми да кажа на Куин, че трябва да се погрижи за безопасността.

Той направи знак на Джуд и Бари да влязат, после сам влезе.

— Джуд се разбира много добре с Бари — каза Доминик, застанал зад нея. — Кара ме да се чувствам малко безполезен.

— Не ставай глупав. — Тя се обърна с лице към не го. — За него Джуд и Гален са нещо ново, непознато. Той ще се върне при нас, не се тревожи.

— Не се оплаквам. Знам, че е естествено, може би дори здравословно. Просто констатирах факта. Може вече да нямаш нужда от мен. Може би трябва да се върна у дома за малко.

— Винаги ще имам нужда от теб, Доминик. — Тя го хвана за ръката. — А и нямаш дом, където да се върнеш.

— Мога отново да си построя колиба. Там имат нужда от мен, Елена.

Когато разбра, че той говори сериозно, тя изпита страх.

— Не е безопасно. Ами ако Хавес е оставил хора да наблюдават района?

— Не е вероятно.

— Не искам да поема никакви рискове. Не и когато става въпрос за теб, Доминик. — Тя се приближи до него и отпусна глава на гърдите му. Прошепна: — Не знам какво бих правила без теб. Ти и Бари сте моето семейство.

— Още не се каня да избягам от теб и не казвам, че ще те изоставя преждевременно. Ти и Бари означавате прекалено много за мен. — Той я потупа нежно по рамото. — Но трябва да ти кажа какво мисля. Не мога да остана там, където нямам цел, Елена. — Той я отблъсна леко от себе си. — А сега ще отида да поплувам с Джуд и Бари. Защо и ти не дойдеш с нас?

— Аз ще претърся района. Искам да познавам добре всяка пещера и всяко дърво.

Той се усмихна.

— И Гален каза, че ще направиш това. Той те познава по-добре от мен.

— Не, не е така.

Доминик поклати глава.

— Може би не от опит, но инстинктът му е повече от добър. Знае, че си като обсебена.

— Ти също, Доминик. Заедно сме вече толкова много време. — Тя направи гримаса. — И защо говорим за Гален? Ти ми каза, че ние всъщност не го познаваме.

— Нещата се променят. — Той се обърна и тръгна към къщата. — Хавес е в другата част на страната. Ще му е необходимо известно време, за да се прегрупира и да изпрати хрътките си. Вероятно имаме малко пространство, малко време да си поемем дъх. Защо не се отпуснеш, не си починеш?

Бяха им необходими само пет часа, за да стигнат до това прекрасно и спокойно местенце. Ако Хавес откриеше къде са, щеше да ги връхлети като ураган.

— Не мога.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Виждам, че не можеш — каза тъжно. — Прекалено лошо.

— Не са сред хълмовете — каза Гомес. — Но човекът, когото изпратих да претърси района, докладва, че има малко летище на около осем мили отук. В момента разпитва персонала.

— Ако Гален е успял да стигне до летище, значи сме го изгубили. Той няма да позволи да бъде проследен. — Хавес погледна с огромно разочарование купа хартии на бюрото. Никакви следи. Нищо.

— Ще продължим да опитваме — каза Гомес.

— Да, дяволски си прав, че ще продължиш опитите си — каза Хавес. — Няма начин да се предам. Имам още няколко карти, които мога да изиграя.

Той извади телефона от джоба си и започна да набира.

— Мамо, погледни ме, ще се гмурна във водата!

— Гледам те.

Бари скочи върху гумата, която Джуд беше завързал за клона на един от дъбовете, които растяха в непосредствена близост до езерото. Джуд дръпна гумата няколко ярда назад, после я пусна. Гумата измина няколко метра по земята и ликуващият Бари скочи от нея във водата. После излезе на повърхността, като плюеше вода.

— Видя ли ме?

— Трябваше да съм сляпа, за да не те видя — извика Елена. — А също и глуха.

— Ще го направя отново.

Той доплува до края на езерото и Доминик му помогна да излезе на брега.

— Гледай ме.

— Само още два пъти. Скоро ще се стъмни.

Но още не беше тъмно. Залязващото слънце позлатяваше водата с лъчите си, с красотата си. Исусе, колко спокойно и приятно беше тук. Независимо, че беше напрегната, тя не можеше да не усети благословената тишина, да не ѝ се наслади през последните три дни.

— Красиво е. — Гален се отпусна до нея на люлеещия се стол. — Обичам тези столове, особено когато имам възможност да седя на верандата.

— Ти имаш хамак на твоята веранда в ранчото.

— Хамакът не може да те приспи. А люлеещите се столове могат да сближават хората, да ги карат да общуват. Представям си как двамата, през следващите петдесет години или там някъде, седим и слушаме как те скърцат.

— Аз не мога да си представя такова нещо.

— Защото си прекалено напрегната, за да си представиш каквото и да било. — Той я хвана за ръката. — Отпусни се. Искам просто да те

поддържа за ръка. Не се опитвам да те вкарам отново в леглото си. — Той погали с палец мястото от вътрешната страна на китката ѝ, където се усещаше пулсът. — Не съм сигурен дали няма да се разпаднеш на парчета, ако те любя.

— Не съм толкова слаба.

— Не те обвинявам в слабост. И никога няма да те обвиня. — Той се заигра разсеяно с пръстите ѝ. — Ни каква слабост. Ти не би я позволила.

— Не мога да си я позволя. В момента не мога да се концентрирам върху нищо друго, освен върху Хавес. — Погледът ѝ отново се закова върху Бари, който беше във водата. — Бях слаба през всичките онези години, които останаха в миналото. Бях толкова уплашена всеки ден, всеки път, когато той свършеше с мен. Бях напрегната и безпомощна и знаех, че той ще се върне на следващия ден и че всичко ще започне отново. Не си позволих да заплача, но не можех да престана да треперя. Единственото време, когато не се чувствах слаба, беше, когато се борехме. Но знаех, че ако позволя на страха да изплува на повърхността, ще умра.

— Всички се страхуваме понякога.

— Не мога да си позволя да се страхувам сега. Имам Бари.

— И мен. — Той поднесе китката ѝ към устните си. — Не ме забравяй.

Нямаше опасност в това да помни, че той е до нея. Той винаги беше там, говореше, движеше се, обезпокояваше я. Всяваше у нея смут дори и сега.

— Сърцето ти заби по-бързо. — Той задвижи устни нагоре-надолу по китката ѝ. — Трябва да отбележа, че сексът много помага човек да се отпусне.

— Но нали мога да се разпадна на парчета.

— Ще рискувам.

— Аз не мога да рискувам.

Той я погледна.

— Ако продължа, ще промениш решението си.

— Възможно е. Но после ще съжалявам.

— Знам. — Той целуна дланта, после постави ръката ѝ в скута си. — Каква дилема за мъж, който умира за секс. Предполагам, че просто ще седим и ще се люлеем и ще мислим за следващите петдесет

години. Тихо — каза той, когато тя понечи да заговори. — Казах „мислим“, не „говорим“. Не се тревожи. Ако не говориш, не можеш нищо да издадеш.

Скърцането на люлеещите столове беше много успокояващо, както и присъствието на Гален. Беше запалил у нея сексуално желание толкова лесно, колкото е и запалването на кибритена клечка. Колко невероятно сложен човек беше той! Сложен, богат на чувства и мисли, и много чувствителен, притежаващ като че ли безкраен брой таланти и възможности. Удивително беше...

Телефонът на Гален звънна. Тя веднага се напрегна.

— Спокойно. — Той натисна бутона за отговор. — Гален.

Елена чувстваше как мускулите ѝ се напрягат все повече и повече.

— Няма начин. Трябва да говорите с мен.

— Кой е? — запита тя.

— Хавес.

Кръвта ѝ изстина.

— Искате да говори с мен?

Той кимна.

— Ние обаче няма да му дадем това, което иска. Не е необходимо да говориш с него.

— Ще говоря. Дай ми телефона.

— И аз мога да се справя с него.

— Дай ми телефона.

Той се поколеба, после ѝ го подаде.

— Две минути, след което слагаш край на разговора.

Тя въобще не го чу.

— На телефона съм, Хавес.

— Трябва да знам къде е той, Елена. Ти ме водиш като куче на синджир.

Гласът му звучеше толкова отблизо, като че ли беше само на няколко ярда, а не няколкостотин мили разстояние. „Той не е наблизо, каза си тя. *Не може да ме нарани. Не може да нарани нито Бари, нито Гален.*“

— Върни се у дома си, Хавес. Няма да ни намериш.

— Гласът ти трепери, Елена. Страхуваш се, нали?

— Не се страхувам от теб.

— Лъжеш. Винаги знам кога се страхуваш. А така ми е по-интересно. Защото се бориш не само с мен, но и със себе си. Страхът обаче печели, нали? Накрая аз винаги побеждавам.

— Не си ме победил.

— Разбира се, че съм.

— Аз се преструвах, кучи сине. А ти си толкова самонадеян, че дори не си забелязал. Направих те на глупак.

Тишина.

— Това не е истината.

— Напротив. Можеш ли да разпознаеш истината, когато я чуеш?

— Ти, курво такава!

— Не, ти искаше да ме пречупиш и да ме направиш курва, но аз не ти позволих. Ти загуби, Хавес.

Тя усещаше гнева му, от който сякаш и самата мембрана на телефонната слушалка трептеше.

— Ако казваш истината, това само ме кара още по-силно да искам да те намеря. Имаме недовършена работа. Изпитвам почти същото нетърпение да сложа ръце върху теб, каквото изпитвам по отношение на сина си. Помниш ли какво е усещането, когато те докосвам?

Въжетата, които се забиват в китките ѝ, ръцете му, които обхождат цялото ѝ тяло. *Не мисли за това.*

— Забравила съм. Никога няма да имаш Бари.

— Ще променя името му. Ще му дам моето. Малкият Рико.

— Не.

— Да. Все пак той е мое дете. Аз ще съм този, който ще му казва какво да прави и какво — не.

Задуши страха и гнева.

— За какво искаш да говориш с мен? Нали всъщност не мислиш, че ще ти кажа каквото и да е.

— Исках да чуя гласа ти. Той ме връща към толкова приятни спомени. — Хавес направи пауза. — А и тук има някой, който също иска да чуе гласа ти. Сега ще му дам телефона.

— Елена?

О, мили Боже! Тя затвори очи.

— Луис.

— Трябва да направиш онова, което иска той. — Гласът на брат й издаваше, че е пречупен. — Не мога да понеса повече болка. Той казва, че ще ме убие.

— И защо това трябва да ме интересува? Ти ме предаде, Луис. Ти каза на Хавес за Бари.

— Не можех да не му кажа. Болеше ме. Имах нужда от поредната доза. Доминик не трябваше да ми казва за детето ти. Беше пазил тайната от мен толкова много години. Не биваше да ми казва. Не исках да го направя.

— Но го направи. Не те интересувах нито аз, нито Доминик, нито Бари. Всичко, което те е интересовало в онзи момент, са били проклетите наркотици. — Тя преглътна сълзите си. — Е, и аз мога да не се интересувам какво ще се случи с теб сега. Трябва да се погрижа за хората, които ти предаде на Хавес.

— Но теб те интересува. — В гласа му се долавяше отчаяние. — Помниш ли времето, когато бяхме деца? Какви добри времена бяха... Помогни ми, Елена.

— Като предам сина си? Сигурно си луд.

— Не можех да постъпя по друг начин. Ти винаги си била силната. Никога не си разбирала. Не мога да понасям болка, Елена. А те ще ми причинят още по-голяма.

— Съжалявам, Луис — прошепна тя. — Не мога да ти помогна.

— Трябва...

Хавес взе телефона от него.

— Каква твърда жена си, Елена — каза Хавес. — Той наистина предизвиква съжаление. Нима не ти се къса сърцето?

— Ти можеш със същия успех да го пуснеш да си отиде. — Тя се опита гласът й да прозвучи твърдо. — Какво те накара да помислиш, че ще предам Бари заради човек, който ме е предал? Мислиш ли, че са ми останали някакви чувства към него?

— Помислих, че е възможно. Ти си необикновена жена, но със сигурност изпитваш нежност към брат си, с когото си израснала. Вие сте споделяли и опасности, и добри времена. Да, вероятно все още го обичаш.

— Не, нищо не изпитвам.

— Тогава, няма да имаш нищо против да си поиграя с него, нали? Той е доста слаб, но може би все пак има нещо от теб и у него.

Това може да продължи по-дълго, отколкото мислиш. Ще го накарам да ти се обади, след като видя колко слаб е всъщност.

Той затвори.

Луис...

Тя подхвърли телефона към Гален.

— Той... държи брат ми.

— Чух.

— Ще му причини силна болка. — Тя се опита да попречи на гласа си да затрепери. — Пет пари не давам. Той въобще не ме интересува. Заслужил си го е.

— Да.

— Опитах се да го излекувам от наркотиците. Направих всичко възможно. Той не искаше и да чуе. Вината не е моя... — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Не мога да го направя, Гален. Не мога да му помогна.

— Знам. — Той я взе в прегръдките си. — Шшт, знам.

— Не знаеш. — Тя стисна здраво ризата му. — Аз много го обичах. Мисля, че все още го обичам. Не искам да е така, но той ме кара да си спомням...

— Какво има? — Доминик изкачи стъпалата на верандата, видя ги и веднага смръщи вежди. — Какво се е случило, Елена?

— Луис... — Тя отблъсна Гален и изтри сълзите с опакото на дланта си. — Хавес държи Луис, Доминик.

Той се спря шокиран.

— Луис.

— Ще му причини силна болка, знаеш колко е жесток.

На Доминик му трябваше известно време, за да се съвземе.

— Но Луис му помогна. — Той разтърси глава, като да я проясни. — Това обаче няма значение за него, нали? Понякога забравям колко зъл е Хавес.

— Аз никога не го забравям.

— Можем ли да го спасим?

— Не и без да пожертваме Бари. А ти знаеш, че това не мога да направя.

— Трябва да има нещо, което можеш да направиш.

— Той използва Луис, за да заложим капана си. Искане да получи Елена не по-малко, отколкото иска да получи Бари — каза Гален. —

Ако тя се опита да спаси Луис от него, капанът ще щракне. Освен това, ние дори не знаем къде е той.

— Няма ли вероятност да е все още в ранчото?

Гален поклати глава.

— Обадох се в полицията още от летището и ги информирах за възможното местонахождение на Хавес. Когато те стигнали в ранчото, той вече не бил там.

— Не си ми казвал за това — каза Елена.

— Е, полицията не била бърза като куршума, но мисля, че е възможно и той да е подкупил някой от тях.

— Трябваше да ми кажеш.

— Защо трябва да ти казвам лошите новини? Надявах се, че ще имаме повече късмет.

— Май това е прекалено много, за да го искаме.

— Хавес ще се обади ли пак? — запита Доминик.

— Да. — Елена се изправи на крака. — Отивам долу при езерото, при Бари. Имам нужда да... — Искаше да е близо до Бари, да го докосва.

Забърза надолу по стъпалата, а после и по леко стръмната пътека.

— Искам да изпека Хавес на бавен огън — каза Гален, докато следеше с поглед Елена. — Колко близки бяха тя и Луис?

— Бяха много близки като деца. Бяха само те двамата срещу света. По-късно се отдалечиха един от друг. Баща им повече от явно предпочиташе Елена, а това нараняваше силно Луис и караше Елена да се чувства виновна. Луис не беше лошо момче. Той просто беше слаб. Когато се пристрасти към наркотиците, Елена направи всичко, което един човек може да направи, за да му помогне. Но всеки път, когато дори за малко не беше при него, той се връщаше към тях. — Доминик поклати глава. — Това, което Хавес причинява и на двамата, е ужасно.

— Пет пари не давам какво причинява той на Луис. Копелето е предало нея.

Доминик кимна.

— Сигурен съм, че той няма намерение да нарани Елена.

— А аз не съм сигурен в нищо. — Гален се изправи. — Освен в това, че след като размисли, тя може да реши да помогне на онзи кучи син. Дори да не го направи, не искам тя да се измъчва, защото се налага да избира между брат си и сина си. Не искам да страда дори и от най-малката вина.

— Какво ще правиш?

— Имам няколко възможности.

Той погледна Елена, която седеше на брега и разговаряше с Бари. Тя се усмихваше, но даже оттук се виждаше колко напрегнати са мускулите ѝ. Той никога не я беше виждал напълно отпусната, напълно доволна. Исусе, как искаше да я види в такова състояние.

— Искам да помогна — каза Доминик. — Все пак, на първо място аз съм виновен, че се доверих на Луис. — Той изкриви устни. — Исках той да се промени, да дойде при нас и да започне нов живот. Вместо това, почти съсипах живота на Елена. Сега трябва да се опитам да поправя нещата.

— Ще се удавя във всичката тази вина, която се носи наоколо — каза Гален. — Ти си виновен само в неправилна преценка, а Елена за нищо не е виновна. Луис нямаше да е в тази ситуация, ако не я беше предал. Тя го знае с разума си, но емоциите ѝ са съвсем друго нещо. — Той се обърна с намерението да влезе вътре. — Ако можеш да помогнеш, ще ти кажа. Но ти нямаш способностите на Джуд, нито неговия опит в подобен род ситуации. И ще ти пречи чувството за дълг и морал.

— Отново втора цигулка след Джуд. — Доминик направи гримаса, издаваща дълбокото му огорчение. Не съм толкова нежен, колкото мислиш. Позволи ми да помогна.

— Ще ти кажа, ако можеш да помогнеш.

Гален отново погледна Елена. Тя гледаше край Бари, към залязващото слънце, но той знаеше, че не вижда неговата красота. Мислеше за брат си и за товара, който Хавес беше поставил на раменете ѝ.

Време беше да се залавят за работа. Щеше да се обади на няколко места, а по-късно, довечера, след като Елена си легнеше, щеше да говори с Джуд.

— Ще тръгнеш ти да го спасяваш? — Джуд поклати глава. — Остави Хавес да се справи с него. Това треперецо от страх копеле си го заслужава.

— Вероятно си прав. Във всеки случай, ще отида да разбера дали Луис наистина е в задънена улица, преди да реша какво да правя.

— Ще отидеш къде? Знаеш ли къде е Хавес?

— В Маями или някъде наблизо. Отишъл е там направо от ранчото. Манеро току-що открил, че той плава покрай брега на яхта на име „Наградата“.

Джуд присви очи.

— И откъде знаеш това?

— Обадох се на Манеро в минутата, в която разбрах, че Хавес е на път за ранчото. Казах му да остави там свой човек, който да наблюдава ситуацията и да проследи Хавес, когато тръгне. И той ми докладва.

— И откога го знаеш?

— Знам, че тръгна към Маями, от деня, в който пристигнахме тук. Както казах, Манеро току-що е разбрал за яхтата.

— И не си казал на Елена. — Това беше твърдение, а не въпрос. — Защото си се страхувал, че тя ще се втурне да го преследва.

— Не исках да поема никакъв риск. Мисля, че би направила всичко, за да сложи край на тази заплаха за Бари.

— Тя няма да е доволна.

— Пет пари не давам. Искам да е в безопасност. — Той изкриви устни. — Исусе, нима това, за което моля, е толкова много? Никога през живота си не е била в безопасност.

— И искаш да дойда с теб?

— Може да имам нужда от помощ.

— Мили Боже, признаваш, че не си всемогъщ? Какво му става на този свят?

— Ще го направиш ли?

— Ще е трудно. Яхтата не е като къщата. Могат да те видят, когато се приближаваш.

— Може да се направи.

— Кога?

— Утре вечер.

Джуд помълча малко.

— Ще си помисля.
— Няма да предприема нещо, ако не вярвам, че имаме шанс.
Той кимна.
— Знам, че не си аматьор. Само дето точно сега не ми се умира.
Гален се обърна с намерението да си върви.
— Каж ми, когато решиш.
Джуд се усмихна широко.
— Ти ще узнаеш първи.

Дюшекът.

Елена се събуди с писък.

Просто сън.

Тя се задъхваше, беше обляна в пот.

Стана от леглото, отиде в банята и напръска лицето си с вода.

После смени пижамата си и се върна в леглото.

Не, нямаше начин да се отпусне. Сърцето ѝ продължаваше да бие толкова тежко, че тя чувстваше как се задушавя. Имаше нужда от въздух.

Само след миг беше на верандата и поемаше дълбоко от студения и свеж въздух.

— Добре ли си?

Тя хвърли поглед през рамо и видя Гален, застанал на прага.

— Имах нужда от въздух.

— Не можеше да спиш?

— О, спях — каза тя. — Кошмари.

— За Луис?

— Да. Той беше прострян на дюшека, а Хавес го удряше и риташе. — Тя си пое дълбоко дъх. — Луис никога не е бил добър в боя. И баща ми, и аз, се опитвахме да го научим, но той не искаше да се научи. Може би животът, който водехме, беше прекалено груб и жесток за него. Може би ако беше израснал в нормално семейство, щеше да е различен, щастлив. Всеки би трябвало да има шанса да е щастлив.

— Ако не се опитва да отнеме точно този шанс на някой друг.

— Прав си. Знам, че си прав. — Тя прехапа долната си устна, зъбите ѝ се забиха в нея. — Но просто не мога да седя тук, докато

Хавес го измъчва. Трябва да му помогна. Мога да му обърна гръб, когато е свободен, но не и сега.

— А Бари?

— Ти и Доминик можете да му осигурите безопасност.

— О, значи аз съм определен да седя тук и да играя ролята на бавачка?

— Да. Луис не е твоя отговорност. Искам само едно от теб. Трябва да знам къде е Хавес.

— И мислиш, че аз мога да разбера?

— Разбира се. — Тя се опита да се усмихне. — Нали си този, който е велик в решаването на проблеми. Можеш да решиш и този, нали?

— Може би.

— Опитай. — Господи, колко ѝ беше студено. Скръсти ръце на гърди. — Моля те. Намери го. Не искам да имам кошмари през останалата част от живота си.

— Няма да имаш. Върни се вътре.

— Ще го направиш ли?

— Малко са нещата, които не бих могъл да направя за теб. — Лицето му се озари от усмивка. — Бих се борил с дракон, бих нападнал вятърна мелница, бих изследвал пустошта...

Харесваше тази негова усмивка. Обичаше да го гледа, като се усмихваше така.

— Просто ми дай мястото.

— Не разбираш. Трябва да ме накараш да направя нещо, което да е истинско предизвикателство. — Той отвори стъклената врата. — Хайде, върни се в леглото. Трябва да помисля за някои неща.

Тя не помръдна.

— Ще... седнеш ли с мен на верандата, на люлеещите се столове?

Той застина.

— Защо?

Защото тя не искаше да влезе вътре. Не искаше да го остави.

— Ще е хубаво. Чувствам се малко... Ще бъде хубаво.

Той я хвана за ръката и я поведе към столовете.

— Да, ще бъде. — Седна на единия стол и я взе в скута си. — Сгуши се в мен, малко е студено.

Той беше топъл и силен и миришеше на лимонов афършейв. Беше добре да седи така и да не мисли за нищо, освен за скърцането на стола и колко успокояващо е да има Гален край себе си.

— Много мило от твоя страна. Ако искаш... по-късно можем да правим секс.

Той се засмя приглушено.

— Не, не можем. Не точно от това имаш нужда сега. Непрекъснато се опитваш да ми платиш. Колко време ще ти трябва да разбереш, че моменти като този имат специална стойност за мен? Разбира се, това е само когато не съм като свиня, движена от плътта.

— Или задник.

— Ти се усмихваш. — Дланта му започна нежно да разтрива тила ѝ. — Това е добър знак. Сега, затвори очи и аз ще ти разкажа за живота си като контрабандист в Ориента по времето, когато бях млад и извънредно смел. Разбира се, още не съм стар и съм все така смел, но може би не толкова глупав и твърдоглав. Помня как веднъж се опитах да намеря кораб до Шанхай...

ГЛАВА 11

Обаждането на Хавес дойде на следващата сутрин.

— Добре ли прекарахте нощта? — запита той, след като Гален ѝ подаде слушалката. — Страхувам се, че нощта беше лоша за бедния Луис. А аз спях много добре, наистина.

— Няма да ти дам Бари. — Тя направи пауза. — Но той не е единственото, което искаш. Аз ще се срещна с теб. Не искаш ли още една възможност с мен?

— Толкова много, че почти се изкушавам. Почти. Но първо трябва да получа сина си. Когато намериш смъртта си, няма да можеш да ми кажеш къде е. Тогава ще трябва да преговарям с някой друг.

— Може би ще извадиш късмет и ще успееш да ме запазиш жива. Сигурна съм, че предпочиташ да измъчваш мен вместо Луис.

— Много повече предпочитам теб. Но понякога човек трябва да се задоволява с по-малкото. Той малко прилича на теб в очите. Дай ми сина ми.

— Позволи ми да говоря с Луис.

— Страхувам се, че в момента той не е в състояние да разговаря. Може би следващия път, когато се обади. — И той затвори.

— Не ми позволи да говоря с него. — Елена върна телефона на Гален. — Каза, че Луис не може да говори.

— Възможно е да лъже — обади се Джуд от мястото си в другия край на стаята.

— Знам. — Елена си пое дълбоко дъх. — Просто намери Хавес за мен, Гален. — Тя излезе на верандата. Опита се да изглежда спокойна, когато видя Бари да седи на люлката с Доминик. — Здравейте. Гладни ли сте?

— Не. — Бари я гледаше и сякаш нещо го измъчваше. — Изглеждаш тъжна, мамо.

— Не, добре съм. Мисля да се разходим край езерото. Снощи чух крясъци на диви гъски.

— Готов съм за разходка! — Той скочи на земята. — Ще отида да кажа на Гален, че не мога да му помогна със закуската. — Той изтича край нея и влезе в къщата.

— Става все по-трудно нещата да се държат в тайна от него — каза Доминик. — Той е умно момче, а всичкото това непрекъснато местене и тревоги биха направили всекиго подозрителен. Може би трябва да говориш с него.

— И какво да му кажа? Че баща му е чудовище и иска да убие майка му? — Тя поклати глава. — Моя задача е да защитавам Бари. От всичко.

— А Луис?

Тя отново поклати глава.

— Не знам. Хавес не ми позволи да говоря с него.

— Готов съм! — Бари отвори стъклената врата. — Гален каза, че има работа тази сутрин и че аз мога да помогна по-късно. Ще хапнем „по никое време“, между закуската и обяда, така каза той. — Той изтича надолу по стъпалата на верандата. — Да отидем да видим дивите гъски.

— Е? — Това беше въпросът на Гален към Джуд.

— Може би не правиш това, което трябва. Може би този път не преценяваш правилно ситуацията — каза Джуд. — Мислих по въпроса, може би трябва да сме по-търпеливи. Хавес като че ли не бърза да убие брат й.

— Което няма да е особено добре за Луис.

Джуд повдигна вежди.

— А нас интересува ли ни това?

— Не, но интересува Елена. А тя няма да прояви търпение.

— Вярно е. — Джуд гледеше замислено през прозореца към езерото. — Хавес си играе с чувствата й, защото я познава. И разчита, че тя ще се пречупи.

— Не може да е съвсем сигурен, но се надява. Все пак той знае колко корава е тя.

— Тогава може би е толкова отчаян, колкото е и тя.

— Ще ми помогнеш ли или не?

Джуд кимна.

— Няма да тръгнем тази вечер. Утре. Искам още малко да помисля.

Гален сви рамене.

— Защо не? Утре.

Хавес гледаше с отвращение Луис Кайлър, проснат в безсъзнание на леглото.

Слаб червей такъв! Не виждаше нищо от Елена в брат й. Беше я излъгал за това. На такова слабо същество не би трябвало да се позволява да живее. Само силните трябва да населяват земята.

— Все още не сме успели да проследим Гален — каза Гомес, застанал зад него. — Опитваме се да хванем докладите до него на неговите помощници и приятели. — И той хвърли поглед надолу към Луис. — Съществува ли все още необходимостта да ги търсим?

— Продължавайте.

Той извърна поглед от Луис. Беше се хванал за сламка, когато беше намесил брат й в преговорите с Елена. Трябваше да измисли по какъв друг начин да го използва, освен като възможна размяна. Не вярваше, че тя ще се поддаде на импулса да спаси брат си. Той не би го направил за собствения си брат, а тя беше силна почти колкото него.

И все пак не чак толкова. Беше излъгала, че се е престорила на победена, че му е създала нарочно чувство на превъзходство. Това не можеше да е истина. Не можеше да приеме идеята, че тя не само го е победила, но също така го е и заблудила.

През последните две нощи той беше започнал да сънува, че отново я има в онзи салон. Чудесни и ободряващи сънища на триумф.

Те щяха да се сбъднат.

Телефонът звънна в единайсет и четирийсет онази сутрин. Елена замръзна.

— Хавес. — Гален й подаде телефона.

— Не знам колко още би могъл да понесе Луис — каза Хавес. — Дай ми момчето.

— Вече обсъдихме това. — Гласът й трепереше. — Няма да има сделка.

— Разтревожена си. Мисля, че ставаш все по-слаба и по-разколебана. — Той направи пауза. — И ще си още по-склонна да го спасиш, ако видиш какво наказание го караш да понесе. Да, вярвам, че трябва да уредим срещата ти с Луис. Да видим. Да речем, да заведе брат ти в Орландо след два дни? Градината на хотел „Кисиме“. Пейката до изкуственото езеро. Десет часът сутринта.

— Нима мислиш, че съм идиотка?

— О, по дяволите, той ще бъде сам! Разбрах, че Гален се е обадил в полицията, веднага след като пристигнахме в ранчото. Нима мислиш, че не знам, че е възможно той да разполага с цяла армия агенти, които да ме търсят и да се опитват да ме хванат? Няма да е умно да се поставя в положение на уязвимост.

— Тогава, какво ще ме спре да взема Луис със себе си?

— Фактът, че с мен ще има наеман убиец, скрит, с оръжие, насочено в Луис. Ако излезе от градината, ще бъде мъртъв.

— И същият този стрелец няма да застреля мен?

— Това е твой проблем. Мисля, че ще можеш да го разрешиш задоволително.

— Няма да дойда.

— След още две нощи тревога за скъпия Луис? Мисля, че ще дойдеш. — Той затвори.

— Той ще заведе Луис в градината на хотел „Кисиме“ в Орландо. След два дни в десет сутринта — каза тя. — Мисли, че започвам да омеквам. Искане да ми покаже колко го е измъчил. Каза, че Луис ще бъде сам.

— Не е вероятно.

Тя кимна.

— Капан.

— Но може би все пак има възможност тук — каза Доминик. — Може би ще успеем да измъкнем Луис, преди да затворят капана.

— Той иска Елена — каза Гален. — А аз не искам този капан да се затвори за нея.

— Чакай, може би Доминик е прав. — Тя разтри слепоочията си. — Като че ли не мога да мисля. Има смисъл в това, че той няма да се появи, защото знае, че преди си се обадил в полицията. Каза, че ще има стрелец с оръжие, насочено в Луис.

— Няма начин той да очаква, че ще се хванеш. Че ще отидеш, ще погледаш известно време бедния Луис и ще си тръгнеш. Стрелецът ще се опита да хване теб или има някоя друга скрита карта.

— Знам. — Тя навлажни устни. — Но може да нямам по-добър шанс.

Гален изкриви устни.

— И да разчистиш пътя?

— Той е неин брат — каза тихо Доминик. — Той е слаб, а не лош. И не заслужава това жестоко отношение на Хавес.

— По дяволите, тя няма нужда от твоето окуражаване, Доминик.

— Ти никога не си го познавал — каза Доминик. — А аз го познавах. И го обичах. Не, още го обичам. Той е човешко същество. — Усмихна се на Елена. — Не се срамувай от това, че още обичаш Луис. Добре е човек да прощава.

— О, за Бога! — Гален вдигна ръце. — Защо си хабя думите? Ще го направиш, нали?

— Трябва да опитам — прошепна тя.

— Рискът е голям.

— Значи, трябва да намеря начин да го направя по-малък.

Той я гледа секунда-две с огромно раздражение и гняв, после се извърна.

— Добре, влез в капана, щом искаш. Ще се обадя на Манеро и ще му кажа да наблюдава ситуацията в хотела.

— Не, ще отида сама. Доминик ще ми помогне, а имам нужда и от някого, на когото да се доверя, за да му оставя Бари. Не ми харесва това, че ще съм далеч от него. Не че не вярвам на хората ти тук, но...

— Но никой не може да се грижи за сина ти като теб. Предполагам, трябва да съм поласкан, че ме смяташ за подходяща бавачка. — Гален поклати глава. — Но ще дойда с теб. Доминик ще се грижи за Бари. Ако искаш, можем да вземем Бари с нас до летището на Орландо и да го оставим с Доминик в хеликоптера, докато ние сме в града. При първия знак за опасност, Доминик ще може да избяга с детето.

Тя се замисли. Не й харесваше идеята да вземат Бари със себе си, но другата алтернатива — да го остави тук на мили разстояние, беше напълно неприемлива.

— Добре, предполагам, че безопасността ще е осигурена.

— Там ще е в по-голяма безопасност, отколкото тук. — Той излезе от стаята.

Не трябваше да го обвинява, че е ядосан. Ситуацията можеше да излезе от контрол само за част от секундата, а причината, поради която искаше да види Луис, беше чисто емоционална.

— Това ли е правилното решение, Елена? — запита Доминик.

— Разумът невинаги побеждава, противно на онова, което са казвали рицарите на Камелот. — Тя срещна погледа на Доминик. — Казах, че ще опитам, Доминик. Но ако открива, че поставям сина си в опасност или че има голяма вероятност той да изгуби майка си, ще се откажа веднага. Бари е невинен и това накланя везните в негова полза.

Той кимна бавно.

— Разбирам. Невинността е светло нещо. Но някой трябва да спаси и изгубените души.

— Точно затова ще отида. — Тя се изправи. — А сега трябва да измисля план. Два дни не е много време.

Дали щеше да дойде?

Хавес гледаше разсеяно към небостъргачите на Маями Бийч. Шансовете Елена да размени сина си за слабохарактерния си брат не бяха достатъчно високи, че да заложи на тях. И все пак тя можеше да се опита да го освободи, ако обстоятелствата се подредяха правилно. Жена като нея обича да действа по този начин. Шансът не беше висок, но той нямаше много възможности на този етап. Не беше успял да намери и най-малка следа относно местонахождението на Гален и Елена.

— Ще отидем ли до Орландо? — запита Гомес зад него.

Хавес кимна.

— След два дни. Тя ще трябва да остави момчето и така ще го лиши от най-силния му защитник. Ще предпочете да вземем нея като затворник, но и това може да не се случи. По-вероятно ще е да се наложи да я застрелят, а и това не е лошо. Гален може да е по-склонен да преговаря за размяната на момчето, когато нея я няма вече. Как е Луис?

— В безсъзнание.

— Събудете го. Трябва да го приготвим. — Той направи пауза, за да помисли. Ситуацията трябваше да се манипулира внимателно. — Искам раните и натъртванията му да се виждат много ясно, Гомес. Искам нежното ѝ сърце да кърви за него.

— Манеро ми изпрати по факса чертеж на хотела и околностите му. — Гален опъна листа хартия на кухненската маса. — Това е мостът над изкуственото езеро, където, както се предполага, ще ни чака Луис. Хотелът е на шест етажа, но към градината може да се гледа само от три от прозорците на южната страна на сградата. — Той загради с кръг въпросните прозорци. — Вероятно тук ще е разположен снайперистът.

— Може би. — Джуд посочи хотела от другата страна на улицата. — Каква част от градината се вижда от тук?

— Това е хотел „*Мирадо*“. Ъгълът не е добър. Само четири от стаите гледат към градината. — Гален загради и тях. — Наблизо няма други хотели, които да имат достъп до нея. Разбира се, това не означава, че човек, който излиза оттам, не може да бъде прибран в минаваща лека кола.

— Значи ти ще се погрижиш за това — каза Джуд. — Добър си в изваждането на хора от различни ситуации. Ще се справиш ако положението стане критично. — Той посочи прозорците на хотел „*Кисиме*“. — Ще претърся този участък, както и хотела от другата страна на улицата. Кой ще се срещне с Луис?

— Аз — каза Елена. — Имаме нужда и от кола, която да чака отвън, пред входа на градината. Няма да губя време да говоря с него. Просто ще го измъкна.

— Ти дори не знаеш дали той ще е в състояние да върви — каза Гален.

— Ще го измъкна. — Елена стисна твърдо устни. — Ти просто осигури колата.

Гален кимна.

— Аз ще претърся градината, преди ти да влезеш в нея, за да се уверя, че няма изненади.

— Не, ти имаш своята задача. А аз — моята. — Тя извърна поглед. — Сама ще претърся градината.

— Както искаш. — Гален се обърна към Джуд. — От колко време имаш нужда?

— Ще отида да огледам още тази вечер. Хавес може да направи така, че снайперистът да пристигне и заеме позиция в последния момент, така че аз ще заема позиция в хотел „*Мирадо*“ и оттам ще наблюдавам срещата на Елена с Луис.

— Добра идея.

— Само не ме забравяйте, когато се измъквате всички. — Той се усмихна сардонично. — Това ще е сериозна обида за мен.

— Тогава, не губи време, когато видиш Елена и Луис да тръгват към вратата. Чакай ги отпред. — Той нави листа хартия и го сложи в джоба си. — Уредил съм пилот и хеликоптер да ни закарат до Орландо. Джоузи Макфий. Използвал съм я и преди. Тя е добра, може да ѝ се има доверие. Ще ни приземи на частно летище в покрайнините на Орландо.

— Не е ли много близо? — Елена смръщи вежди. — Не искам Бари и Доминик да са в опасност.

— Летището е безопасно. Ако забележим, че ни преследват, няма да се върнем там. Окей?

Не, не беше окей. Целият план беше рискован, но поне изглеждаше достатъчно сигурен, що се касаеше до Бари. Тя кимна бавно.

— Предполагам, да.

— Добре. — Той тръгна към вратата. — Така че, ако ме извиниш, ще видя какво мога да направя по въпроса да се измъкнем от Орландо със здрави кожи, което много прилича на това да извадиш заек от шапката на фокусника.

— И как ще го направиш?

— Претърси ме. Това е територия на Дисни. Може би ще имам нужда от помощта на паточка Доналд.

— Желая ти късмет — измърмори иронично Джуд.

— Е? — Елена загледа Джуд право в очите след излизането на Гален. — Няма ли да ми кажеш нещо? Нима не ме предупреди да не правя точно това? Рискувам живота на Гален.

Той поклати глава.

— Той самият го прави. Не би могла да го спреш дори и да искаше.

— Аз искам да го спра.

— Тогава се откажи. Няма начин да не изгубиш играта при това предложение. Какво ще правим с брат ти, ако успеем да го измъкнем от ръцете на Хавес?

Тя не знаеше. Нямаше нужда от такива усложнения, но дори това нямаше значение.

— Трябва да го направя, Джуд.

Той отново поклати глава.

— Емоциите не са добър съветник. Наистина пречат на възможността на човек да мисли ясно и трезво.

— И, разбира се, ти никога не им позволяваш да ти пречат.

— Напротив, различни чувства ме тормозят, но съм се тренирал да не им позволяват да се намесват във вземането на решение. Те карат човек да се колебае, а това може да е фатално. — Той се усмихна. — Ти не би искала да се колебаеш, ако видя онзи снайперист да се цели в теб.

— Не бих искала.

— Тогава не ми говори за чувства. Ще се видим в Орландо.

Тя го последва на верандата и го гледа, докато той се качи в джипа.

— Престани да се тревожиш, Елена.

Тя се обърна и видя Доминик да идва по пътеката откъм езерото.

— Къде беше?

— Просто седях и мислех. Няма нищо, което може да се сравни с това да гледаш чудесата, сътворени от Бога. Това успокоява душата. Трябва да опиташ.

Тя седна до него.

— Да.

— Винаги си била воин. Дори като малко момиченце ти се тревожеше за всеки дребен детайл. Луис беше различен. Той живееше за момента. Но беше добър за теб. Караше те да помниш, че си още дете.

— За това ли мислеше долу край езерото? За него?

— Как бих могъл да мисля за някого другото? Ще можем ли да го спасим?

— Надявам се. Гален и Джуд са умни и имат огромен опит в тези неща. С тях ще е много по-лесно.

— Моля се всичко да мине добре.

Тя облегна глава на рамото му. Колко много пъти бяха седели така на предните стъпала на къщата в Томако! Обзе я добре познатото и благословено успокоение.

— Тогава, знам, че ще успеем. Имаш приятели на доста високи места.

Той се засмя тихо.

— Да се надяваме, че те виждат нещата по моя начин. — Целуна я. — А сега е време ти самата да отидеш на разходка. Погледай езерото и небето и когато се върнеш, ще се чувстваш по-добре.

— Щом казваш. — Тя се изправи и втренчи поглед в стъпалата. — Ще опитам. Не искам да обидя твоите високопоставени приятели.

ГЛАВА 12

Бедното дете.

Доминик гледаше неотлъчно след Елена, докато тя вървеше по пътеката. Толкова измъчена, толкова наранена и... изпълнена със съжаление. Тя беше готова да поеме всяка отговорност за живота и на двамата, но винаги я измъчваше това, че не може да спаси Луис от самия него, от неговите собствени действия. Веднъж беше казала на Доминик, че прави всеки пореден опит с надеждата, че той ще е успешен. Тя винаги беше отговорната, тази, която носеше товара. Но не беше успяла да поеме този на Луис.

Не беше успял и Доминик. Може би сега те двамата с Елена щяха да имат нов шанс да спасят както душата, така и тялото му.

— Къде отива тя? — запита Гален от прага.

— Да се разходи. Реших, че има нужда.

— Как ми се иска това да е всичко, от което има нужда.

— Ти си истински загрижен за нея.

— Дяволски си прав. — Гласът на Гален вибрираше от стаени чувства. — Какво нередно има в това? Все някой трябва да се интересува дали е жива или мъртва. Тя се поддава на чувствата и се опитва да спаси копелето, което... Съжалявам, знам, че ти също имаш чувства към него. Млъквам веднага.

— Можеш да продължиш да говориш — усмихна се Доминик. — Седни до мен и ще поговорим.

— Погледни там долу — надвика шума на моторите Джоузи Макфий, за да я чуе Бари, който седеше зад нея. — Това е светът на Дисни. Домът на Мики Маус.

Бари нетърпеливо притисна лице до стъклото.

— Виждам замък и... — Той се обърна към Елена. — Там ли отиваме?

— Не и на това пътешествие. Имаме друга работа, но решихме, че може да ти хареса да летиш отново с хеликоптер. — Елена хвърли поглед към Гален, който седеше на мястото на втория пилот. — Колко има още?

— Пет минути — отговори вместо него Джоузи Макфий. — Летището е малко отдалечено, но Гален каза, че е частно и това е неговото предимство. В хангара ще ни чака кола. — Тя отново се усмихна на Бари. — Казаха ми, че ти ще чакаш в хеликоптера с мен. Може би ще успеем да разгледаме някоя и друга забележителност.

— Мамо?

Тя поклати глава.

— Джоузи трябва да ни чака, а не знаем кога ще се върнем.

— Десет минути и ще сме отново на летището — каза Джоузи. — За това време вие дори не можете да стигнете до „Кисиме“.

— Идеята не е лоша — каза Доминик.

Тя реши, че за Доминик и Бари ще е добре да напуснат летището за толкова малко време. Така на Бари нямаше да му доскучае и той нямаше да стане раздражителен. Само дето беше странно да мислят за удоволствия по време на мисията си тук. Но не по-малко странно беше това, че бяха принудени да вземат със себе си дете.

— Десет минути.

— Добре — каза Джоузи. — Имайте ми доверие. Аз самата имам внуци. Ще му е наистина забавно.

Елена имаше доверие на тази жена. Странно беше, че може да се чувства толкова свободна с жена, с която току-що се е запознала, но Джоузи Макфий вдъхваше доверие. Около петдесетгодишна, с вече посивяваща коса, но много жизнена и енергична.

— Имам ви доверие. Обаче не се приближавайте прекалено много до онзи замък.

— Няма такава опасност — каза Гален. — Целият град се контролира от Дисни, включително въздушното пространство. Те са много чувствителни към всичко, което би развалило семейните им забавления.

— Спускаме се. — Джоузи наклони хеликоптера. — Ще кацнем след две минути.

Сякаш измина по-малко време, а хеликоптерът вече беше на пистата.

— Ето я и колата. Ще отида да я проверя. Чакайте тук.

Гален скочи на земята, наведе се под въртящите се ротори и се затича бързо към хангара.

— Искаш ли да седнеш отпред с Джоузи? — Въпросът беше зададен от Доминик на Бари. — Оттам се вижда по-добре.

Лицето на Бари грейна.

— Може ли?

— Разбира се — каза Джоузи. — Ела.

Доминик вече слизаше от хеликоптера, за да повдигне Бари до седалката на втория пилот.

— Ето, готово. — Той закопча колана. — Сега наблюдавай внимателно всичко, което Джоузи прави, и може би ще се научиш да управляваш тази машина.

Погледът на Бари нетърпеливо обхождаше контролното табло.

— Уоу! Прилича на космически кораб!

— Не съвсем. — Доминик погали нежно косата на Бари и отстъпи назад. — Мисля, че изтървах лист хартия, докато слизах. Ще видиш ли дали е на пода, Елена?

Беше прав — на пода имаше квадратен лист хартия. Тя се наведе да го вдигне.

— Желая ви приятно пътуване! — Той затвори с трясък вратата и помахна на Джоузи.

Елена гледаше след него, без да може да повярва на това, което вижда.

— Доминик!

Хеликоптерът се вдигна във въздуха, обърна и остави Доминик да стои долу.

— Приземи, по дяволите!

— Не те чувам — извика Джоузи през рамо. — И не мисля, че ще искаш моят втори пилот да те чуе. Трябва да прочетеш бележката.

Елена хвърли последен, изпълнен с гняв, поглед към Доминик, който вървеше към колата, където го чакаше Гален. Бяха замислили дяволска конспирация.

Бележката. Тя разгъна листа.

„Елена

Мисля, че това е моя работа. Не само защото ти, Луис и Бари никога нямаше да изпаднете в това положение, ако не се бях доверил на Луис. Винаги съм вярвал, че той може да бъде спасен, ако измина само още една миля заради него.

Това е последната миля.

Аз не съм герой. Гален обеща да провери градината и тя да е възможно най-безопасна. Трябва само да се заведе Луис до колата, а аз трябва да му дам подкрепата си, за да не се страхува. Той винаги е бил едно уплашено момче, както ти учиш сина си, страхът е ужасно нещо. Не обвинявай никого, освен мен, за това. Аз убедих Гален, а Гален убеди Джоузи.

А сега аз трябва да убедя теб, че дори да принудиш бедната Джоузи да кацне, акцията ще е приключила, когато стигнеш в хотела. В добавка към това, ще трябва да оставиш Бари без закрила и вероятно да го накараш да си изгуби ума от страх.

Убедих ли те?

Надявам се, от цялото си сърце, че съм. Защото е време да позволиш и на някой друг да поеме част от товара ти. Твоята работа е да се грижиш за момчето си.

С цялата ми любов,

Доминик“

В очите ѝ бликнаха сълзи, тя смачка бележката.

— По дяволите! Върви по дяволите, Доминик!

Джоузи хвърли поглед през рамо.

— Съжалявам. Подчинявам се на заповеди, а моят шеф е Гален.

Само че Гален не беше шефът в този случай. След като години наред беше стоял на заден план, Доминик беше излязъл напред и сега ръководеше шоуто.

Господи, колко много се страхуваше тя!

— Какво, по дяволите...! — Джуд отвори вратата и се втренчи недоумяващо в полицейската униформа, в която беше облечен Гален. — Ще ме извиниш, но тази униформа не ти отива. Тя изисква определена нагласа и излъчване.

— Хората рядко подлагат на съмнение полицейските служители. — Гален влезе в стаята и остави тежко огромната кутия, която носеше, преди да отиде до прозореца. — Провери ли стаите в този хотел?

— Няма да се безпокоя дори да отговоря на този въпрос. — Той последва Гален до прозореца. — Снайперистът беше в третата стая вдясно, на петия етаж на „*Кисиме*“ от другата страна на улицата. Пат Рейли, бивш член на ИРА, много добър.

— Не достатъчно добър?

— Само сетива, никакъв интелект. Смъртта му няма да ни създаде никакви неудобства. Оставих знак с надпис: „*Не ме безпокойте*“ на вратата. — Той посочи друга стая, на шестия етаж. — Онази там малко ме тревожи. Снощи в стаята нямаше никого, проверих я отново преди два часа, но сега завесите са спуснати. Възможно е някой да е насилил ключалката и да се е разположил незаконно.

— Втори стрелец.

— Ще видим. Сега няма време да отидем дотам. Ще трябва да се справя отгук. — Той подаде на Гален своя бинокъл. — Двама мъже току-що заведоха Луис Кайлър на пейката до изкуственото езеро. Той не е приятна гледка.

Гален фокусира бинокъла върху мъжа на пейката. Някога Луис Кайлър може и да е бил красив млад мъж, но сега беше толкова болезнено слаб, че чистият му сив костюм буквално висеше на него. Лицето му беше подуто и в синини, той седеше в края на пейката, сякаш беше прекалено нервен да се облегне.

— Може ли да върви?

Джуд кимна.

— Помагаха му, но все пак може да се движи.

— Само от това имаме нужда. Тръгна ли си вече охраната му?

— Чакат до задната врата.

— Ще се поразходя наоколо, колкото да се уверя. После ще оставя Доминик да отиде при Луис. — Той подаде бинокъла на Джуд. — Всичко трябва да е приключило само след петнайсет минути.

— Ако имаме късмет. — Джуд взе карабината си от леглото и отиде до прозореца. — И ако не се издъниш и не успееш да ни измъкнеш оттук. Обзалагам се, че улицата гъмжи от хора на Хавес.

Гален отвори вратата.

— Още не.

— Какво има в онази кутия на леглото?

— Твоята дегизировка.

— Дегизировка? Кутията е прекалено голяма, за да съдържа полицейска униформа. — Той отиде до леглото, отвори кутията и погледна вътре. Започна да се смее. — Мили Боже, сигурно се шегуваш.

— Готов ли си? — Гален запита Доминик. — Можеш да промениш решението си. Аз ще вляза и ще го измъкна.

Доминик поклати глава.

— Той не би ти се доверил. Освен това, ти трябва да се грижиш за изхода и изтеглянето. — Той се усмихна. — Говоря така, сякаш участвам в някой от онези гангстерски филми.

— Градината е чиста, Джуд е на поста си, но това не означава, че не може да се случи нещо неочаквано.

— Забравяш, че години наред съм бил с бунтовниците. Знам, че нищо не е напълно безопасно.

— Това тук по-добре да е дяволски безопасно — каза мрачно Гален. — Или Елена ще ме разкъса.

— Престани да се тревожиш и иди да си свършиш работата. — Доминик отвори вратата на градината. — И ме остави да свърша моята.

Доминик беше в градината.

Погледът на Джуд беше фокусиран в телескопичния мерник на карабината, а Доминик вървеше по пътеката, към езерото. Вървеше бързо, нетърпеливо и почти започна да тича, когато видя Луис Кайлър.

Неочаквано, Джуд долови нещо с крайчеца на окото си. Насочи карабината към прозореца на стаята на шестия етаж.

Беше ли помръднала завесата?

„Мили Боже, момчето изглежда ужасно!“, помисли си Доминик, когато се приближи до пейката.

— Луис.

Очите на Луис се разшириха.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те измъкна.

Луис се изправи с мъка на крака.

— Не трябваше ти да си тук. — Гласът му беше тънък, писклив.
— Трябваше Елена да е тук! Елена трябваше да е тук!

— Ще те измъкнем. Скоро ще видиш Елена. — Той се приближи още повече до Луис. — Ела с мен, Луис.

— Върви си, Доминик. Кажи на Елена да дойде. — Очите му блестяха трескаво. — Трябваше да е Елена.

— Ти си болен. Не се чувстваш добре. Слушай внимателно. Елена те чака. Трябва да дойдеш с мен.

— Не мога да дойда. Трябва да направя това, което искат те. Няма да ми дадат нищо, докато не направя каквото казват. — Гласът му трепереше. — Не са ми давали нищо от два дни. Трябва да получа поредната доза, трябва.

— Кокаин?

— Хероин.

На Доминик му прилоша.

— Ще те излекуваме от тази зависимост. — Той хвана Луис за ръката. — Хайде.

Луис се отдръпна от него.

— Точно от това се страхувам. Не мога да го приема. Боли ме. Изпрати Елена.

— Защо?

Той извади пистолет от джоба на самото си.

— Трябва да я застрелям. Трябва да застрелям Елена.

Доминик застина.

— Не можеш да направиш това.

— Напротив мога! Те казаха, че ще ми дадат моята инжекция, ако го направя. Трябва да го направя...

— Тя е твоя сестра. Обича те.

Луис го погледна с безкрайно учудване.

— Няма значение. Трябва да го направя.

Доминик бе обзет от неописуем ужас.

— Дай ми оръжието, Луис. Не говориш ти, а някой друг. Дай ми оръжието.

— Ти винаги се месиш. Трябваше да я накараш да дойде. Трябваше да дойде тя.

Доминик протегна ръка към оръжието.

— Не позволявай Хавес и неговите наркотици да ти причинят това. Позволи ми да ти помогна.

Луис изкриви устни.

— Трябваше да я накараш да дойде. Ти съсипа всичко.

Пръстите му натиснаха спусъка.

Болката разкъса гърдите на Доминик. Той с ужас осъзна, че е застрелян. Гледаше втренчено и невярващо Луис.

— Не ме гледай така. Вината е твоя — извика пронизително Луис. Натисна спусъка отново и отново. — Трябваше да я накараш да дойде...

Три изстрела. По дяволите! Гален изскочи от камиона и изтича в градината.

Още един изстрел. Доминик лежеше на земята, а Луис стоеше над него.

Още един изстрел и Луис се сгърчи на земята. От къде беше дошъл? Нямаше време да провери. Трябваше да измъкне Доминик оттук. Коленичи до него.

— Хайде, Доминик. Ще ти помогна да се изправиш. Трябва да...

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Джуд излезе бавно от хотела. Улицата гъмжеше от живот. Пред хотела бяха спрели четири полицейски коли, гостите бягаха панически навън и полицаите ги отвеждаха няколко преки по-нататък.

Гален стоеше до един камион, паркиран на завоя. Камионът беше бял, а на едната му страна със зелени букви пишеше: „Бомбен ресурс на Орландо“.

— Влизай. — Гален отвори задната врата на камиона. — Трябва да се измъкнем, докато не е станало още по-напечено.

— Ще трябва да ми се отплатиш по някакъв начин за неудобството. — Джуд го гледаше смръщено през защитните очила. — Приличам на някой космонавт или извънземен.

— Все някой трябва да е човекът, който разбира от бомби.

— И ти определи мен. — Той хвърли карабината си в камиона. — Господи, не мисля, че мога да се кача в този камион. Има ли заплаха от избухване на бомба?

— Това беше единственото, което можах да измисля, за да накарам полицията да разкара абсолютно всички от района. Не беше лесно. Трябваше да измисля цял сценарий, който ще ги убеди да изпратят екип. Реших, че камионът също така ще защити Луис и Доминик. — Гален му помогна да се качи отзад. — Можеш да съблечеш екипа веднага щом излезем от града.

— Надявам се. Ужасно ми е горещо.

— Кой стреля? Вторият снайперист ли?

— Да, от прозореца на шестия етаж. Аз се погрижих за него. — Той направи пауза. — Доминик мъртъв ли е?

— Да, мъртъв е. — Гален затръшна вратата на камиона.

Гален паркира камиона до хангара и загледа хеликоптера, без всъщност нищо да вижда.

„Движи се, по дяволите. Кажу й. Приключи с това.“

Чу вратата на камиона да се отваря зад него. Джуд излезе и след миг стоеше до прозореца на шофьора.

— Ти остани тук. Аз ще я изпратя при теб. — Той се обърна и затича към хеликоптера.

„Да, трябва да я отделиш от Бари.“ Ако самият той не беше толкова заслепен, щеше да помисли за момчето.

Елена идваше към него. Вървеше бавно и внимателно, като че ли се страхуваше, че ще стъпи върху мина. Знаеше, че нещо не е в ред. Но, Иусе, не и колко много не е наред.

Тя спря и го погледна. А може би знаеше. Както и да е, той и без това трябваше да произнесе думите.

Гален протегна ръка и отвори вратата на камиона за нея.

— Влез. Няма да искаш Бари да те види, като чуеш новините.

Не можеше да плаче. А трябваше да вика, да плаче, да крещи. Но ако започнеш, можеше никога да не спре.

— И двамата? — запита глупаво Елена. — Луис и Доминик...

— Всичко се обърка.

— Защо?

— Имаше втори снайперист.

— Но ти очакваше това. Трябваше да съм там. Не трябваше да позволяваш на Доминик да отиде. Аз щях да съм по-предпазлива. Можеше да успея да избегна куршума.

— Добре, права си. Направих грешка.

— За Бога, не бъди чак толкова благороден. — Джуд отново беше застанал до прозореца. — Радвам се, че реших да се върна. Кажи й истината.

— Истината? — повтори Елена.

— Хавес беше подготвил нещо, което нито ти, нито Доминик, очаквахте. Той дал на Луис оръжие и очевидно му е заповядал да те ликвидира. Но той уби Доминик вместо теб.

— Луис... — Обзе я ужас. — Луис не би могъл да го направи.

— Аз гледах през цялото време — каза Джуд. — Той го направи.

— И после снайперистът застреля Луис? — Устните й се изкривиха от болка. — Предполагам, Хавес не е бил никак доволен от развоя на събитията.

— Дяволите да те вземат, тя не трябваше да знае — каза Гален на Джуд.

— Не, но аз винаги съм предпочитал нещата да са ясни. Така е по-добре, отколкото да мисли, че си можел да направиш нещо повече. О, казах на Бари, че на Доминик се е наложило да остане по работа.

— Какво се случи със снайпериста?

— Джуд се погрижи за него. Той още в самото начало предположи, че в онази стая е възможно да има човек. — Гален извърна поглед. — Не искам да те притеснявам, но трябва по-бързо да се измъкнем оттук. Не ни проследиха, но трябва да стигнем толкова далеч, колкото успеем, и то по-бързо.

— Да, разбира се.

Изпитваше нужда да слезе от камиона, да се върне в хеликоптера. Не биваше да мисли нито за Доминик, нито за Луис. Трябваше да прави каквото се налага, време за мъката имаше и по-късно. Можеше да се справи. Беше войник. Беше губила близки хора и в миналото.

Но не и Доминик, нейният приятел, нейният учител...

Болката беше прекалено силна. Трябваше да се помръдне веднага или щеше да припадне. Отвори вратата на камиона и скочи на земята.

— Да вървим.

ГЛАВА 13

Беше вече тъмно, когато се върнаха във вилата.

— Аз ще се погрижа детето да си легне. — Джуд взе Бари на ръце и го занесе вътре.

Елена уморено си помисли, че това е много мило от негова страна. По време на обратното пътуване той беше забавлявал Бари, беше му попречил да мисли за нещо друго, освен за самия него. Какъв странен човек. Странен, твърд и все пак явно в душата му имаше и нежна струна.

— Радвам се, че той непрестанно се грижи Бари да е зает, да се забавлява. Не знам как бих могла да се справя, какво да му кажа.

— Не му казвай нищо, докато не настъпи подходящият момент. — Той ѝ помогна да слезе от колата. — Ще почувстваш кога да го направиш.

— Дали? — Тя не беше сигурна в нищо. — Не искам да го боли така, както боли мен. Той е още толкова малък. Още нищо не разбира.

— Никой от нас не разбира смъртта. — Гален я съпроводи до вилата. — Ще се обадя на Лоугън веднага щом се погрижа за теб и ще го помоля да уреди погребенията на Доминик и брат ти. Властите вероятно ще освободят телата, когато приключат работата по тях.

— Знам. Това няма значение. Предполагам, че за Доминик трябва да се осигури католическо погребение. Той се интересуваше само от душата си. — Тя направи пауза. — Луис? Не знам. В момента не мога да мисля за него. Доминик би го нарекъл изгубена душа и би му простил. Но не вярвам, че аз мога. Още не. Може би никога.

— И аз не мога. — Той отвори входната врата. — Да те сложим в леглото.

— И сама мога да си легна.

— Знам, че можеш. Просто ще се почувствам по-добре, ако ти помогна.

Беше прекалено уморена да спори. Той я заведе в стаята ѝ, помогна ѝ да се съблече и да си легне. Намокри носна кърпа и изтри

лицето и ръцете ѝ, после седна на стол до леглото ѝ.

— Искаш ли да поговорим?

Тя поклати глава.

— Няма за какво. Всичко свърши. Те са мъртви.

Той мълча един дълъг миг.

— Обвиняваш ли ме?

— Не, беше работа на Доминик. Той постъпи, както искаше, както смяташе, че е редно. Ти просто се съгласи с него.

— Това не е съвсем вярно. Аз много се радвах на възможността, която той ми предложи. Търсех начин да не те пусна в онази градина.

— Както направи и в нощта в ранчото, когато мислех да убия Хавес?

Той кимна.

— Аз... намерих нещо в теб. Никога преди не ми се е случвало. Не искам да те изгубя.

— Грешно беше да не потърсиш моето мнение.

— Никога няма да го направя отново. Обещавам.

Тя извърна поглед.

— Моля те, върви си.

— Позволи ми да остана. Няма да говоря повече.

— Моля те — прошепна тя. — Сега ще поплача. Аз... не мога повече да сдържам сълзите. Искам да си спомня Доминик и да изплача мъката си за него. Остави ме сама.

Той се изправи и сведе поглед към нея.

— Искам да съм с теб.

Тя поклати глава.

— Не можеш да споделиш мъката ми. Не го обичаше така, както го обичах аз. Трябва да се сбогувам с него.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Ще мина по-късно да видя как си. — Той изгаси осветлението.

Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ, когато Гален излезе от стаята.

„Мисли за Доминик, за добрите времена, за даровете, които той е правил, за смеха му, за грижите му, за разбирането, проявено към теб. Не обръщай внимание на агонията, мисли за Доминик и му кажи «сбогом»...“

Гален намери Джуд на верандата.

— Заспа ли момчето?

— Веднага. Как е тя?

— Боли я, разбира се. Загуби най-добрия си приятел и брат си.

Джуд кимна.

— След като влезе в камиона, ти попита дали Доминик е мъртъв.

Защо не попита за Луис?

Джуд се усмихна. Гален се загледа към езерото.

— Мислех, че можеше да застреляш онзи снайперист, преди той да застреля Луис. Май не си толкова добър, колкото съм мислел.

— Всички правим грешки.

— Ако е било грешка.

— Какво намекваш?

— Разбира се, снайперистът сигурно е получил заповед да убие Луис, ако той направи гаф или ако се опитаме да го измъкнем. — Той направи пауза. — Ами ако не е получил такава заповед?

— Вечното „ако“ — измърмори Джуд.

— Ами ако ти бе застрелял снайпериста, преди той да е имал възможност да стреля по Луис? Или ако ти бе обърнал карабината и сам бе застрелял Луис?

— И защо бих направил това?

— Ти ще ми кажеш.

Джуд наклони глава.

— Хм. Искаш да играя малката ти игра? Добре. Защо бих искал да отнема живота на Луис? Да видим... Той беше пристрастен към наркотиците, беше предал Елена и, както се оказа, готвеше се отново да я предаде. Дали щяхме да го спасим или не, той щеше да е слабото звено, което винаги щеше да застрашава нея и нас. Вероятно щеше да е мъчение за нея през останалата част от живота ѝ. Никога не бихме могли отново да му имаме доверие, ако Хавес се добереше до него. Простата и ясна логика диктуваше той да бъде елиминиран. Това достатъчна причина ли е? — Той се усмихна леко. — Не че признавам нещо, нали ме разбираш правилно.

— Тогава, ще се видим на сутринта.

Джуд понечи да мине покрай него и да влезе в къщата, после се спря и го погледна през рамо.

— О, още една причина. Аз харесвах Доминик Сандърс и кучият син, който го уби, не заслужаваше да живее.

Изражението на Бари, когато издърпа стрелата от лъка, беше много сериозно.

— А сега се фокусирай върху целта — каза му тихо Джуд.

Елена се спря на верандата и загледа как двамата се целят в мишената, забодена на едно борово дърво. Бари пусна стрелата и радостно извика, когато тя се заби в дъската.

— Този път уцелих!

— Да. — Джуд му подаде още една стрела. — Сега да видим дали стрелата ти може да попадне по-близо до центъра.

— Синът ти има добро око — каза Гален иззад нея.

— Откъде е взел лъка и стрелите? Мислех, че съм ги оставила в Томако.

— Джуд му направи нови. Прекарват си страхотно през последните няколко дни.

— Виждам. Много съм му благодарна. Напоследък не съм от голяма полза за Бари.

— И ти имаш нужда от време, за да зараснат раните ти.

И те й бяха дали това време. Без никакви условия. Говореха много малко с нея. Оставиха я, за да върне своя собствен мир.

— Бари е моя отговорност. Вече мога отново да я поема.

— Нито аз, нито Джуд, имаме нещо против да се грижим за него. И двамата обичаме детето.

— Не си ли се чувал с Хавес?

Гален поклати глава.

— Той не получи онова, което искаше. Предполагам, че сега ближе раните си.

— Ние също не излязохме сухи от водата. — Тя изкриви устни. — Сигурна съм, че скоро ще излезе от пещерата и ще размаха томаховката.

— Тогава, опитай се да се насладиш на почивката.

В момента тя не можеше да се наслаждава на нищо. Струваше й усилия дори да запази спокойствие, да не се разпадне на хиляди парченца. Но беше много по-добре от вчера. Или поне се убеждаваше

сама себе си. Трябва време, за да се излекува човек. Утре ще е още по-добре.

— Каза ли Бари нещо за Доминик?

Той поклати глава.

— Още не. Децата приемат промените по-добре от възрастните, а и Джуд не го оставя сам.

— Той обичаше Доминик. Ще запита за него.

— Не се измъчвай предварително. Защо не се поразходиш и поотпуснеш малко?

Това ѝ беше предложил и Доминик в онази нощ и тя го беше послушала. Докато беше гледала езерото и оставяла природата да я успокои, той беше правил плановете си. Доминик обичаше всичко на тази земя и я беше учил да обича онова, което Бог е сътворил. Тя щеше отново да слезе до езерото и да вдиша дълбоко въздуха, напоен с мириса на борови дървета, да гледа спокойната вода и небето.

И може би там щеше да почувства него.

Зората обсипваше небето с лъчите си.

Елена стоеше до прозореца на спалнята си и от ново гледаше езерото. Беше спала неспокойно и знаеше, че няма смисъл да се върне в леглото. Когато заспеше, сънуваше Доминик и Луис.

През последните няколко дни ѝ се струваше, че животът ѝ е спрял. Но това щеше да се промени. Хавес щеше да се обади и всичко щеше да започне отначало. Той никога нямаше да престане да ги търси. Може би дори сега беше на път.

„Не мисли за това. Не трябва да поемаш повече товар, отколкото можеш.“

Тя се извърна от прозореца. Добре беше да си казва да не мисли за Хавес и за плановете му. Но беше трудно да го направи.

Бари можеше да ѝ помогне. Ще отиде при него, ще седне на леглото му и ще го гледа, докато спи. Ще остави на чудото, което беше детето ѝ, да я залее и така ще се успокои. Няма да постигне покой, но ще е по-способна да се справи със спомените за Доминик и с мисълта за онова телефонно обаждане от Хавес, което предстоеше.

Тя облече робата си и тихо отиде до стаята от другата страна на коридора. Отвори внимателно вратата и заста на прага.

Бари се беше сгушил под одеялата. Тя седна на люлеещия се стол до леглото. Децата спят толкова дълбоко...

Застина. Със сигурност би трябвало да чуе дишането му.

Наведе се напред и дръпна завивките.

Възглавници. Бари го нямаше. Възглавници!

— Не!

Обърна се и затича към вратата.

— Бари!

— Какво става, по дяволите? — Гален я посрещна в коридора. — Болен ли е?

— Той не е тук. Няма го. Трябва да го намеря.

— Той не е в стаята си?

— Казах ти вече, не е. Хавес го е отвлякъл.

— Задръж малко. Ти не мислиш.

— Разбира се, че не мисля — каза ожесточено тя. — Уплашена съм до смърт. Бари го няма.

— Ами ако просто е слязъл до езерото?

— Знае, че не му е позволено да се приближава до вода, когато е сам.

— Децата невинаги са предсказуеми. Ако Хавес е открил къде сме, защо още не е избил всички ни? — Гален отиде до стаята на Бари и включи осветлението. — Прозорецът все още е заключен. Ако някой го е отвлякъл, сигурно е бил през вратата, което означава, че е бил в къщата.

— Щяхме да чуем.

— А може би не. — Той отиде до леглото. — Зависи колко добър... — Взе листчето хартия от нощното шкафче. — По дяволите!

— Какво има? — Елена изтича при него. — Какво пише?

Той ѝ го подаде.

„Съжалявам, Гален. Трябваше да взема парите. Те са ключът, който ще отвори кутията, в която се намирам. Ще ти се обадя.

Джуд“

Елена не можеше да повярва! Изведнъж си спомни как се усмихваше Джуд, когато синът ѝ дърпаше тетивата на лъка, направен от него. Не би могъл да постъпи така. В това нямаше никакъв смисъл.

Но трябваше да повярва. Синът ѝ го нямаше. Бележката падна от ръката ѝ.

— Ще го убия!

— Ще трябва да се наредиш на опашка. — Гален тръгна към вратата. — Ще взема някои дрехи и ще видя дали Хюз или някой друг от охраната ги е видял, като тръгват. Ако хвана следата, ще се върна за теб, Елена.

— Със сигурност няма да го направиш! — Тя вече тичаше към стаята си. — Дай ми две минути. Ще дойда с теб.

Нито един от охраната не беше видял Джуд и Бари.

— Ще го убия! — повтори тя през стиснати зъби, докато вървяха към котиджа. — А ако нарани Бари, ще го разпъна на кръст.

— Не мисля, че ще го нарани.

— Но не знаеш със сигурност. Не съм и сънувала, че той ще го отвлече. Как, тогава, да съм сигурна какво може да направи? Това копеле, все пак, е наемен убиец.

— Преди това да се случи, ти беше видяла у него нещо, което те караше да му имаш доверие.

— И той ме предаде. Точно както направи и Луис. — Тя се обърна към него. — Ти го доведе в нашия живот.

— Вярно е — каза тихо той.

— Не трябваше... — Тя преглътна. — Защо ли обвинявам теб? Бари е моя отговорност. Не биваше да се доверявам на Джуд. Трябваше да прозра какъв е.

— Предпочитам да обвиниш мен, отколкото себе си. — Той започна да изкачва стъпалата на верандата. — Хайде, да изпием по чашка кафе.

Тя го гледаше недоверчиво.

— Да седим и да пием кафе?

— Не, ще седим и ще чакаме Джуд да се обади.

— Не мога да седя повече тук. — Елена се изправи и отиде до прозореца. — А ако не се обади?

— Ще се обади.

— Откъде знаеш? Той няма да се опита да склучи сделка с нас. Ще отиде направо при Хавес.

— Написал е, че ще се обади.

— Е, няма да го направи. Вече е почти тъмно. Бари го няма вече цял ден.

— Най-вероятно той първо ще се установи някъде, ще се опита да се „закопае“, както казваме. Само на нас ни се струва, че е минало много време.

— На мен ми се струва цяла вечност. — Ръката ѝ трепереше, когато я вдигна, за да разтрие слепоочието си. — А ако Бари е силно уплашен? Ако нещо го боли?

— За Джуд няма да е добре да нарани Бари. За него той сега е средство.

— Средство? Той не е средство, а човешко същество, малко момче. — Тя преглътна, за да освободи поне донякъде свитото си гърло. — И е съвсем сам с онзи проклет убиец.

— Чуй ме. Джуд няма да го нарани. Ако иска пари, Бари трябва да е жив и да е добре. Това е единствената...

Звънна телефонът в къщата. Тя прекоси бързо стаята и вдигна слушалката.

— Ало.

— Здравей, Елена — каза Джуд. — Позвъних на домашния телефон, за да можете и ти, и Гален, да слушате.

— Копеле такова. Къде е синът ми?

— В безопасност е.

Гален отиде във всекидневната стая и тя го чу да вдига слушалката на другия телефон.

— Какво, по дяволите, правиш, Джуд?

— Оцелявам. Казах ти, че ще се наложи да взема съдбата си в свои ръце. На Лоугън му е необходимо прекалено много време. Може и да съм мъртъв, преди да успее да ме отърве.

— И да оцелееш, означава да отвлечеш Бари?

— За да оцелея, са нужни милиони от доларите на Хавес. Трябва да подкупя доста хора. Такова количество пари могат да накарат хората

дори да забравят за моето съществуване.

— Колко мило! Да замениш едно дете за пари, е наистина страхотно.

— Просящите не могат да избират. Никога не съм твърдял, че съм ангел.

— Искам сина си обратно — каза Елена. — Ако не го получа, ще те проследя и ще ти прережа гърлото.

— Винаги изискана дама — каза Джуд. — Не те обвинявам. Не се обадох, за да се извиня. Искях да знаеш, че Бари няма защо да се страхува от мен. Той не е уплашен и наистина се забавлява на това приключение.

— Лъжеш.

— Не, той мисли, че ти знаеш всичко за пътуването.

— Какво?

— Излъгах го. Уговорих го да дойде с мен. Той не сметна, че това е странно, тъй като ти не му обръщаше много внимание напоследък. Казах му, че ще се престорим на индианци. Беше му забавно да се прокрадваме посред нощ. Взе лъка и стрелите си и запълзя по коридора като истински индианец.

— Ти си го излъгал?

— Да не би да предпочиташ да го бях упоил с хлороформ и отвлякъл насила? Така е много по-добре за него.

— Ти си го планирал още когато си правел лъка и стрелите. Мили Боже, а аз ти бях благодарна!

— Върни го обратно, Джуд — каза Гален.

— Съжалявам. Искам да остана жив.

— И ще го продадеш на Хавес?

— Хавес няма да го нарани. Той иска да убие Елена, не сина си.

— Не можеш да го направиш — каза Елена.

— Погледни на нещата от моя ъгъл. Моето време е взето назаем. Ако не го направя, те ще ме хванат и убият. Ако го направя, детето ще се разтревожи, но няма да умре. А вие дори можете да го вземете обратно от Хавес, след като получа парите.

— Така ще е хиляди пъти по-трудно — каза Гален.

— Ти винаги си обичал предизвикателствата — каза Джуд. — Елена, ще отида в съседната стая, за да можеш да говориш с Бари. Ще слушам на другата слушалка и ако му зададеш каквито и да било

въпроси, ще взема телефона от него. Не искам да ми се наложи да го правя. Искам той да е спокоен и щастлив. Остави го да мисли, че знаеш всичко за нашето малко приключение и че също си доволна от него.

— Върви по дяволите!

— Ядосана си. И си разтревожена. Помисли малко. Не искам Бари да се уплаши, както не го искаш и ти. И от теб зависи да го предпазиш от ужаса на страха.

Елена беше толкова ядосана, че няколко секунди не успя да проговори.

— А как мислиш, ще се чувства той, когато го предадеш на Хавес? Няма ли да е ужасен и уплашен?

— Знам. И това не ми харесва. Така че, нека го отлагаме, колкото можем. Ще говориш ли с Бари?

Тя нямаше друг избор. Но щеше да се опита да получи възможно най-много от ситуацията.

— Ще говоря с него. Но не само днес. Искам да ми се обаждаш всеки ден и да ми позволяваш да говоря с него. Искам да знам със сигурност, че е добре.

— И да се опиташ да разбереш от него къде сме? — Неочаквано, той се засмя. — Добра идея. Добре, но няма да измъкнеш нищо от това. Ние ще се движим бързо. — Тя чу, че се отвори врата. — Хей, скаут, искаш ли да говориш с мама?

Бари се смееше, когато взе слушалката.

— Мамо, трябваше да си тук. Видях лъвове и тигри. Имаше също така и маймуни и смешни мъже в поли.

— Радвам се, че си прекарваш страхотно, момчето ми.

— Но ти кога ще дойдеш?

— Точно сега съм малко заета. Ти добре ли си?

— Разбира се. Утре вечер аз и Джуд ще отидем на карнавал. Той каза, че ще има виенско колело и стрелбище, на което можеш да получиш награда, както и много други забавления. Той ще ми купи захарен памук.

— Това е мило, но не яж прекалено много. — Господи, вече започваше да крещи. — Обичам те, Бари.

— Мамо?

— Гален също е на линия — побърза да каже тя — и иска да говори с теб. Гален?

— Тук съм, Елена.

— Дочуване, Бари. Ще говорим отново утре. — Тя остави слушалката и затвори очи. По дяволите Джуд! Да отиде в пъкъла дано!

— Бари, изглежда, е добре — каза Гален, когато се върна в стаята. — Щастлив като лястовичка на воля.

— И защо да не е? Мисли, че е в чудесна ваканция, пълна с приключения. Която ще свърши доста рязко и неприятно, когато Джуд го предаде на Хавес.

— Джуд е костелив орех, бори се за живота си.

— Не го защитавай.

— Не го защитавам. Опитвам се да обясня мисленето му. И аз съм много ядосан.

— Тогава да тръгнем след него. — Тя се отпусна на един от столовете. — Ако склучи сделка с Хавес, ще иска да остане в някой сравнително добре населен район. Бари каза, че утре ще ходят на карнавал. Как можем да разберем къде в югоизточната част на страната има карнавал?

— От местните бюра за разрешителни? В интернет? Ще опитам и на двете места.

— Той говореше за лъвове и тигри. Може ли да са близост до някой от националните резервати?

— Ако са, това ще стесни доста търсенето.

— Има ли компютър тук?

— Да, в кабинета на нашата домакиня Ив. Можеш ли да ползваш компютър?

— Знам основните неща. В наше време доста от членовете на бунтовническите отряди зависят в голяма степен от технологиите. Ще проверя националните резервати в Интернет, докато провериш разрешителните.

Той погледна часовника си.

— Сега ще са затворени. Може да се наложи да изчакаме до утре.

— Не искам да чакам, докато... — Май че не проявяваше здрав разум. Само че не знаеше колко време ще им е необходимо. — Ще можеш ли да им се обадиш веднага щом отворят?

— Знаеш, че ще го направя.

Да, тя знаеше, че той ще се справи с всичко по най-добрия възможен начин.

— Тогава, аз ще се поровя в Интернет. Може би там също ще има списък на карнавалите.

— Това вероятно ще зависи от големината им. Имаме двайсет и четири часа. Но трябва да осъзнаеш, че такава търсене не е особено сигурно. Джуд каза, че ще се мести бързо от място на място. Можем да го изтървем.

— Но поне ще имаме отправна точка. Не мога просто да седя.

— Знам. — Той направи пауза. — Имаме и друга възможност, ако не намерим Джуд. Можем да заложим на Хавес.

Тя застина.

— Какво?

— Той е на яхта, която се движи по крайбрежието на Флорида.

— И откога ти е известно това?

— Узнах го малко след като влязохме в Орландо.

— И не си ми казал? — Тя изучаваше внимателно лицето му. — Искаше сам да го преследваш.

Той не отговори.

— По дяволите, не искам да ме защитаваш.

Той кимна.

— Предлагам да пропуснем споровете и да се концентрираме върху това да намерим Бари. Мислех, че ще се зарадваш да узнаеш, че имаме и друга възможност.

Да, тя много се радваше и в сравнение с радостта, гневът ѝ бледнееше.

— Не го прави отново. Всичко между нас трябва да е ясно и открито.

— Ще бъде. — Той протегна ръка, за да я погали успокояващо, но я отпусна, преди да я докосне. — Но помни, аз също обичам Бари и се интересувам какво ще стане с него. Ще направя всичко, каквото мога и колкото мога по-бързо.

— Благодаря ти, знам, че ще е така — прошепна тя. — Не исках...

— Всичко е наред. Преживя много през последните няколко дни и със сигурност нямаш нужда от това. Ще отида да кажа на охраната да бъде нащрек. Не мисля, че има опасност Джуд да издаде

местонахождението ни на Хавес, защото той иска да сключи сделка срещу Бари. Но няма да е излишно да вземем предпазни мерки. После ще се обадя във вестниците и ще проверя дали имат реклами за карнавали.

Тя се радваше, че я оставя сама. Имаше нужда от няколко секунди, за да се съвземе и организира. Едва успяваше да запази спокойствие и самообладание. Гален правеше всичко възможно и тя не биваше да му говори така остро. Само дето...

Бари.

„О, Господи, не ми позволявай да се разпадна на парчета. Трябва да си намеря занимание. Имаме шанс да намерим Джуд.“

Но щеше ли да стане навреме?

— Хавес? Тук е Джуд Морган. Не ме познаваш, но с теб ще имаме работа.

— Прав си. Не те познавам, а не върша работа с хора, които не познавам. Откъде имаш телефонния ми номер?

— Шон Гален.

Настъпи тишина.

— Дай да говоря с него.

— Не е възможно. Не сме заедно, но имам подарък за теб. На пет години е и е много сладък и умен.

Отново тишина.

— Лъжеш.

— Не лъжа. Знаеш ли как изглежда момчето?

— Виждал съм негови снимки.

— Тогава, утре ще получиш още една чрез факса. Ще бъде на Бари, който ще държи днешния вестник. Ще можеш да провериш датата с лупа.

— Предлагаш да ми го продадеш?

— Ако цената ме устройва. Ако не, ще го върна на Елена. През последните няколко седмици започнах да я харесвам. Ще трябва доста пари, за да успокоят съвестта ми.

— Кой си ти?

— Казах ти името си. Не е фалшиво. Сигурен съм, че когато получиш снимката, вече ще си ме проверил. — Направи пауза. —

Искаш ли някаква друга информация, която да ти помогне да установиш самоличността ми? Аз бях стрелецът от хотел „Кисиме“. Освен Луис Кайлър, застрелях и двама от хората ти.

— Защо, тогава, си сменил страните и си отвлякъл момчето?

— Защото знам, че верността трае, докато от нея има изгода.

— И каква цена искаш за сина ми?

— Ще обсъдим това, когато се обадя отново утре. Сега искам само да знаеш, че имам стоката и мога да я доставя.

— Възможно е това да е капан.

— Тогава, ще ти дам същия съвет, който ти даде на Елена, когато й устрои капана с Луис. Защити се. Ти искаш момчето, аз искам парите.

Джуд затвори и се облегна назад. Това беше първата стъпка. Всичко беше протекло така, както го беше замислил. Хавес изпитваше подозрение, но то щеше да бъде частично преодоляно, когато видеше снимката на момчето. После щяха да започнат преговорите. Исусе, мразеше мисълта, че ще трябва да сключи сделка с този мръсник!

Но и преди беше сключвал сделки със змии като Хавес, и то за доста по-малко пари.

Елена и Гален получиха информацията, от която имаха нужда, чак вечерта на следващия ден.

— Има три пътуващи карнавала в Джорджия, един в Алабама и един в Северна Каролина. Нито един в Южна Каролина или Флорида — каза Гален. — А единственият, който е до национален парк с дивеч, е онзи до Бирмингам, Алабама.

— На какво разстояние оттук е Бирмингам? — запита Елена.

— На около два часа и половина с кола.

— Защо, тогава, не отидем дотам със самолет?

— Докато стигнем до летището, намерим полет със свободни места и уредим наемането на кола в Бирмингам, можем вече да сме там.

— Да вървим. — Тя тръгна към вратата. — Сега е едва шест часът. Може би ще успеем да хванем...

— Работата не е никак сигурна, Елена.

— Пет пари не давам. Имаш ли по-добра идея?

Той поклати глава.

— Просто не искам да храниш напразни надежди.

— Надеждите са всичко, което имаме. Няма да се откажа. — Тя отвори входната врата. — Отивам в Бирмингам.

— И аз идвам с теб. — Той я последва на верандата. — Трябва да помниш, че Джуд чу всичко, което Бари ти каза. Може дори да не го заведе на карнавала.

Тя вече се беше сетила за тази възможност.

— Той се опитва да направи Бари толкова щастлив, че да няма време да задава каквито и да било въпроси. А карнавалът е голямо събитие в живота на едно малко момче. Джуд няма да иска да го разочарова. Мисля, че ще го заведе, макар и за малко. — Тя изкриви устни с горчивина. — Никога не съм имала възможност да заведа Бари на карнавал. Това копеле ще носи отговорността, че ме е лишило от подобно щастие.

— Хей, голяма работа! Ще го заведем в „Дисни Уърлд“, когато си го върнем.

— Когато, не ако?

— Ще го върнем — каза той тихо. — Дори ако трябва да го измъкнем от лапите на Хавес.

— Ако Хавес го изведе от страната, ще бъде...

Телефонът на Гален звънна.

— Гален. — Той подаде слушалката на Елена. — Хавес.

Тя бавно я вдигна към ухото си.

— Ти, копеле!

— Защо си толкова ядосана на мен? Нали брат ти уби любимия ти учител?

— Но ти му даде оръжието и достатъчно хероин, за да си сигурен, че той пет пари не дава дали ще убие сестра си или мъжа, който винаги му е бил приятел.

— Луис не трябваше да убие Доминик Сандърс. Очаквах ти да дойдеш в хотела и казах на Луис, че негова работа е да се погрижи за теб. Но хората, пристрастени към наркотиците, никога не схващат нещата правилно.

Тя беше толкова ядосана, че трябваше да изчака малко, преди да отговори.

— Ти също нищо не си разбрал правилно. Луис е мъртъв и аз вече нямам причина да разговарям с теб.

— Онова беше нещастно стечение на обстоятелствата. Но получихте двама от хората ми в замяна. Не съм очаквал, че ще разположите снайперист. Той е на истина много способен. Гален?

— Не.

— Тогава, кой беше стрелецът?

— Защо ти е да знаеш? Да не би да искаш да сключиш договор с него?

— Просто съм любопитен. Как е синът ми?

— Той не е твой син.

— Имам предчувствие, че скоро ще бъде. Какво казват хората за притежанието?

— В момента аз съм единственият родител, на когото принадлежи детето.

— Така ли?

— Да, по дяволите! — Тя затвори и погледна Гален. — Мисля, че Джуд вече се е свързал с него. Господи, действа наистина бързо!

— Тогава, по-добре и ние да направим същото. — Той заслиза по стъпалата. — Хайде, да видим дали ще намерим карнавала, преди да са го затворили за през нощта.

ГЛАВА 14

В района на карнавала се носеше мирис на захарен памук, пуканки и празник. Резките звуци, които придружаваха веселбата, дразнеха слуха на Елена и лазеха по нервите ѝ, докато тя отчаяно търсеше Бари из тълпата, отдала се на развлечения.

— Откъде да започнем? — измърмори Елена. — От виенското колело? Той спомена виенско колело.

— Може да започнем и оттам, както и отвсякъде другаде. — Гален я хвана за лакътя и двамата започнаха да си пробиват път през тълпата. — Имаш ли негови снимки, които да покажеш на хората?

Тя кимна, погледът ѝ все така жадно търсеше из тълпата. „Къде си, Бари? Къде си, любимото ми детенце?“ Вдигна поглед към гигантското колело, опита се да види дали не е в някоя от люлките. Не можеше да види в онази, която беше спряла на върха...

Колелото започна отново да се върти и вече можеха да видят двамата, седнали в онази люлка.

Двама тийнейджъри.

— Да вървим — каза Гален. — Ще се разделим. Ти ще започнеш от стрелбището, а аз — от обратната посока. Ще се срещнем пред входа.

— Добре.

Тя вече се заслушваше за гласа на Бари сред тълпата. Мина покрай стрелбището, край палатката, на която имаше реклами на екзотични танцьорки. Къде ли беше той, по дяволите?! Трябваша ѝ само петнайсет минути, за да се озове отново до входа, където продаваха билетите.

— Нищо? — запита Гален.

Тя поклати глава отрицателно.

— Може би сме сгрешили и не този е карнавалът, който търсим. Или пък...

— Исусе! — Гален я стисна здраво за ръката. — Камионът на Джуд тъкмо потегля от паркинга. — Гален вече тичаше към тяхната

кола. — Трябва да ни е видял. Потегля.

Елена погледна през рамо и скочи нетърпеливо на седалката до шофьора. Успя да зърне черен камион с двама души. Мъж и момче.

Бари!

А после, в следващата секунда, камионът го нямаше. Пътуваше с бясна скорост по шосето.

— Настигни го! — Дланите ѝ бяха свити в юмруци. — Трябва да го настигнем.

— Знам. — Гален потегли със свистене на гуми. — Закопчей си колана.

Когато излязоха на шосето, Джуд почти се беше скрил от погледа им. Гален натисна силно газта и колата се стрелна напред.

По-бързо.

Бензиностанции, магазини. Вече не виждаха черния камион. Една миля. Две мили.

Къде беше проклетият камион?

— Къде е? — прошепна тя.

— Изгубихме го. Сигурно е завил някъде. — И той зави. — Ще се върнем и ще претърсим страничните улички.

Следващият един час прекараха в неколкократно пресичане на главния път.

Нямаше и следа от черния камион. И от Бари.

Най-после Гален спря отстрани на шосето.

— Изплъзна ни се.

— Знам. — Разочарованието ѝ беше толкова силно, че го усещаше почти като физическа болка. — Бяхме толкова близо.

— Ще ги намерим. — Гален отново се вля в потока движещи се коли. — А сега — какво?

Тя се опита да мисли.

— Мотелите. Сигурно са отседнали в някой от близките мотели. Да намерим телефонен указател и да ги проверим.

— Почти никакъв шанс.

— Такъв беше и карнавалът.

— Добра забележка. Ще спра пред първия супер маркет и ще претърсим указателя.

Обадиха се на тринайсет администратора в различни хотели, преди да намерят следа. След десет минути стояха пред рецепцията.

— Това е мистър Донован — каза жената зад нея. — Истински и много приятен джентълмен, а и синът му е очарователен.

— Чули ли сте да нарича момчето по име? — запита Гален.

Тя сбърчи чело.

— Лари, мисля.

— Бари?

Тя се усмихна.

— Точно така.

— В коя стая са?

— Четирийсет и втора. Но тази вечер, преди малко, напуснаха.

— Можем ли да видим стаята?

Тя изгуби част от дружелюбността си.

— Защо?

— Надявам се да открия следа, която да ми подсказе накъде са тръгнали. Трябва да го намеря. — Той посочи Елена. — Те се развеждат и той е взел сина й.

Жената погледна Елена.

— Съжалявам. Виждам, че сте разтревожена.

— Да, така е. Може ли да видим стаята? Ще са ни необходими само няколко минути.

— Ще трябва да дойда с вас.

— Чудесно. — Гален тръгна към вратата. — Да вървим.

Стаята всъщност беше апартамент с хол, спалня и малка кухня. Беше очевидно, че камериерката не е почистила. На масичката за кафе в хола бяха разхвърляни вестници, а в мивката имаше мръсни стъклени чаши.

А на нощното шкафче — част от вестник. На него, с оранжеви пастели, бяха нарисувани тигър и цветя. Тя взе рисунката и я налегна неопикуема мъка.

„Видях лъвове и тигри...“

— Успокой се — каза Гален, застанал зад нея. — Под вестника има плик. — Взе го и го отвори. — На него е написано моето име. Като че ли са ни очаквали. — Прегледа го набързо и й го подаде. — Не ни е от полза.

„Гален,

Съжалявам, че ни изпуснахте. Добра работа, все пак.

Джуд“

— Тук не можем да направим нищо повече — каза тихо, почти нежно, Гален. — Да се върнем във вилата. Готова ли си, Елена?

Тя кимна рязко и му подаде обратно бележката. После внимателно разгледа с длан рисунката на Бари и отиде до вратата.

— Готова съм. Прав си, тук не можем да направим нищо повече.

„Видях лъвовете и тигри, мамо.“

— Трийсет милиона — каза Джуд. — И нито пени по-малко.

— Ти си луд — каза Хавес. — Няма да платя повече от десет.

— Ще платиш. Трийсет милиона са само капка за теб. Можеш да ги наваксаш само с малка пратка кока до Маями.

— Само защото мога да го направя, не означава, че ще го направя.

— Онова, което ти продавам, е безценно. Не можеш да го получиш никъде другаде.

— Няма да го платя.

— Получи ли снимката, която ти изпратих?

— Да.

— На следващата, която ще изпратя, момчето ще е мъртво. Тогава няма дори да можеш да мечтаеш за бизнес, ръководен от баща и син. Няма да имаш дете, което да моделираш по свой образ и подобие.

— Ще убиеш дете?

— Провери ли ме добре? Убиецът си е убиец, а убийството — убийство. Искаш ли момчето или не?

— Петнайсет милиона.

— Имам нужда от повече. Както вероятно си открил, положението ми е много напечено. Трябват ми достатъчно пари в брой, за да отърва кожата. Трийсет.

— Ще си помисля.

— Давам ти двамайсет и четири часа. Ще ти се обадя утре. — Той затвори.

— Джуд! — извика Бари от банята.

— Идвам. — Той застана на прага и загледа Бари, който се къпеше във ваната. — Имаш ли някакви проблеми, освен че не можеш да се измиеш добре зад ушите?

— Не. — Той започна да плъзга гуменото крокодилче, с което си играеше, по водата. — Просто ми стана скучно, когато останах сам. Чувстваш ли се самотен понякога, Джуд?

— Не, предполагам, че много ми харесва твоята компания.

— Липсват ми мама и Доминик.

— Нима не ти е забавно?

Той кимна.

— Да, но се тревожа за мама.

— Понякога е по-добре да свикнеш без любимите хора. Тогава не те боли толкова много.

Той заклати глава усилено, като да подчертае, че разбира.

— Не и без мама. Когато се налагаше да ходи до града по работа, бях тъжен. Не можех да свикна с това. Може би трябва да...

— Майка ти иска да довършим това приключение. Ще бъде разочарована, ако мисли, че не си щастлив.

Бари смръщи вежди, явно не му беше лесно.

— Предполагам, че си прав.

— Тогава, излез от ваната, преди да си се превърнал в скарида. — Джуд му подаде голямата хавлия. — Трябва вече да си легнеш да спиш. Утре ще отидем в зоологическа градина за домашни любимци. Ще ти хареса ли?

Лицето на Бари грейна.

— О, да! Дали там ще има ламы? Веднъж видях лама.

— Нямам представа. Заедно ще разберем каква е истината.

— И ще мога да говоря с мама и да ѝ разкажа всичко?

Той го загърна в хавлията.

— Разбира се, абсолютно всичко.

— Това е добре. — Бари излезе тичешком от банята.

„Е, в този сценарий няма чак толкова много хубави неща“, помисли си уморено Джуд. От цялата тази работа вече започваше да му се повдига. Обаче нямаше да се откаже, въпреки че намираше това за отвратително. Трийсет милиона долара са доста добра сума. Щеше да е свободен да живее живота си. Би могъл да преглътне мръсотията и да прави каквото е необходимо.

— Хайде, време е за лягане. — Гален помогна на Елена да слезе от колата. — Джуд ще се обади утре и може би, без да иска, ще ни даде нова следа.

— Да. — Тя стискаше здраво рисунката на Бари, докато изкачваше стъпалата. — Той обеща, нали?

— Да. — Гален я поведе през тъмната къща. Стигнаха до спалнята ѝ. — И ще спази обещанието си. — Издърпа рисунката от свитата ѝ ръка и я остави на нощното шкафче. Започна да разкопчава ризата ѝ.

— Мога и сама.

— Разбира се. — Той свърши с разкопчаването. — Но днес ти получи нов удар. Остави на мен.

Всъщност тя не се интересуваше кой ще разкопчее ризата ѝ. Нямахше значение.

Той бързо я съблече и я зави добре с одеялата.

— Ще се върна веднага. Ще ти донеса два аспирина. — Когато се върна, подаде ѝ аспирините и седна в края на леглото. — Господи, колко си студена! — Сгуши се по-близо до нея. — Опитай се да заспиш.

Тя затвори очи.

— „Лъвове и тигри...“ Бари има книжка за едно тигърче на име Сарина. Тигърчето е много игриво. Питам се дали авторът все пак не е трябвало поне да намекне колко опасни могат да бъдат тигрите. После реших, че може би не е трябвало, защото човек не среща тигри всеки ден.

— Всъщност, много рядко.

— Но Бари е срещнал тигър и независимо колко игрив е изглеждал, опасността е присъствала. Не може да се каже на какво е способен Джуд.

— Още нищо не се е случило. Съгласен съм, че Джуд е загадка, но ние трябва да се надяваме на най-доброто.

— За него ще е най-добре да ми върне сина. А той няма да го направи.

— Няма.

— Сега вече ще спя. Боли ме, когато съм будна. Толкова съм самотна. Доминик го няма, Луис го няма, а сега и Бари...

— Колко пъти трябва да ти кажа? Не си сама. И никога вече няма да си сама. Имай ми доверие.

— Съжалявам. Май хленча. Ще съм по-добре сутринта. Лека нощ.

— Не се затваряй за мен. Позволи ми да съм с теб. Да остана. Ще те стопля.

Той я топлеше, но не достатъчно, за да разтопи леда.

— Лека нощ — каза тя отново.

Той въздъхна раздразнено и я прегърна по-здраво.

— Добре, но съм тук, до теб. Знаеш го.

Тя кимна. Накъде дълбоко в себе си знаеше, че това е истината, и тя ѝ носеше успокоение. Трябваше да преодолее това смъртоносно безпокойство. Защото то затрудняваше всичките ѝ мисли и действия. То ѝ беше враг.

— Ще съм по-добре. Трябва да съм по-добре. Трябва да намеря Бари...

— Ще си здрава като стомана, когато се напиш. — Той я целуна по слепоочието. — Обещавам ти.

Хавес се обади в четири сутринта.

— Иска да говори с теб — каза Гален. — А ти въобще не си във форма. Нека аз се справя с него.

Тя поклати глава и взе телефона.

— Няма за какво да говорим, Хавес.

— Не съм съгласен. Има много неща, които трябва да обсъдим. Ти не ми каза, че синът ми вече не е при теб.

— При мен е.

— Говорих с мъж, който каза, че попечителството над сина ми е негово и е съгласен да ми го прехвърли на определена цена.

— Лъже. Ще си глупак, ако сключиш сделка с него.

— Никога не съм в ролята на глупака. Той ми изпрати снимка на Бари и иска трийсет милиона долара.

Тя не отговори.

— Това са много пари. Естествено, казах му, че няма да платя. И знаеш ли какво каза той? Че следващата снимка ще е на едно мъртво момче.

Тя вдъхна остро въздух, защото болката я прониза като нож.

— О, това най-после ти подейства. Надявах се да стане така. Виждаш ли, от мен зависи дали момчето ще живее, или ще умре. Наистина се изкушавам да оставя Морган да го убие просто за да те видя да страдаш.

— Морган няма да го убие.

— Мислиш така, защото искаш да е така. Той е способен на всичко. Убивал е безброй пъти. Проучих го изцяло, историята на живота му е наистина отвратителна.

— Той няма... да го направи.

— О, ще го направи, ако не платя парите. Дали трябва да платя? Дали си струва, имам предвид — за мен? Питаш се, нали?

— Ти искаш сина ми. Ще си струва.

— Гласът ти трепери. Чувствам се доста стимулиран от този разговор. Почти толкова задоволително е, колкото да те имам при себе си. Ако реша да откупя сина си, ще съм в пълен контрол над живота и смъртта му. И ако реша, че продължаваш да се месиш, ще се отърва от него.

— За да ме нараниш.

— О, да, това е главната ми цел.

— Не ти вярвам. Блъфираш. Ще е много глупаво от твоя страна да го убиеш. Ще е поражение за теб.

— Но за теб е достатъчно да имаш и най-малкото съмнение. Ще те оставя да се питаш дали ще платя на Морган. Може да го накарам да изпрати следващата снимка на теб. — Той затвори.

— Казах ти, че трябваше аз да говоря с него. Какво има? — каза Гален и пое телефона от безжизнената й ръка.

— Трийсет милиона долара или Джуд ще убие Бари. Така е заплашил.

Гален изруга.

— Възможно е Хавес да лъже.

— Не мисля. Доставяше му огромно удоволствие да ме измъчва по този начин.

— Ще плати ли?

— Не ми каза.

— Ще плати.

— И аз... мисля така. — Тя стисна устни, за да им попречи да треперят. — Трябва да мисля така.

— Дори да не плати, може би Джуд блъфира.

— Джуд никога не ми е правил впечатление на човек, който блъфира. — Тя стана от леглото. — Трябва да го намерим.

— Той ще се обади днес. Къде ще отидем? В момента не можем нищо да направим.

— Не мога да остана в леглото. Трябва да правя нещо, каквото и да е.

Той я изучава няколко секунди, после бавно кимна.

— Права си. Трябва да правиш нещо. — Той също стана от леглото и тръгна към банята. — Облечи се. Ще се срещнем долу след пет минути.

— Къде отиваме?

— Навън. Не е хамбарът, но ще трябва да свърши работа.

— Всички хватки са разрешени. — Гален остави ризата си под едно от дърветата. — Ела и ме повали.

— Не искам да се бия с теб.

— Няма да ме нараниш. Вероятно съм толкова добър, колкото си и ти.

— Какво е това? Някакъв вид терапия? Безполезно е.

Гален направи лека крачка напред и отлепи краката ѝ от земята, с което я повали.

Той се затича към нея и тя автоматично се претърколи встрани, сграбчи го за глезена и го извъртя. Скочи на крака и докато Гален се изправяше, го ритна в корема.

Той изсумтя, хвана крака ѝ и го извъртя, с което я повлече отново към земята. Елена почувства как у нея се надига гняв, как се смесва с адреналина в кръвта ѝ. Наведе се, избегна схватката и отново атакува.

Не беше като да се бие с Джуд. Гален беше по-добър, по-бърз и като че ли не чувстваше ударите, които му нанасяше.

— Само това ли можеш? Може би ще е по-добре да се престориш, че съм Джуд. Може да почувстваш прилив на сили. Или,

също така, можеш да си представиш, че съм Хавес.

— Нямам нужда от подобен род стимули. — Тя отново се наведе, избегна ръката му и отново атакува.

Изминаха петнайсет минути и тя беше останала без дъх. Вече не беше сигурна с кого се бие. Джуд. Хавес. Гален. Образите се смесваха пред очите ѝ, тя отново и отново атакуваше.

— Добре, добре! — Гален също беше останал без дъх, когато се отдалечи от нея, за да прекрати борбата. — Предавам се. Нямам нужда от повече удари и наранявания.

Тя остана на мястото си, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха с всеки мъчително поет дъх.

— Умори... ли се?

— И двамата се уморихме. — Той избърса потното си лице в ризата. — Да вземем душ. Имам и някои натъртвания, за които трябва да се погрижа.

— Нараних ли те?

— Не повече, отколкото очаквах. Предполагам, че ти също имаш няколко натъртвания. — Той отвори вратата и я задържа за нея. — А ако нямаш, ще се чувствам победен.

Мъглата, в която адреналинът обвиваше съзнанието, започваше вече да се разсейва и тя отново можеше да мисли.

— Ти не искаше да ме победиш. Играеше ролята на боксова круша.

— Не, не беше така! — Той трепна, когато се опита да опъне ръката си. — Онова беше просто страничен ефект. Хайде. Душ.

Тя не помръдна.

— Защо?

— Например, защото мириша?

— Защо го направи?

— А какво друго можеш да правиш в четири сутринта? Не отговаряй. Опитвам се да не мисля за алтернативите.

— И затова реши да ме проснеш в несвяст на земята.

— Точно така. Трябваше да освободя вътрешната си агресия.

— Глупости.

Той се усмихна.

— Как се чувстваш?

Тя се замисли, опита се да почувства себе си.

— Силна. Много силна.

— Не беззащитна?

— Не.

— Тогава, ще отложа за малко душа и ще направя кафе, докато решим какво искаш за закуска. — Той тръгна към кухнята. — Или може би не. Кофеинът може от ново да събуди тигрицата в теб.

„Видях лъвовете и тигри...“

Споменът донесе със себе си болка, но не и чувство за безпомощност.

— Ти имаш странен и невероятен начин да побеждаваш депресията, Гален. Когато жената няма вече никакви психически сили, се опитваш да я биеш, да я повалиш на земята.

— Правя всичко, което може да помогне. Нежните любящи грижи нямаше да свършат работа в случая. — Той запали осветлението в кухнята. — Сега можеш да се заемеш, с каквото пожелаеш. Отново имаш сили и настроение. Господи, нали е така?

Да, така беше. Тя чувстваше как кръвта отново тече във вените ѝ, умът ѝ отново беше нащрек. Гален я беше освободил от вредните за нея чувства и мисли, беше ѝ вдъхнал увереност. Господи, какъв огромен подарък беше това в момент като този! Тя с мъка откъс на поглед от него.

— Ти самият не беше толкова лош в борбата. — Отиде до шкафа и извади две чаши. — Е, добре, сега трябва да решим дали да дебнем Хавес, или да търсим Джуд.

— Ще платя искания откуп, Морган — каза Хавес. — Но искам и нещо допълнително в замяна.

— Ще получиш онова, за което платиш. Нищо друго.

— Трийсет милиона е изключително висока цена за едно момченце. Мисля, че заслужавам повече. Няма да е нещо, което не си свикнал да правиш.

— И какво е то?

— Искам Елена Кайлър. За предпочитане е жива, но ако това е невъзможно, ще я приема и мъртва.

Джуд мълча известно време.

— И защо да го правя?

— Защото не изпитвам кой знае каква охота да ти дам толкова много пари. Мога да протакам преговорите, а ти искаш парите колкото е възможно по-скоро. Освен това, вероятно ти е трудно да се криеш от Елена и Гален. Трябва само да ми дадеш и Елена и всичко ще приключи.

— Ще си помисля.

— Ще добавя още пет милиона долара, ако ми я доставиш жива. Също така ще окажа натиск върху няколко от сенаторите, които държа в ръцете си, за да спася главата ти.

— Интересно предложение.

— Друго такова няма да получиш. За теб ще е лесно. Не знам дори защо се колебаеш.

— Ще ти кажа, когато реша.

Той прекъсна връзката. „За теб ще е лесно.“ За Хавес беше естествено да вярва, че предателството и убийството ще са лесни за него. Защото те бяха животът му години наред. Колко ли трудно би могло да бъде отново да се върне към навиците от миналото?

Хавес беше прав. Джуд имаше нужда от бързото приключване на преговорите. Гален и Елена почти го бяха хванали снощи на карнавала. Имаше късмет, че Бари не ги беше видял. Имаше нужда от парите. Трябваше да се отърве от детето.

И така, какво да прави?

Хавес мислеше, че знае какво ще е решението му. Дали беше прав?

Предателство и убийство...

ГЛАВА 15

— Какво чакаме? Джуд няма да се обади. — Елена стоеше до прозореца и гледаше с невиждащи очи към езерото. — Мисля, че трябва да отидем до Маями и да дебнем Хавес.

— Да му дадем още малко време.

— Той каза, че ще се обади вчера, но не го направи. — Ръката ѝ стискаше завесата толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. — Ще склучи сделката с Хавес, ще му предаде Бари. Трябва да го спрем.

— Да изчакаме до обед и после да тръгнем. Може тук да сме в по-добра позиция за прекъсването на техните преговори. Той или Бари могат да се върнат...

— Не. — Тя се обърна и тръгна към входната врата. — Може да ни се обади, докато сме на път. Прекалено се страхувам, за да...

Звънна телефонът в къщата. Тя се спусна към него.

— Ало.

— Гален на линия ли е? — запитва Джуд.

— Ще бъде след минута. Дай да говоря с Бари.

— След като ние свършим. Той е добре.

— Откъде мога да знам? Казал си на Хавес, че ще му изпратиш снимка на мъртвото момче.

— И той ги го е казал? Очевидно е готов на всичко, за да те нарани.

— А лъжа ли е?

Той не отговори веднага.

— Не.

— Ти, кучи сине!

— Понякога съм такъв — каза Джуд. — Но не е много мило от твоя страна да го казваш, когато се обаждам, за да ти дам възможност.

— Каква възможност? — Гален беше вдигнал слушалката на другия телефон.

— Да си върнеш сина.

Елена застина.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Сключих сделка с Хавес. Ще получа парите. Той ще получи Бари. Но аз ще определя условията по предаването.

— Продължавай.

— Казах на Хавес, че той сам трябва да извърши прехвърлянето. Той ще донесе парите, а аз ще му предам Бари. И двамата трябва да се явим лично на срещата. Нито един придружител, в противен случай няма да сключи сделката.

— И мислиш, че си го уплашил?

— Вероятно не. Аз ще отида малко по-рано, за да съм сигурен, че съм в безопасност.

— И къде е нашето място?

— Аз ще ви кажа кога и къде. Ще дойдете, след като си получа парите, и ще отнемете Бари от него. Просто е.

— Прекалено просто — каза Гален. — Мирише на капан.

— Или на угризения на съвестта, която се опитва да направи каквото трябва — каза Джуд. — Вие ще направите избора си.

— Капан — каза Елена.

— Ще ви се обадя довечера, за да ви кажа мястото и времето. Бари ще бъде там. И съм сигурен, че ще се надява да ви види. — Той извика: — Бари, майка ти иска да говори с теб!

— Гален, това е капан, нали? — Тя затвори, след като разговаря с Бари, и отиде в кухнята. — Това копеле мисли, че може да ни изиграе!

— Вероятно. — Той също остави слушалката на другия телефон. — Но това е също така възможност, както каза Джуд. Не се съмнявам, че Бари ще е там. Това е единствената примамка, която ще свърши работа.

— Хората на Хавес също ще са там.

— Почти сигурно. Работата е много рискована. — Усмихна се леко. — Но това няма да те спре да не отидеш, нали?

Да пропусне дори най-малък шанс да си върне Бари?

— По дяволите, не.

— Тогава, ще чакаме Джуд да ни каже кога и къде.

Джуд се обади в девет и четирийсет вечерта.

— Утре вечер. На горската поляна на върха на планината Блекджек. В един часа след полунощ.

— Ако това е, както мисля, капан, ще те преследвам, докато съм жив — каза Гален.

— Нима мислиш, че не го знам? Ти винаги правиш онова, което трябва. Не мога да гарантирам непредсказуемостта, а всичко в тази размяна е непредсказуемо.

— Включително и теб.

— Включително и мен. — Джуд затвори.

— Това звучеше като предупреждение — каза Елена.

— Кой, по дяволите, би могъл да знае?! — Гален тръгна към бюрото във всекидневната стая. — Ще разгледаме картата на щата и ще намерим планината Блекджек. До утре вечер трябва да проучим и разузнаем доста неща.

Тя го последва и го гледа как извади картата и разгледа внимателно района на планината.

— Тя е на около четирийсет и пет мили северно от града по магистрала 76. Наблизо не се виждат никакви градове. Очевидно Джуд иска мястото да е достатъчно изолирано, за да не бъдат обезпокоени евентуални съседи.

Тя кимна.

— Няма да имаме много време да се запознаем както трябва с района.

— Време ще имаме достатъчно. Не мисля, че някой от нас ще може да заспи тази вечер. — Той се отправи към вратата. — Да тръгваме.

— Гален.

— Какво?

— Искам да изясним нещата. Това е моят син. И двамата трябва да сме изложени еднакво на опасност. Не бива да се опитваш да ме защитаваш или да ме държиш вкъщи от нещата.

Той се поколеба.

— Ще ми е много трудно да не го направя.

— Но ще го направиш, защото ще ми обещаеш.

Той направи гримаса.

— И ще го спазя. Ще отидем заедно и заедно ще свършим работата. Окей?

Тя кимна и го последва до вратата.

— Значи си ме разбрал правилно.

— Веднъж ти казах, че понякога се задушавам от способността си да разбирам хората. И оттогава откровено съжалявам за тази си дарба.

От планината Блекджек се върнаха едва следобеда на другия ден. И двамата бяха плувнали в пот, мръсни и издраскани от храстите.

— Вземи душ и се опитай да подремнеш — каза Гален. — Аз ще отида да взема оръжие и очила за нощно виждане от Хюз.

— Ти също трябва да спиш.

— Ще подремна. — Той направи пауза. — Ще изпратим някои от охраната на Хюз да пресрещнат групата на Хавес на пътя и да ни пазят след това. Но ако се изкачим с повече хора на планината, ще намалим шансовете за безопасност на Бари. Нямаме представа какво би направил Хавес, ако е притиснат.

— Знам това.

— И не можем да сме сигурни колко от хората на Хавес ще пазят пътищата към поляната. Ще трябва да ги отстраняваме един по един, докато стигнем до него. Не можем да си позволим никакъв, дори най-малкия, шум.

Тя кимна.

— Ножове и ръце.

— Точно така.

Чу вратата да се затваря след него и тръгна към спалнята. След няколко минути беше под душа и горещата вода отмиваше мръсотията от нея, но не и студената тревога, която я стискаше в почти смъртоносна хватка през цялата вечер. Господи, колко се страхуваше!

Бяха вървели из планината, докато тя не се запозна достатъчно с нея, докато не се увери, че няма да се сблъска с непозната опасност. Опасностите, които познаваше, бяха достатъчно лоши.

Излезе изпод душа и се подсуши. Каза си, че и преди е правила това и се е справяла. Трябваше просто да прави онова, на което я бяха научили още преди толкова много години. И всичко щеше да е наред.

Но този път залогът беше Бари.

Страхът отново я обзе и се наложи да положи големи усилия, за да отхвърли паниката, която последва. Не биваше да се страхува. Трябваше да мисли за нещо, което щеше да ѝ даде сила и устойчивост.

Гален. Част от страха си отиде. Да, този път Гален щеше да е с нея. Заедно, щяха да се справят. Заедно, щяха да успеят да спасят сина ѝ.

„Погрижи се за нашето момче.“

Това бяха последните редове от писмото, което Доминик ѝ беше написал.

— Опитвам се, Доминик — прошепна тя. — Но всичко се обърква и аз се страхувам. Ако си някъде наоколо, имам нужда от помощ, от всичката помощ, която мога да получа.

12:05 след полунощ

Планината Блекджейк

„Къде ли е копелето?“, питаше се нетърпеливо Хавес, докато претърсваше с поглед околността.

— Хавес, предполагам.

Хавес се обърна рязко с лице към мъжа, застанал в сянката на огромен дъб.

— Морган?

— Да.

— Накара ме да чакам — каза Хавес. — Излез, застани там, където ще мога да те виждам.

— Няма да стане. Ще бъда прекалено добра мишена. Не че се страхувам, че ще ме изиграеш. Парите в онова куфарче ли са?

— Да. Ела и ги вземи.

— Ти ела при мен.

— Къде е синът ми?

— Тук, зад това дърво. Дълбоко заспал. Дадох му приспивателно и ще спи поне още няколко часа.

Хавес бавно и внимателно тръгна към Морган. Накрая двамата застанаха лице в лице.

— Никакви подозрителни движения. — Морган беше насочил оръжието си в него. — Чух, че си много добър в ръкопашния бой.

Остави куфарчето на земята и го отвори.

Хавес отключи куфарчето.

— Сумата е в едри банкноти. Защото парите са прекалено много, за да се съберат в едно куфарче.

— Не възразявам. — Морган освети банкнотите с фенерче, после взе няколко пачки и ги разгледа една по една. — Тези като че ли са в ред. — Той заключи куфарчето и насочи лъча на фенерчето в Бари, който спеше зад дървото. — Твоята стока.

Хавес погледна момчето.

— Къде е Елена?

— Ще бъде тук след четирийсет минути или там някъде. Искан първо да свърша своята работа и да изчезна.

— И аз трябва да ти имам доверие, че тя ще дойде?

— Тя знае, че момчето е тук. Помисли през какво вече е преминала, за да го спаси. Със сигурност е отчаяна.

— Ти ще останеш тук.

— Моля да ми позволиш да не се съглася с теб. Не се тревожи, знам, че ако те изиграя, никога няма да престанеш да ме преследваш. Не се съмнявам, че ще поискаш да сключиш някакъв договор с мен, но аз разбирам от договори, мога да се справям с тях. — Започна да отстъпва заднишком към гората. — Тя ще дойде.

— Вярваш ли, че ще те оставя да си тръгнеш жив от планината?

— Прости се с тази мисъл. Ще направя точно онова, което възнамерявах и преди миг. Предишните ми занимания ми осигуриха невероятни способности в бягството. Знам, че в планината са скрити доста твои хора. Наложил ми се да премахна няколко от тях, за да си осигуря коридор за бягство. Сигурен съм, че нямаш нищо против. Те и без това бяха доста тромави...

И в следващия миг вече го нямаше.

— Гомес!

Гомес притича. Беше се крил в сянката на дърветата от другата страна на поляната.

— Не можах да се прицеля достатъчно добре. Да го преследвам ли?

— Да. Не. Елена може би е на път за насам. Не искам хората ми, които претърсват храстите, да я уплашат. Ще го хванем по-късно. Дай ми твоето фенерче. — Той освети легналото на земята момче. Повече

от ясно беше, че това е същото момче, което се виждаше и на снимките. Все още беше дълбоко заспало. — Имам сина си, а скоро ще имам и жената. — Добави: — Ако въобще стигне дотук, искам да я оставиш на мен. Не се меси. Върни се на мястото си.

— Готова ли си? — запита шепнешком Гален.

Елена кимна и намести очилата си за нощно виждане.

— Преброих пет. Може да има още.

— Вероятно има. Може и да сменят местата си. Ти ще тръгнеш по пътеката вляво, а аз — по тази вдясно. Ще се срещнем на поляната на върха.

— Добре. Хавес със сигурност е разположил хора около нея. Ще се погрижиш ли за тях?

— А ти какво ще правиш?

Тя не отговори. После повтори:

— Ще се погрижиш ли за тях?

Той изруга тихо.

— Да, по дяволите. Можеш да ми имаш доверие. Ще се подсигурия да няма изненади. Доволна ли си?

Тя кимна с поглед, насочен към върха.

Бари.

— Елена, просто се срещни с мен там. Не отивай сама. Чуваш ли ме?

— Чух те. Внимавай.

Тя се наведе ниско и се затича по лявата пътека. Баща ѝ я беше учил, че трябва да разчиства пътя. Трябваше да е тиха. Не биваше да остане нито един, който да попречи. Трябваше да разчисти пътя.

Бари.

Трябваше да разчисти пътя до Бари.

Двама вече бяха отстранени.

Гален претърколи тялото в храстите и сложи ножа в калъфа му.

Никакъв шум. Никаква тревога.

Спря за миг, за да възстанови равномерността на дишането си и да уточни мястото на следващата мишена — мъж, който пазеше на

стотина ярда нагоре по пътеката.

Той продължи да пълзи внимателно, отстрани на пътеката.

Вратът на мъжа се счупи, когато тя го изви изотзад. Елена изостави тялото и продължи да пълзи.

Не спирай. Движи се по-бързо.

Имаше още хора на Хавес на пътеката отпред.

Но зад тях беше поляната.

Зад тях беше Бари.

Разчисти пътя.

Елена беше обзета от паника, когато видя, че поляната е безлюдна. Нямахме го Хавес. Нито сина й.

— Хавес!

Никакъв отговор. Погледът й претърси пространството зад дърветата.

— Хавес, знам, че си там. Излез и се срещни с мен.

— Искях просто да се уверя, че нямаш компания. Къде е Гален?

Погледът на Елена се насочи към мястото, откъдето идваше гласът. Беше свалила очилата за нощно виждане и сега разчиташе само на светлината на пълната луна. Къде ли беше той?

— Надявам се, че създава паника сред хората ти.

— Тогава, вероятно вече е мъртъв. Надявам се, че не си го обичала особено.

Не мисли за думите му. Той иска да загубиш само обладание, иска да те направи по-слаба.

— Къде е синът ми?

— Тук.

Гласът на Хавес идваше по-отляво, забеляза Елена. Той сигурно се движеше. И тя самата започна да се движи.

— Къде?

— Защо да ти кажа? Това вече не е важно. Статутът ти на негова майка е към края си.

— Глупости.

— Чувал съм, че майчината любов кара жените да оглупяват, и тази вечер ти го доказа. Съмнявах се, че ще попаднеш в капана на Морган.

— Но влязох и се каня да изляза. И ще взема сина си със себе си. Ти се премести пет ярда вляво. Опитваш се да минеш зад мен. Нима наистина искаш да ме нападнеш в гръб? Нима се страхуваш да ме погледнеш в очите?

— Не ставай смешна. Нима ти мислиш, че съм повярвал на онази лъжа — че си се престорила на победена от мен? Тогава те победих. И сега ще те победя.

— Знаеш, че казах истината. Но ако признаеш, това ще е ужасен удар по гордостта ти. Страхуваш се, че отново ще се провалиш, ако се изправиш лице в лице с мен?

— Няма да ме изкушиш да направя някоя глупост, Елена.

— Дали ще си спомниш това по-късно и ще съжалиш, Хавес? О, знам, че вероятно искаш да съм безпомощна и неспособна да се защитавам, но това всъщност ще докаже колко слаб и неспособен си ти.

— Не ме сметна за слаб и неспособен, когато се движех между краката ти.

Не му позволявай да те разтърси. Спомените също са оръжие.

— Единственият начин, по който можеше да ме победиш, беше да ме завържеш. Каква победа е това?

Мълчание.

— Ти, кучко! Нож?

Тя си пое дълбоко дъх на облекчение.

— Ножове, ръце, крака. Хвърли другите си оръжия на просеката. Аз ще направя същото.

— Ножът ще е последното оръжие. Защото не искам да те убия бързо. Спомняш ли си как лежеше на дюшека и...

— Хвърли останалите си оръжия.

— Първо ти.

— А каква е възможността да бъда застреляна от някой от хората ти, скрити в гората?

— Трябва да поемеш риска. Може би съм им казал да те оставят на мен. А може би не съм. Толкова си сигурна, че искам да се справя

сам с теб. Достатъчно сигурна ли си в това, че да изхвърлиш другите си оръжия?

Тя се беше надявала, че ще го постави в положението на по-слабия. Не беше сигурна дали ще успее да го застреля в мига, в който той излиза на пътеката, но това определено беше възможност. Ръкопашният бой винаги носеше риск, а тя трябваше да мисли за Бари. Сега нямаше избор. Ако и друг човек се криеше в гората, трябваше да има доверие на Гален, че ще успее да се справи с него. Изведнъж, неочаквано, изпита силна увереност. Да, Гален щеше да се справи. Той никога не би я предал. На Гален можеше да има доверие.

Хвърли карабината и пистолета на поляната.

— Хайде, сега ти.

Дали той щеше да направи същото? Мъжът излезе от гората и застана под лунната светлина, после хвърли карабината си на земята.

— Ела, Елена. — Тонът му беше присмехулен. — Покажи ми как ме победи тогава, преди толкова много години.

Елена и Хавес се дебнеха с извадени ножове.

Елена се хвърли напред. Хавес приклепна и се отдръпна встрани, ножът му се стрелна и я одраска леко. Тя успя да се извърти, преди той да успее да я прониже.

— Първа кръв, Елена — прошепна той. — Трябваше да го очакваш.

Тя се завъртя като вихрушка и го ритна странично в стомаха.

— Предвидила съм всичко.

Хавес изсумтя от болка и падна на колене. Тя знаеше достатъчно за него и боя, за да се опита да се приближи в този момент. Много пъти го беше виждала да се преструва на слаб, а после да се възползва от този момент, в който другият проявява непредпазливост.

Хавес се претърколи встрани, после се изправи на крака.

— Добър удар. Да видим сега дали си достоен противник.

Той направи серия от бързи движения карате — толкова бързи, че Елена едва успя да ги преброи. Господи, наистина беше бърз! Прекалено бърз. Атаките го бяха приближили до нея достатъчно, за да й нанесе удар по брадичката.

Мрак.

Гореща болка в ръката, когато ножът му проблесна на лунната светлина. Тя залитна назад.

Прочисти главата си, ума си.

Имаше само секунди, преди да почувства тялото му върху себе си.

Печели време.

Тя ритна и кракът ѝ срещна слабините му.

Неясно, докато се бореше да не припадне, чу как той извика от болка и как започна да се бори за глътка въздух.

Хавес не падна на земята, но тя не беше във форма да се опита да го повали.

По дяволите, трябваше да събере сили, да победи. *Хайде, не обръщай внимание на виенето на свят. Никога няма да имаш по-добра възможност.*

Ритна го в гърлото и той падна на земята. Елена пристъпи напред, за да го ритне отстрани в главата, но той я сграбчи за глезена.

И тя се озова на земята.

Претърколи се и го възседна, коляното ѝ притисна ръката му с ножа към земята, а нейният нож се насочи към гърлото му.

— Много добре — прошепна той. — Обаче не можеш да го направиш, Елена. И никога няма да можеш.

— Глупости. Ще мога и още как!

— Не, няма. И знаеш ли защо? Защото казах на моя човек, ако ме види на земята, да пререже гърлото на сина ти.

— Лъжеш.

— Нима не виждаш кръвта, която попива в земята? Аз я виждам... — Той се изплю в лицето ѝ.

Тя трепна инстинктивно и той успя да освободи ръката си с ножа. Ножът му се стрелна към нея. Тя успя да го избегне на сантиметри, като се претърколи, но така освободи и тялото му.

— Почти те победих вече. Можеше да ме убиеш, но този много удобен за мен майчин инстинкт отново ти размъти главата.

Той вече беше на крака и идваше към нея. Кракът му се стрелна напред, ритна я по китката и ножът ѝ падна на земята. Тя успя да хване глезените му между краката си и отново да го повали на земята.

Той успя да възвърне равновесието си и се озова върху нея. Ножът му отново се спускаше към гърдите ѝ. Тя бързо хвана ръката му

и спря удара.

Един куршум го одраска по бузата. Той застина на място.

— Какво, по...

Елена се претърколи, сграбчи китката му и натисна главния нерв. Ножът изпадна от парализираната му ръка, тя изви тяло и успя да го вземе.

После се опита да изправи гръб и да нападне.

Той застина, както беше върху нея.

— Елена?

Тя успя да го изблъска и да се изправи до седнало положение. От раната в гърдите му струеше кръв, той гледаше надолу с невярващи очи.

— Казах ти, че ще го направя! — Исусе, тя трепереше. — Къде е синът ми?

Той поклати глава.

— Върви по дяволите, къде е той?!

— Мъртъв е.

Паниката замъгли разсъдъка ѝ, тя го стисна силно, смъртоносно, за гърлото.

— Престани да лъжеш. Къде е той?

— Елена... — Той затвори очи, тялото му се отпусна встрани.

Бари не можеше да е мъртъв. Дори с последния си дъх Хавес я лъжеше.

— Ти кървиш. — Гален беше коленичил до нея. — Къде е раната?

Дали мъжът лъже, когато умира?

— Елена, къде си ранена?

— По дяволите, не съм ранена. Това е нищо. — Тя скочи на крака. — Той каза, че Бари е тук, но че е мъртъв. Сигурно лъже. Трябва да лъже. Трябва да го намеря. Трябва да е жив...

— Лъжеше, разбира се. — Джуд излезе измежду дърветата. — Бари е зад онзи дъб. Дадох му приспивателно, но след малко трябва да се събуди. Преди това да стане, аз ще сляза от планината с него. Тук има доста неща, които той не бива да види.

— Онова дърво? — Елена вече тичаше към него.

Господи, направи така, че това да е истина. Нека той да е жив, в безопасност.

Ето го. Но е толкова неподвижен...

Тя падна на колене и го прегърна. Дишаше. Спеше, както беше казал Джуд. Тя започна да го люлее, в плен на странна агония — агонията на радостта.

„Той ще се оправя. Чуваш ли ме, Доминик. Нашето момче е в безопасност.“

— И той въобще не е наранен? — Гален запита Джуд.

— По дяволите, не. Може да има леко главоболие, когато се събуди, но аз съм много добър със седативните средства. Не би трябвало да има никакви последици за него, дори най-малките.

— И по-добре да е така. Защото, в противен случай, ако Елена не ти пререже гърлото, аз ще го направя.

— А вие двамата сте много добри в тази област. След като свърших работата си с Хавес, се качих на онази брега и ви гледах как се справяте.

— Защо?

Той сви рамене.

— Трябваше да държа момчето под око, за да съм сигурен, че Хавес няма да направи нещо неочаквано, а и защото реших, че може да ми е забавно. Няма нищо по-забавно да видиш как някой се оплита в кашата, която сам е забъркал.

Гален присви очи.

— И ти реши да помогнеш на двама такива глупаци? По пътя нагоре се натъкнах на два трупа, за които не бях виновен аз. Помислих, че може би Елена... Но тя не трябваше да е близо до онази пътека.

— Стана ми малко скучно, докато чаках.

— Защо, тогава, не предприе нещо полезно и не залови Хавес?

— Това беше работа на Елена. Тя трябваше да го направи.

Гален започна да ругае.

— Ти гледаш на нещата различно. Ти си този, който я защитава и ѝ помага, аз съм външен човек, който само гледа.

— Но ти се намеси, както си отвън, и отвлече Бари.

— Имах нужда от парите — каза простичко Джуд. — Много съжалявах, че трябва да го използвам, но бях подложен на напрежение.

— Ти не само го използва, ти използва и мен. Аз доведох Елена и Бари в ранчото и ти се доверих.

— Никога не съм ти казвал, че можеш да ми имаш доверие. Ти не искаше да повярваш, че съм способен да извърша неща, които дори не си сънувал. Можеш обаче да си сигурен, че момчето няма да има лоши спомени от този епизод в неговия живот. За него това беше приключение, за което ще си спомня с радост още известно време.

— А за Елена това време беше като престой в ада.

Джуд мрачно кимна.

— Много добре знаех какво ѝ причинявам, когато отвляхох Бари. Не очаквам вашата прошка. Знам, че не е възможно да ми простите.

— Дяволски си прав!

— Тогава ще тръгна. Просто исках да се уверя, че няма да ѝ се наложи да търси Бари. — Той се обърна. — Довиждане, Гален. И късмет.

— И къде отиваш?

— Вашингтон. Трябва да подкупя някои хора и това няма да е толкова лесно.

— Ти си идиот. Ще те хванат и ще те обесят.

— И защо това те интересува? — Той се усмихна леко и тръгна към дърветата. — Аз вече не съм твой проблем.

Не би трябвало да го интересува. И няма да позволи това да го засегне по никакъв начин. Джуд беше прекалил с последните си действия. Кучи син.

Като стигна края на поляната, Джуд свали черно то си кожено яке и го пусна на земята.

— Кажи на Елена да го облече. Покрита е с кръвта на Хавес, а няма да иска да уплаши детето.

И изчезна сред дърветата. Гален гледаше след не го, изпълнен с гняв и разочарование... И съжаление. Дяволите да го вземат.

— Остави, аз ще го взема. — Гален протегна ръце и взе Бари от нейните. — Как е той?

— Спи. Но преди миг се размърда.

— Добре. Обадох се на Хюз да се качи тук с хората, за да ни осигурят път за измъкване. Ще останат, докато слезем от планината.

Трябва да дойдат всяка минута.

Тя се огледа.

— Къде е Джуд?

— Тръгна. Вероятно се уплаши, не пожела да се изправи лице в лице с майчиния гняв.

— С право се е уплашил — отговори мрачно тя. — Дори сега съм в състояние да го преследвам, за да го убия.

— И той няма да те обвини, ако го направиш. — Подаде ѝ якето, което беше праметнал през ръка. — Остави ти това. Каза, че не бива да уплашиш Бари.

— Ще правя, каквото аз... — Тя сведе поглед към изцапаните си с кръв дрехи. — По дяволите! — Грабна якето и го облече. — Да се махаме отгук. Не знам дали твоят изстрел не е обезпокоил някой турист, но не искам да остана, за да науча.

— Не стрелях аз. Бях зает с Гомес.

— Беше по-добър, отколкото очаквах.

— Джуд?

— Повече от вероятно. Беше се покатерил на едно дърво и приличаше на ангела на смъртта.

Тя погледна тялото на Хавес.

— Моментът беше повече от подходящ. Разчитах правилно движенията му, но може би нямаше да съм достатъчно бърза. Той отвлече вниманието му от мен.

— Но не го уби. Каза, че ти е трябвало да го направиш.

Толкова много смърт. Доминик, Луис, Форбс... Хавес беше отровил живота ѝ за години напред и беше заплашил този на детето ѝ. Да, тя трябваше сама да го убие. Но не ѝ харесваше това, че Джуд толкова точно беше усетил емоциите ѝ.

— Не искам никакви услуги от него.

— Но тази ще трябва да приемеш. Това вероятно е единствената причина, поради която не го удуших.

Тя поклати глава.

— Ти го харесваш. Независимо от всичко, ти все още го харесваш. И с радост прегръщаш всяко извинение.

Той направи гримаса, пълна с горчивина.

— Може би.

— Аз не мога да му простя. Той ми взе детето.

— Никой не очаква от теб да му простиш. — Той прегърна здраво малкото момче. — Този, който в момента излиза на поляната, е Хюз. Да вървим. Бари започва да се събужда.

Едва когато бяха на няколко мили от вилата, Бари се събуди напълно в нейните прегръдки.

— Мамо?

— Да, миличко. Добре ли си?

— Спи ми се. — Той се прозина. — Липсваше ми.

— И ти ми липсваше.

Той погледна Гален.

— Здравей, Гален. Видях толкова много неща. Толкова много прекрасни неща...

— Това е добре, Бари.

— Къде е Джуд?

— Наложил се да замине по работа. Поръча ми да ти кажа „довиждане“ вместо него.

— О! — Лицето на Бари изрази огромно разочарование. — Кога ще се върне?

— Не знам. Ние също ще пътуваме малко.

Елена го погледна.

— Ние?

— Това е изненада и за майка ти. — Гален изгледа многозначително Елена. — Тук може да настъпи буря. А ние нямаме нужда от това. Ще отидем на друго място, докато нещата се успокоят.

Елена бавно кимна. Не знаеха какви последици и какъв отзвук може да има смъртта на Хавес. В света на наркотиците нямаше понятия като вярност и преданост, но щяха да постъпят умно, ако вземеха предпазни мерки.

— Мисля, че всички имаме нужда от плаж. Знаем едно място на Бахамите, което ми е по джоба — каза Гален.

— На мен ми харесваше във вилата. — Бари смръщи вежди. — Май се уморих от пътуването.

— Обзалагам се, че е така. — Елена го прегърна. — Но вилата не е наша. Не можем да останем там завинаги.

— Доминик ще дойде ли с нас?

Тя замълча за миг. Колко време трябваше да мине, за да може да му каже, че никога вече няма да види Доминик. Сега не можеше да направи това. Не и докато Бари не се почувства по-сигурен, по-уверен, в новия си свят.

— Не, Доминик няма да дойде с нас.

— Защо не? Той ми каза, че ще ме заведе на море. Каза, че наистина му е било забавно на брега в Маями.

— В момента има друга работа. — Елена премигна, за да задържи сълзите. — Но иска ти да се забавляваш. Иска да те вижда щастлив.

Бари кимна.

— Може би ще дойде по-късно. Веднъж ми каза, че винаги ще е с нас.

Тя почувства как ръката на Гален стиска нейната. После я пусна, но мълчаливата му подкрепа я накара да се почувства спокойна.

— Вярно е. Той никога няма да си отиде от нас. — Тя прочисти гърлото си. — На плажа ще ти хареса. Знаеш ли, че там можеш да построиш пясъчен замък?

ЕПИЛОГ

Насау, Бахамите

Два месеца по-късно

Слънцето печеше силно гърба ѝ и Елена се обърна, а после се прибра под големия плажен чадър.

— Ще изгориш. — Гален се отпусна на одеялото до нея. Хвърли една голяма хавлия върху краката ѝ. — Не бива да се излагаш на слънце по това време на деня.

— Обичам горещината и едва ли ще изгоря. Това е едно от предимствата на маслинената кожа. — Тя се обърна на една страна и го погледна. — Къде е Бари? Последния път, когато го видях, двамата яздехте бедното муле по пясъка.

— В това проклето животно няма нищо, което да предизвика съжаление. Спря да върви и ме накара да го дърпам до хотела. — Той посочи с глава към групата деца на няколко ярда от тях. — Бари е там.

— През последните два месеца Бари те вижда по-често от мен. Къде беше?

— Тук и там. Мислех, че имаш нужда просто да лежиш на слънце и да бъдеш сама с детето. Беше в стрес, когато тръгнахме от Джорджия.

Това беше слабо казано. Беше стегната като здраво навита жица и беше изпълнена с тъга, съжаление и предпазливост. И ѝ се струваше, че никога няма да се отърве от тях. Беше като няма през първата седмица, а после, постепенно, раните ѝ бяха започнали да заздравяват.

— „Стрес“ не е вярната дума.

— Сега изглеждаш по-добре. — Той тръгна към океана. — Днес се обадох на Лоугън и той каза, че сме чисти и че можем да се върнем в Щатите. Нито една правителствена организация не се е престарала в разследването на смъртта на Хавес и хората му. Били са повече от радостни, че са се отървали от него. Манеро ме увери, че от наркокартела не се е чула и дума против нас. Те са прекалено заети да се карат за територията на Хавес.

— Значи всичко е приключило?

— Така изглежда. Ще се върнем в Щатите и ще ти осигурим необходимите документи. Това искаш, нали?

— Да, това искам.

— Добре. — Той се изправи на крака. — Тогава, ще го уредя. Ще можем да заминем вероятно след няколко дни.

Тя гледаше след него, докато той се връщаше в хотела. Слънцето блестеше в късо подстриганата му черна коса, той се движеше с обичайната за него огромна, бликаща енергия. Очевидно беше, че отново има някаква мисия.

Вероятно се канеше да завърже панделка около последната си добре свършена работа.

Елена си пое дълбоко дъх, когато спря пред вратата на Гален.

Просто го направи.

Отвори вратата. Стаята тънеше в мрак.

— Гален.

— Тук съм, навън, на терасата. Проблеми?

— О, да. — Тя прекоси стаята и излезе на терасата при него. —
Дойде големият миг.

— Бари?

— Не. Не всичко е свързано с Бари.

— Можеше и да успееш да ме заблудиш.

— Защото си сляп. Обичам сина си, но това не означава, че той трябва да е единственият в живота ми. Ако не беше толкова внимателен и деликатен, можеше да ме заведеш пак в леглото си още преди месец. А вместо това, ти ме накара да чакам. — Тя направи още една крачка към него. — Ти ме накара да се чувствам несигурна, а това не ми харесва.

Той се усмихна леко.

— И какво ще направиш?

— Ще ти кажа, че те обичам и мисля, че и ти ме обичаш. Ще ти дам малко време да си помислиш по въпроса, но ще е честно да те предупредя, че аз вярвам в брака.

— И кога реши, че си влюбена в мен?

— Мисля, че в мига, преди да хвърля оръжията си в борбата с Хавес.

Той премигна.

— Какво?

— Знаех, че е възможно сред дърветата да е скрит снайперист, но хвърлих оръжията си, защото вярвах, че ти ще си там за мен.

Той отметна глава назад и се засмя.

— Мили Боже, това е най-оригиналното признание в любов, което някога съм чувал.

— Престани да се смееш. — Тя се опита да говори спокойно и уверено. — За мен това означава много. Не ми е лесно да разчитам на някого другото, да се облегна на него, да му се доверя. Ти ми каза, че не съм сама, че не се налага да бъда сама. Е, добре, сега ще ти го припомня. — Тя направи пауза. — Така че, по-добре реши нещата за себе си.

— А ако не го направя?

— Тогава, аз ще реша вместо теб. — Тя отиде до него и отпусна глава на гърдите му. Чуваше биенето на сърцето му. — Ще те следвам навсякъде по света, докато не се умориш да виждаш мен и Бари след себе си. Няма да можеш да погледнеш друга жена, защото аз ще ги плаша.

— И ще им пречиш да стигат до мен?

— Навсякъде. По всяко време.

— Предполагам, тогава, че нямам избор. И тъй като съм човек, който обича мира и спокойствието, не искам да виждам насилие над невинни... О! Ти ме ритна.

— Ще направя и по-лоши неща, ако ти не...

— Шш, тихо. Никакви заплахи. Знаеш ли колко ми струваше да те изчакам да дойдеш при мен?

Взе лицето ѝ в дланите си и се взря в очите ѝ. Елена си пое дълбоко и рязко въздух, когато видя какво се крие в погледа му.

— Значи така ти се пада. Няма нищо лошо в това да си леко агресивен от време на време.

— Когато става въпрос за теб. Някога ти заплаши и личността ми, и моята мъжественост.

— Онова беше различно.

— Всичко, което някога е било между нас, е различно от това, което е сега.

— И добре ли е сега?

Лицето му се приближаваше до нейното, а гласът му беше вече само шепот.

— Ти ми кажи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.